

ประวัติ

หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด

และ

คุณอภินิหารพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ

วัดข้างไห

ตำบลป่าไร่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

294.30922

๗ 3๗๒

พิมพ์ครั้งที่ ๔

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๙

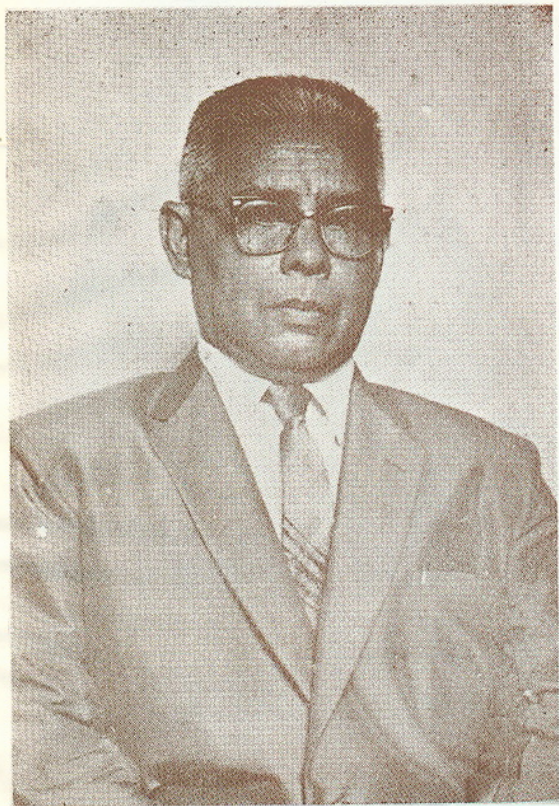

ลัมเตจหลวงพ่อทวด ฯ

วัดข้างใต้ จ. บัตตานี

พระครูวิสัยโสภณ
ท่านอาจารย์ทิม ธรรมธโร
เจ้าอาวาสวัดช่างไห้

นายอนันต์ คณานุกรักษ์

ผู้รับนิมิต ให้สร้างพระเครื่องหลวงพ่อทวด ๆ

สถูปหลวงพ่อทวด ฯ
หน้าวัดข้างใต้ จ. บัตตานี

คำปรารภ

ของ

พระครูวิสัยโสภณ (อาจารย์ทิม ธรรมธโร)

หนังสือตำนานเกี่ยวกับชั๊วะประวัติ

ของ “หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด” ประวัติการ
สร้างพระเครื่อง และคุณอภินิหารพระเครื่อง สมเด็จ
หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ได้จัดพิมพ์มาหลาย
ครั้ง และจัดพิมพ์กันเล่มละครั้ง จึงบางเล่มก็มีข้อความที่
ซ้ำกันเป็นบางตอน บางเล่มก็ไม่มีข้อความที่เล่มอื่นมี จึง
ในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ อาตมาภาพได้ประมวลเหตุการณ์
และข้อความทั้งหมดที่กล่าวไว้แล้ว มาจัดพิมพ์รวมเป็นเล่ม
เดียวกัน ซึ่งจะเป็นการสะดวกต่อผู้ที่เคารพนับถือ “สมเด็จ
หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด” ทุกท่านที่สนใจใคร่
จะทราบตำนานชั๊วะประวัติ และคุณอภินิหาร พระเครื่อง
หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด

อนึ่ง ในการจัดพิมพ์ครั้งนี้อาตมาภาพได้คัด
สำเนา หนังสือพงสาวดารจากเทศาภิบาล เล่มที่ ๓-๔
ร.ศ. ๑๒๖ สำเนาหนังสือครั้งกรุงเก่า ว่าด้วยการ
พระราชทานที่กลับนา และ ขอเข้าตำราหมื่นตรา
พระธรรม วิลาศเอาไปวิวาทเป็นหัวเมือง มาลงไว้
บางตอน

(หนังสือที่อ้างถึงนี้กล่าวไว้เกี่ยวกับหลวงพ่อก
หงษ์นั้น) ฉะนั้นจึงจัดมาลงไว้แต่ตอนที่เห็นสมควรเท่านั้น
เพื่อผู้ที่สนใจได้ศึกษา และในการพิมพ์ก็จัดพิมพ์ตรงตาม
ตัวหนังสือของต้นฉบับเดิมทุกตัวอักษร มิได้เปลี่ยนแปลง
ประการใด ทั้งนี้เพื่อเป็นการทรงไว้ซึ่งคุณค่าของ “พระ-
ราชพงสาวดาร”

อาตมาภาพขออัญเชิญ ดวงวิญญาณขององค์
“สมเด็จพระหลวงพ่อกทวด” ซึ่งสถิตย์อยู่ ณ ทิพย์สถานพิมาน
ใด จงได้โปรดคุ้มครองป้องกันประเทศชาติให้ปลอดภัย
สรรพยันตรายทั้งปวง และได้โปรดบันดาลความสุขความ
เจริญให้แก่ทุก ๆ ท่านด้วยเถิด

(สำเนา)

จากเทศาภิบาลเล่มที่ ๓-๔ ร.ศ. ๑๒๖

สำเนาหนังสือครั้งกรุงเก่า ว่าด้วยการพระราชทานที่กลับมา

ขอเข้าตำราหมื่นตราพระธรรม

วิลาศเอาไปวิวาทเป็นหัวเมือง

แลครั้งเกิดสมเด็จพระราชมนูมีบุญ แลได้
พระพุทธศักราช ๕๕๐ ฉลุสัมฤทธิ์ศก เมื่อเกิดแม่นั้นเป็น
ทรพล เอาไปนาแลผูกเปลไว้ ณ ต้นไม้หว้า แลบุตรของ
สลาขนมายอยู่ ณ บนเปลนั้น แลแม่นั้นขึ้นมาจะกินน้ำ แม่
นั้นเห็นซึ่งขดพันอยู่ ณ บนลูกอ่อนนั้นก็ตระหนกตกใจกลัว
จึงร้องเรียกกว่าว้ายว่าตาหุเอ๋ย ๆ ว่าลูกกูตายแล้ว ว่าบุตรของ
สลาขนมายอยู่ ณ บนเปล แลจึงตาคูก็เล่นมาดูลูกอ่อนก็ยัง
เป็นอยู่ แลจึงตาคูนั้นก็ให้ขอเข้าตอกตอกไม้ ให้เอา
นมสัการแก่เทพารักษ์ จึงงูนั้นก็เลื้อยไป แลจึงพ่อแม่แลเพื่อน
นานนั้นก็เข้าไปดูกุมาร ณ บนเปลนั้น ก็เห็นแก้วใบหนึ่ง จึงพ่อแม่
ก็เอาไว้สำหรับกุมารนั้นแล้ว อยู่มากุมารนั้นก็ค่อยจำเริญอายุ

สถาพรแล้ว แลบิดาก็นำเอาไปบวชไว้ ณ วัดกุฎีหลวงซึ่ง
 สมเด็จพระจอมอยู่ณั้น แลก็ให้ขอเณรปุ แลตั้งตั้งก็ให้รำ
 เรียนนมโม ก ข แลขอมไท จบแล้วจึงเรียนธรรมบทศชาติ
 สมเด็จพระชินเสน ณ วัดศรีกุญแจ จบธรรมบทศชาติแล้ว
 เป็นชำนาน แลเข้าไปเมืองนครศรีธรรมราชณั้น อยู่รำ
 เรียนเป็นหลายปีครบอายุสิบเอ็ด แลพระขุนลกก็รับเอา
 เจ้าเณรปุไปสู่สำนัก พระมหาเถรปิยทสณั้น เรียนว่าจะ
 บวชเจ้าเณรปุเป็นภิกขุ แลจึงพระมหาเถรณั้นก็คิดด้วย
 สงฆ์ในอาราม ว่าพัทธสีมา อุทกสีมา หามิได้ แลจึงให้
 พระขุนลกจัดหาเรือมาดตะเคียนลำ ๑ มาด พยอมลำ ๑
 มาด ยางลำ ๑ มาด เอามาขนาน ณ คลองน้ำท่าเรือแล้ว แล
 พระขุนลกแลญาติพี่น้องก็แต่งสรวงจิวรครบด้วยรูปเทียน
 แล้วเจ้าเณรปุไปสู่พระมหาเถรปิยทสเป็นอุปัชฌาจารย์ แล
 พระมหาเถรพุทธสาครเป็นกรรมวาจา แลพระมหาเถรศรี
 รัตนเป็นอนุ แลบวชเจ้าเณรปุเป็นภิกขุแล้ว จึงพระมหา
 ปิยทสก็ให้นามชื่อเจ้าสามิราม แล้วให้อยู่ตามกิจสงฆ์และ
 ำเรียนธรรมสืบไปเป็นชำนาน แลยังมีเรือเจ้าสเถาอินจะเข้า
 ไปเมืองกรุงเทพมหานคร จึงเจ้าสามิรามไปถามเจ้าสเถาอิน

ว่าจะโดยสารเรือเข้าไปด้วย จึงเจ้าสเภอินก็ถามว่าซึ่งเจ้า
 สามิจะไปในประสงค์แก่อันใด แลบาทเจ้าว่าจะไปเรียนธรรม
 แลเจ้าสเภอินก็โหมทนาขอนิมนต์พระเจ้าไป และจึงเจ้า
 สามิรามก็กลับมาลาซึ่งตนทั้งสามองค์นั้น แล้วก็ไปด้วยเจ้า
 สเภฯ ก็ใช้ใบเรือไปแล ครั้นถึงกลางทะเลเป็นน้ำจวบนักกาล
 เรือนนั้นก็ตองพายุ แลครั้นสงบพายุใหญ่เจ็ดวันเจ็ดคืน จึงเจ้า
 สเภฯ ก็ทรงโกรธว่าเอาตาชนมาจึงเรือตองพายุ แลครั้นสงบ
 พายุแล้วจึงเจ้าสามิก็ลงไป ณ เรือสัดของ จึงเอาเท้าข้างซ้าย
 เป็นที่นอนแช่ลง ณ น้ำ ๆ นั้นก็จืด แลจึงสามิก็อาบนานนั้น จึง
 เจ้าสเภฯ ก็ถามว่าลงอาบนานนั้นเค็มหรือจืด จึงบาทเจ้าก็ว่าจืด
 แลบาทเจ้าก็เอากะบวยตักน้ำมายื่นให้แก่เจ้าสเภฯ จึงเจ้า
 สเภฯ ก็รับเอาชิมคูนานนั้นก็จืด แลเจ้าสเภฯ ก็ให้ลูกเรือทงน
 ตักใส่โอ่งฉางอ่างต้มแล้ว จึงเจ้าสเภฯ ก็ยินดีเอาเป็นชด้น
 ปฏิบัติรักษาแล้วก็ใช้เรือไป

ครั้งเมื่อไปถึงเมืองศรียุทธยา จึงเจ้าสเภฯ ก็ไปถาม
 ให้เอาไศรย ณ วัดแค แลเจ้าสามิก็เอาไศรยอยู่ที่นั้น แลเจ้า
 สเภอินจะกลับมาเมืองนคร จึงเจ้าสเภอินก็เอาอายจัน
 ผู้ทาศค่าเป็นเงินสองตำลึงไว้ให้รักษาบาทเจ้าสามิราม แล
 เจ้าสเภฯ ก็กลับมาเมืองนครแล

แลจึงบาทเจ้าก็ไปมาเรียนธรรม ณ วัดลุมพลีนาวาศ
 ช้านาน แลอยู่มาประเทศเอาพระธรรมทั้งเจ็ดคัมภีร์เขียน
 ไล่แผ่นทองเท่าใบมะขาม ไล่หม้อ เามาทายเป็นปฤษณาให้
 แปลก็แปลได้ไซ้จะถวายสิ่งของทั้งล้าสภานั้นแล จึงมีพระ
 บรมราชโองการตรัสสั่งขุมนุมสงฆ์ทั้งหลาย ทั้งเมืองกรุงศรี-
 ออยุธยาอันแล จึงพระสงฆ์เจ้าทั้งหลาย ก็ไปขุมนุมตามมี
 พระราชโองการตรัสสั่งนั้นแล จึงประเทศเอาพระอภิธรรม
 เจ็ดคัมภีร์มาประดับอักษรนั้นแล พระสงฆ์ทั้งหลายประดับ
 มิได้ จึงมีพระราชโองการตรัสสั่งแก่ ขุนศรีทนนไชย ให้
 บ่าวพระสงฆ์อันมาแต่เมืองนอกขอบขัณฑเสมาประจันต-
 ประเทศ จึงสงฆ์ทั้งปวงอันมาแต่เมืองข้างนอกทั้งนั้นให้
 สิ้นเสร็จ จึงขุนศรีทนนไชยก็ไปนิมนต์พระรามเข้าไป ณ
 ที่ขุมนุม จึงสัปรุขย์จันตักนำมาล้างดินบาทเจ้าพระราม
 ก็เห็นเป็นผดประหลาด ซึ่งเหยียบศิลาอันลุ่ม จึงสัปรุขย์
 จันตักเอาด้าย เจาะชายจัวร์แล้ว แลขุนศรีทนนไชยก็ว่า
 ผายๆ กุจะเอาพระรามเข้าไป แลพระรามก็คลานเข้าไปถึง
 อาจารย์ จึงพระรามก็นั่งลงแล้วก็ไหว้อาจารย์ จึงราชทูต
 ทั้ง ๑ คนก็ว่าเอาเด็กสอนคลานมาให้แก่ปฤษณา จึงพระราม

ก็บอกแก่อาจารย์ว่าให้กรมการกฎหมายไว้ แล้วพระราม
 ก็ว่าแก่คำราชทูต ว่ากุมารเมื่อก่อนแต่ครรถ์พระมารดา
 ก็เดือนกวันจิงรุคว่า ก็เดือนกวันจิงรุนึ่ง ก็เดือนกวันจิงรุ
 คลาน จิงผู้หลกทั้งนั้นว่าเราจะแก้มได้ จิงบาทเจ้าราม
 ก็ถามราชทูตว่า รุคว่าแก่ หรือว่านึ่งแก่หรือจะว่ารุคลานแก่
 จิงราชทูตก็ว่าแก่คำพระรามนมนมได้ ก็แพพระรามนั้นแล

จิงพระบรมพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัว ก็ให้เอา
 เติงทองมารองรับ ให้ราชทูตเอาอักษรพระอภิธรรมทั้งเจ็ด
 คัมภีร์มากองเป็นเจดกกอง จิงพระรามก็ผูกดุกขนทำวัตรแก่
 พระธรรมนั้น จิงพระรามก็เอาอักษรมาประดับ จิงให้เป็น
 ท้องแถวแนวทั้งเจ็ดคัมภีร์ จิงพระรามนักปราชว่ายังขาด
 อักษรเจ็ดตัวจะครบ จิงราชทูตก็ว่ามีแต่เท่านั้นแล พระราม
 ก็ว่าแก่ราชทูตให้ทำทานบนเข้าต่อกันแล้ว ราชทูตมีสุทำ
 แลจิงราชทูตก็ถามว่ายังขาดตัวใด จิงพระรามก็ว่าสังตัวหนึ่ง
 ตัววิตัวหนึ่ง ตัวทตัวหนึ่ง ปุตัวหนึ่ง กะตัวหนึ่ง ญะ-
 ตัวหนึ่ง จิงราชทูตก็เอาอักษรทั้งเจ็ดตัวออกมาแต่มวยผม
 มหาพราหมณ์ มายนให้แก่พระราม แล้วราชทูตก็ขอแพ
 แก่พระรามเป็นสองท่า จิงราชทูตก็กราบไหววันมีสการแก่

พระราม แล้วยกเอาเครื่องสังข์ของ ณ สภาซึ่งราชทูตเอามา
 นั้น ถวายแก่บรมบพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัวแล้วก็ให้ปลุกกุฎ
 ถวายแก่พระรามนักปราชญ์แล้วถวายเมืองท่อนหนึ่ง พระราม
 ก็รับครองแต่สามวัน แล้วก็คืนให้แก่บรมบพิตรพระพุทธเจ้า
 อยู่หัวแล้ว ให้คงอยู่ตามเก่า นั้น จึงพระรามก็คิดด้วยขุนศรี
 ทนไนชยแลกริมการ สิ่งใดซึ่งยากแค้นแก่ไพร่แผ่นดิน แล
 ขุนศรีทนไนชยก็นิมนต์พระรามเข้าไปในวัง ถวายพระพร
 พระราชกุศลแก่บรมบพิตรพระพุทธเจ้าอยู่หัว มีพระราช
 โองการตรัสถามพระรามนักปราชญ์ ว่าเข้ามาประสงค์แก่
 อันใด จึงพระรามนักปราชญ์ขอพระราชทาน ข้ำส่วยหลวง
 ซึ่งยากแค้น แล้วเห็นวัดราชประดิษฐฐาน จะขยพระราชทาน
 สร้างพระอาราม อย่าให้เอาส่วยหลวงเข้าในพระคลังแต่
 ไปเมื่อนำ จึงมีพระราชทานโปรดให้ แลตรัสให้นาย
 สามจอมและขุนอินบัญญัติออกไป เอาสารบาญชีเบิกค่าส่วย
 ไว้ให้เป็นค่าพระตาม ซึ่งพระรามนักปราชญ์ขอพระราชทาน
 นั้น จึงนายสามจอมและขุนอินบัญญัติเอาสารบาญชีเข้าไป
 ทูลเกล้า ทูลกระหม่อมถวายเป็นข้ำพระนั้น ๓๐๐ หัวงาน
 มีเสศ ผูกไว้ให้เป็นข้ำพระศรีรัตนมหาธาตุในวัดพระราช-

ประดิษฐาน จึงมีพระบรมราชโองการตรัสให้ขุนศรีทนนไชย
 ให้นิมนต์พระรามนักปราชเข้าไปในพระราชวัง จึงมีพระ-
 ราชโองการศรัทธาให้ทำเป็นพระกัลปนาอุทิศไว้ยกญาติโยม
 บ่าวไพร่ไร่นาคินป่าบุชาธรรมเทศนา ให้แก่พระรามนักปราช
 แล้ว แลมีพระราชโองการตรัสว่า เราจะกรวดน้ำคนที่
 เงินทองเห็นว่ามีแตก จึงตรัสให้เอาคนที่กระเบื้องให้แตก
 ที่เดียว แล้วแลมีพระราชโองการสาบาลไว้ว่า ถ้าผู้ใด
 แลแลเมิดพระบัลฑูรเบียดเบียนข้าพระคนทานไปใช้ ให้
 ผู้นั้นไปตกนรกหมกไหม้ ใต้ทุกขนิรันดร์ อย่าได้ทัน
 พระพุทธ พระธรรม พระจันทร์ พระอาทิตย์ แลพระสงฆ์เจ้า
 สักชาติ อย่ารู้คลาศอปราไชยในชั่วชั่วหน้า ต้องสัจจา-
 ธิษฐานพระมหากษัตริย์เจ้าสาบาลไว้ทั้ง ๕๐๐๐ พระพรรษา
 แด่นเมื่อน่า แลในท้องพระตำรานั้น ให้ห้ามเจ้าพระยาแล
 ออกยาสัตต์เมืองนครพระยาแลสัตต์เมืองพัทลุงอย่าให้ใช้
 ข้าพระ ณ วัดพระราชประดิษฐาน ลงเรือรบเรือไล่รักษา
 ค่ายตัดหนังวังข้างสังข์ขาวแลลงพ่วงลงเรือ แลงานสรรพมาตรา
 ทั้งปวง งวดคราวสารพิไสย เก็บโคกระบือทอดพริกทอด
 ฝายทำนาที่ใต้กำแพงเมือง ทำไร่ทำเอนเจ้าเมืองแลข้า

หลวง อย่าให้เบียดเอาค่าน้ำค่านา อากรชนอนตลาตหัวป่า
 ค่ำที่เชิงเรือน เก็บเรือแลเครื่องเรืองานสรรพมาตราแต่สิ่ง
 หนึ่งสิ่งใด แลให้คงอยู่ตามพระตำราพระราชอุทิศไว้
 แลพระรามนักปราชให้พระมหาเถรศรีผู้น้อง กุมสมุห
 บัญชีหัวงานข้าพระ ซึ่งพระราชอุทิศให้ไว้เป็นข้าพระ
 แบบให้ไว้รักษาวัดพระราชประดิษฐานแลทำพระมาลิกเจดีย์
 ณ วัดพระราชประดิษฐานนั้น สูงเสี้ยนห้าวามี่เสศ แลมี
 พระห้องรอบตามราชจាំងแต่ครั้งองค์พระเจ้ารามาชิบดีเสวย
 ราชสมบัติ พระราชทานให้ข้าหลวงจำพรหมานออกมาบำรุง
 ช่วยพระมหาเถรศรีผู้น้องพระรามนักปราชนั้น ให้ข้าหลวง
 แต่งสภapakสามวาสะอก บรรทุกอิฐแลยอดพระมาลิกเจดีย์
 พระมหาธาตุออกมาแต่เมืองศรีอยุธยา แลให้นายจัน พิ
 สมเด็จพระเจ้าพระรามนักปราชถ้อยยอดพระ ซึ่งหล่อด้วยเบญจ-
 โลห ยาวสามวาสามคืบ แลยอดพระนั้นมพระราชทาน
 โปรดแต่งให้ออกมาแต่พระราชมณฑลเศียร แลเครื่องประดับ
 ประดายอดพระนั้น พระราชทานแต่งออกมาแต่คลังหลวง
 แลซึ่งพระราชทานไว้ให้เป็นข้าคนทวนรักษาสืบ ๆ กันไปแต่
 เมื่อนำไว้รักษาพระศรีรัตนมหาธาตุ ๕๐ รักษาพระธรรม
 ศาลา ๒๐ รักษาอุโบสถ ๒๐ แต่ขึ้นไปเมื่อนำ

คำปรารภ

งานฉลองโบสถ์วัดข้างใต้ครั้งนี้ ท่านอาจารย์ทิม
ชมมธโร (ท่านพระครูวิสัยโสภณ) เจ้าอาวาสได้ปรารภ
ว่า โบสถ์ของวัดข้างใต้สร้างขึ้นด้วยเงินทุน ประมาณ ๘
แสนบาท และได้สำเร็จลงในเวลาอันรวดเร็ว ทั้งนี้เป็น
เพราะได้อาศัยแรงศรัทธาของพี่น้องผู้ใจบุญทั้งหลาย มี
ความสามัคคีร่วมจิตร่วมใจกัน บ้างสละทรัพย์ บ้างสละ
แรงงานช่วยสนับสนุนจนโบสถ์สำเร็จ ด้วยความสวยงาม
เป็นศรีสง่าสมเกียรติแก่พระศาสนา ดังประจักษ์แก่สายตา
ของพี่น้องทั้งหลายอยู่ขณะนี้

อีกประการหนึ่งท่านพระครูฯ ทราบด้วยญาณวิถึว่า
การสร้างโบสถ์หลังนี้ สำเร็จทันความปรารถนาของพี่น้อง
ทั้งหลายนั้น เกิดจากอำนาจบารมี และอภินิหารของหลวง-
พ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ผู้ทรงอำนาจศักดิ์สิทธิ์สังคีติย์
คู่กับวัดข้างใต้ ท่านทรงดลบันดาลส่งเสริมศรัทธาของพี่น้อง
ทั้งหลาย และขจัดเบ็ดเบียนอุปสรรคนานาประการ ที่จะเข้า

มาขัดขวางการก่อสร้างโบสถ์ ที่สุดก็สำเร็จลงตามความประสงค์

เหตุดังกล่าวนี้ท่านพระครูวิสัยโสภณเจ้าอาวาส จึงปรารถนาจะสร้างหนังสือ อันมีเรื่องเกี่ยวกับตำนานหลวงพ่อทวดเหยียบนาทะเลเจ็ด ครั้งที่ท่านยังมีชีวิตครองสมณศักดิ์อยู่ จัดพิมพ์ขึ้นแจกแก่พี่น้องผู้ร่วมบุญในการฉลองโบสถ์ไปไว้เป็นที่ระลึกในงานนี้

ข้าพเจ้าผู้เขียน จึงได้จัดการสนองความปรารถนาของท่านพระครูเจ้าอาวาส ตามความสามารถเท่าที่มี และหนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมเรื่องมาจาก ตำนานวัดพะโคะ และได้จากนิยายโบราณซึ่งเล่าสืบต่อกันมา และผู้เขียนได้รับความเมตตาจากพระคุณเจ้าถึง ๔ องค์ เป็นผู้ให้เรื่อง ดังจะขอกล่าวนามท่านต่อไปนี้ คือ

๑. ท่านเจ้าคุณพระปรีวีฑวรากร วัดตานีนรสโมสร กรุณาภักดีดลกดำนานวัดพะโคะ อำเภอจะหังพระ จังหวัดสงขลามาให้

๒. ท่านสง โมสโก เจ้าอาวาสวัดพะโคะ กรุณา เล่านิยายเกี่ยวกับสมเด็จพระเจ้าพะโคะ

๓. พระอุปป์ชฌาย์ดำ ติสฺสโร เจ้าอาวาสวัดศิลา
 ลอย อำเภोजะหงพระ จังหวัดสงขลา กรุณาเล่าเรื่อง
 สมเด็จพระเจ้าพะโคะเพิ่มเติมจากตำนานต้นฉบับเดิม

๔. ท่านอาจารย์ทิม ฐมฺมธโร (ท่านพระครูวิสัย
 โสภณ) เจ้าอาวาสวัดช้างให้ กรุณาเล่านิยายอันสืบต่อ
 กันมาแต่ครั้งโบราณกาล เรื่องท่านลังกาหรือท่านช้างให้
 องค์กรแรก

นอกจากนั้นผู้เขียนได้รับทราบจากผู้เฒ่าผู้แก่ และ
 พบในหนังสือเก่า ๆ บางเรื่อง จึงได้จัดการรวบรวมและ
 เรียบเรียงขึ้นเป็นเล่ม ดังที่ท่านกำลังอ่านอยู่ขณะนี้

หนังสือฉบับรูปเล่มขึ้นมาได้ เพราะผู้เขียนได้รับความ
 เมตตาจากพระคุณเจ้าทั้ง ๔ องค์ ตามที่กล่าวนาม
 มาแล้ว แต่ผู้เขียนได้จัดการรวบรวม และเรียบเรียงตลอด
 ถึงการจัดส่งพิมพ์ หากเรื่องในหนังสือขนาดตกบกพร่องด้วย
 ประการใด ๆ ผู้เขียนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะขออ้อมรับผิดชอบ
 แต่ผู้เดียว

ตำนานวัดพะโคะและสมเด็จพระเจ้าพะโคะนั้น ได้
 บันทึกกันไว้ช้านานหลายร้อยมาแล้ว ซึ่งผู้เขียนได้อ่านพบ

ในหนังสือตำนานพัทลุงและตรังเล่มที่ ๑ หน้า ๑๓ กล่าวไว้
เป็นคำกลอนตอนหนึ่ง ความว่า

ท่านเป็นชาวตลุง (พัทลุง) ชื่อว่าสามราม
ได้เจอะพราหมณ์ผู้เฒ่าชาวลังกา
เมื่อคราวครั้งเรียนธรรมประจำกรุง (กรุงศรีอยุธยา)
พระเฟื่องฟุ้งเปรื่องปราชญ์ทางศาสนา
ได้แปลธรรม (แปลพระไตรปิฎกในเมล็ดทองคำ
๘๔,๐๐๐ เมล็ด) ขณะพราหมณ์ผู้เฒ่าชาวลังกา
พระราชทานแต่งตั้งที่ พระราชมนู (ในตำนานว่าพระ
ราชมนูสามรามคุณูปมาจารย์)

กลับตลุงมุ่งคิดแต่กิจศาสน์ จิตหมายมาตปรุ่ง
เมืองให้เรืองศรี

สร้างศาลา โบสถ์ วิหาร และเจดีย์ ลงในที่วัด
พะโคะอันโสภกา

ครั้งแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์ (ต้นรัชกาล
พ.ศ. ๒๑๕๕ ปลายรัชกาล พ.ศ. ๒๒๓๑) ท่านจึงได้จาริก
ไว้ศึกษา เป็นตำนานวัดพะโคะแต่นั้นมา นับเวลาไม่น้อย
กว่าสามร้อยปี เช่นนบนต้น

หนังสือเรื่องนี้ได้มาจากตำนานเก่า ๆ และนิยายซึ่ง
เล่าสืบต่อกันมาแต่โบราณ ซึ่งเป็นเวลานานล่วงมาหลาย
ร้อยปีแล้ว จึงเป็นเหตุสุดวิสัยที่จะไม่ให้เกิดการขาดตกบก-
พร่อง อีกประการหนึ่งผู้เขียนก็เป็นนักเขียนจำเป็น ซึ่งไม่มี
ความชำนาญในงานนี้ แต่มีใจจดทนมอบรับคำติชมและตัก
เตือน จากท่านผู้รู้ผู้ชำนาญอยู่พร้อมแล้ว โดยมีได้ห้วนไหว
ประการใด เพราะผู้เขียนมีเจตนาแน่วแน่และแรงกล้า
ยอมเสียสละด้วยประการทั้งปวง เพื่อสนองพระคุณหลวง-
พ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ในฐานะที่ผู้เขียนเป็นศิษย์มัจฉ
เลื่อมใสเคารพ ในองค์ท่านอย่างแรงกล้า แม้พระวิญญูญาณ
ขององค์สมเด็จพระสังฆราชสถิตย์อยู่ ณ ทิพย์พิมานสถานใด โปรด
ได้รับทราบด้วยญาณวิถึถึงเจตนาอันบริสุทธิ์ของศิษย์ผู้ใจ
รักคนเทอญ.

อนันต์ กณานุกรษ์

๒๙ อาเนาะรู บัตตานี

วัดข้างให้

ตำบลป่าไร่ อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

วัดข้างให้หมายความว่า ที่ดินสร้างวัดข้างบอก
ให้ เป็นวัดโบราณวัดหนึ่งขึ้นนานประมาณ ๓๕๐ ปีเศษ
มีเจ้าอาวาสปกครองวัดนั้นมาแล้ว ๕ องค์ และทุกๆ องค์
ปกครองวัดนั้นอยู่ได้ไม่นานมักจะมีอุปสรรคมาๆ ประการ ถึง
กับต้องจากไปหรือมรณะ เล่าต่อๆ กันมาว่าที่เป็นเช่นนั้น
เพราะ อาตรรพด่วัดนั้นแรงมาก เจ้าอาวาสผู้มีบุญบารมีน้อย
จึงไม่สามารถครองอยู่ได้ เหตุุนวัดข้างให้จึงถูกทอดทิ้งให้
รกร้างเป็นระยะหลายครั้งหลายหน ร้างเงงแต่ครั้งละหน
เป็นเวลาห่างกันนานๆ ตั้งสืบๆ บถึงร้อยปีก็มี ปรากฏว่า
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านอาจารย์ทิม ธรรมธโร (ท่านพระครู
วิสัยโสภณ) ได้เข้าครองเป็นเจ้าอาวาสวัดข้างให้ เป็นเจ้า
อาวาสองค์ที่ ๕ ขณะที่ท่านอาจารย์ทิมเข้ามาควบคุมการ
แผ้วถางป่า ในบริเวณวัดร้างนั้นต้องตัดโค่นต้นไม้ใหญ่ๆ
ขนาดคนโอบไม่รอบเสียหลายต้น นักแสดงให้รู้ว่าวัดร้าง

มานานมาก ต้นไม้จึงใหญ่โตขนาดนี้ เมื่อแล้วถางป่าปราบ
 พืชที่ลงเรียบริบร้อยแล้ว ปรากฏว่าวัดข้างใต้เป็นพุทธภูมิที่
 เหมาะสม เป็นที่น่าอยู่อาศัยของสมณะผู้แสวงธรรมรักสงบ
 จึงได้มีพระภิกษุและสามเณรเข้ามาอาศัยจำพรรษาเรื่อย ๆ
 มา

เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๔๘๔ ทหารญี่ปุ่นได้ยกพล
 ขึ้นบกทั่วประเทศไทยจนเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ รถไฟ
 สายใต้ หาดใหญ่ - สุโขทัย - ลี้ ต้องทำการขนส่งทหาร
 ญี่ปุ่น และสัมภาระผ่านประตูวัดข้างใต้วันละหลาย ๆ ครั้ง
 ประชาชนตื่นตกใจหวาดกลัวภัยสงคราม ไม่เป็นอันจะ
 ทำมาหากิน การบูรณะวัดข้างใต้จึงหยุดชะงักลงชั่วคราว
 (ท่านพระครูวิสัยโสภณ เข้ามาอยู่ในวัดข้างใต้ประมาณ
 ๔ เดือน ก็เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒) หลังจากสงคราม
 ครั้นสงบลงแล้วโดยญี่ปุ่นเป็นฝ่ายยอมแพ้ ประชาชนชาว
 พุทธก็ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ส่วนพี่น้องชาว
 พุทธที่อยู่ใกล้เคียงกับวัดก็ได้ร่วมมือร่วมใจกันสละแรงงาน
 ช่วยเหลือการบูรณะวัดต่อเติมจนเรียบริบร้อย

เมื่อการบูรณะวัดข้างใต้ สะอาดสวยงามตาขึ้นมาก
แล้ว ทางด้านสถาปัตยกรรม ซึ่งบรรจุนิรุกติของท่านข้างใต้
องค์แรกหรือหลวงพ่อดาว ๗ ประดิษฐานอยู่หน้าวัดนั้น
ก็เป็นที่พอใจของประชาชนหลายชาติหลายภาษา ให้มา
เคารพบูชา นำลาภสักการะหลังไหลเข้าสู่วัดนี้เรื่อย ๆ มา
ท่านพระครูฯ จึงดำริที่จะสร้างพระอุโบสถไว้ เพื่อเป็น
หลักใหญ่ในพระพุทธศาสนา และได้เป็นที่อาศัยของ
พระภิกษุสงฆ์ในวัดได้ทำสังฆกรรมต่อไป ความจริงนั้น
ครั้งโบราณกาลมาวัดนี้เคยมีโบสถ์มาก่อนแล้ว แต่ชำรุด
สลายตัวไปหมดเพราะกาลเวลา ที่ปรากฏให้เห็นก็เพียง
หลักพัทธสีมา และเนินดินเป็นที่โบสถ์เก่าเท่านั้น ท่าน
พระครูจึงได้กำหนดพิธีวางศิลาฤกษ์ อันเป็นรากฐานของ
โบสถ์แห่งใหม่ ในวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๕ แล้ว
ขุดดินลงรากก่อกำแพงผนังโบสถ์ สืบต่อมาจนถึง พ.ศ.
๒๔๕๖ งานก่อสร้างสำเร็จลงเพียงกำแพงผนังโบสถ์โดย
รอบเท่านั้น งานก่อสร้างก็ได้หยุดซังกกลาง ๘ - ๕ เดือน
เพราะหมดเงินทุนที่จะใช้จ่ายต่อไป

ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๕๗ หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำ
 ทะเลเจ็ด หรือท่านสมภารองค์แรกของวัดข้างใต้ ได้ประทาน
 นิมนต์ฉันอันเป็นมงคลยิ่งแก่ นายอนันต์ คณานุรักษ์ หรือ
 ผู้เขียน ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ห่างไกลจากวัดประมาณ ๓๑
 กิโลเมตร ให้ผู้เขียนมาจัดการสร้างพระเครื่องกลางเป็นรูป
 พระภิกษุราชันแทนองค์ของท่าน เมื่อผู้เขียนได้นมัสการ
 ท่านพระครูวิสัยโสภณ และเตรียมงานสร้างพระพร้อมแล้ว
 ถึง ๑๕ มีนาคม ๒๔๕๗ ตรงกับวันศุกร์ เดือน ๔ ขึ้น ๑๕ ค่ำ
 เวลาเที่ยงตรง ได้ฤกษ์พิธีปลุกเสกเบาและพิมพ์พระเครื่อง
 เรื่อย ๆ มาทุก ๆ วัน จนถึงวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๔๕๗ พิมพ์
 พระเครื่องได้ ๖๔,๐๐๐ องค์ (จะพิมพ์ให้ได้ ๘๔,๐๐๐ องค์
 แต่เวลาจำกัดในพิธีปลุกเสก) ก็ต้องหยุดลง เพื่อเอาเวลา
 เตรียมงานพิธีปลุกเสกพระเครื่อง ตามที่หลวงพ่อทวดฯ
 กำหนดให้ท่านพระครูปฏิบัติ

ถึงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๔๕๗ ตรงกับวันอาทิตย์
 ขึ้น ๑๕ ค่ำ เวลาเที่ยงตรง ได้ฤกษ์พิธีปลุกเสกพระเครื่อง ณ
 เนินดินบริเวณโบสถ์เก่า โดยมีท่านพระครูวิสัยโสภณเป็น
 องค์ประธานในพิธีและนั่งปรก ได้อาราธนาอัญเชิญพระ-

วิทยุณวมหลวงพ่อดวดเหยียบน้ำทะเลจืด พร้อมด้วยวิทยุณวม
 หลวงพ่อสี หลวงพ่อทองและหลวงพ่อดันท์ ซึ่งหลวงพ่
 อดสามองค์นี้สิ่งสถิตยอยู่ร่วมกับหลวงพ่อดวด๑ ในสถูป
 หน้าวัด ขอให้ท่านประสิทธิ์ประสาทความศักดิ์สิทธิ์ขลังแก่
 พระเครื่อง๑ นอกจากนั้นก็ยังมีหลวงพ่อดวดสงโฆสโกเจ้าอาวาส
 วัดพะโคะเวลานี้ พระอุปัชฌาย์ดำวัดศีลาถอย พร้อมด้วย
 พระภิกษุสงฆ์อาวุโส ณ วัดข้างใต้ ร่วมพิธีปลุกเสกพระเครื่อง
 เสร็จลงในเวลา ๑๖.๐๐ น. ของวันนั้น ท่านพระครู๑ พร้อม
 ด้วยพระภิกษุอาวุโสและคณะกรรมการ มีนายอนันต์ คณา
 นุรักษ์ นายชาติ สิมศิริ นายแก้ว จิตกุล นายวิศิษฐ์
 คณานุรักษ์ นายวิทยา คณานุรักษ์ นายสุนนท์ คณานุรักษ์
 และนายจรรย์ คณานุรักษ์ ได้ร่วมกันทำการแจกจ่าย
 พระเครื่องหลวงพ่อดวดเหยียบน้ำทะเลจืด ให้แก่ประชาชน
 ผู้เลื่อมใส ซึ่งมากอวยรอรบอยู่อย่างคับคั่งจนถึงเวลาเที่ยงคืน
 ปรากฏว่าในวันนั้นกรรมการได้รับเงินจากผู้ใจบุญ โมนา
 สมทบทุนสร้างโบสถ์เป็นจำนวน ๑๔,๐๐๐ บาท

หลังจากนั้นมา ด้วยอำนาจบุญบารมีอิทธิหาร
 หลวงพ่อดวด๑ ดลบันดาลให้พี่น้องหลายชาติหลายภาษา

ร่วมสามัคคีสละทรัพย์โมทนาสมทบทุนสร้างโบสถ์เรื่อยมา
งานก่อสร้างโบสถ์ จึงมีกำลังดำเนินการต่อไปโดยมิได้
หยุดยั้งจนถึงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๔๕๕ ได้จัดทำพิธียกข้อฟ้า
และวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๐๑ พิธีผูกพัทธสีมา โบสถ์
หลังนี้จึงสำเร็จสมบูรณ์ และพระภิกษุสงฆ์ได้อาศัยทำ
สังฆกรรมถึงเวลานี้ รวมค่าก่อสร้างประมาณ ๘ แสนบาท
ขอให้พี่น้องทุกคน จงรับเอาส่วนกุศลจงทั่ว ๆ กันเทอญ

พี่น้องทั้งหลาย ผู้ใดที่ยังไม่มีพระเครื่องหลวงพ่อก
ทวด ๆ ไว้มบูชา หรือท่านเคยมีแล้ว แต่หากสูญหายไป
แต่ท่านก็ยังมีความเลื่อมใสในอภินิหารของท่านอยู่ เพื่อ
ท่านจะได้ขอความคุ้มครองพิทักษ์รักษา ให้แคล้วคลาด
ปลอดภัยนานาประการ ท่านจงระลึกถึงหลวงพ่อกทวด ๆ
และอาราธนาคาถา “นะโมโพธิสัตว์โต อากันติมาเย
อิตฺถะกะวา” ในเวลาที่จะให้ท่านคุ้มครอง และรักษา
โรคร้ายบางประการ ท่านจะได้รับผลเช่นเดียวกันกับท่านมี
พระเครื่องรูปขององค์ท่านอยู่ประจำตัวเช่นเดียวกัน

อนันต์ ฅณานุรักษ์

๒๙ อาเนาะรู อ. เมืองบัตตานี

“เรื่อง หลวงพ่อทวด”

เมื่อหลายร้อยปีมาแล้วหัวเมืองทางภาคใต้ของประเทศไทย เล่าลือกันมาว่าทุก ๆ สมัย เกิดมีพระภิกษุสงฆ์ทรงสมณศักดิ์ชนสมเด็จมาถึง ๔ องค์ด้วยกันคือ

๑. สมเด็จเจ้าเกาะยอ
๒. สมเด็จเจ้าเกาะใหญ่
๓. สมเด็จเจ้าจอมทอง
๔. สมเด็จเจ้าพะโคะ

แต่หนังสือนี้ ขอกล่าวเฉพาะตำนานสมเด็จเจ้าพะโคะโดยตรง ตามตำนานกล่าวไว้ว่าสมเด็จเจ้าพะโคะองค์นี้ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นพระราชมุนีสามรรมคุณูปมาจารย์ จากสมเด็จพระมหาธรรมราชาสมัยพระองค์ครองกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี และกล่าวไว้ว่าสมเด็จเจ้าพะโคะ ชาตะ วันศุกร์ เดือน ๔ ปีมะโรง ตรงกับ พ.ศ. ๒๑๒๕ บิดาชอหุ มารดาชอนางจันทร์ มีอายุมากแล้วจึงคลอดบุตรเป็นชายชอเจ้าบุ และได้คลอดบุตรคนนทบ้าน

สวนจันทร์ ตำบลชุมพล เมืองจะท่งพระ (อ. จะท่งพระ
จ. สงขลา เวลานั้น)

ดาหุ นางจันทร์ เป็นคนยากจน ได้อาศัยอยู่กับ
 กตพบดีผู้หนึ่งไม่ปรากฏนาม สองสามีภรรยาเป็นผู้มีอยู่ใน
 ศีลธรรม เมื่อนางจันทร์ออกจากการอยู่ไฟ เนื่องในการ
 คลอดบุตรแล้ว วันหนึ่งนางจันทร์อุ้มลูกน้อยพร้อมด้วยสามี
 ออกไปทุ่งนา เพื่อช่วยเก็บเกี่ยวข้าวให้แก่เจ้าของบ้านที่
 พลอยอาศัย ครั้นถึงทุ่งนาได้เอาผ้าผูกกับต้นเหมาและต้น
 หว่าซึ่งขนอนอยู่ใกล้กัน ทำเป็นเปลให้ลูกนอน แล้วพากันลง
 นาเก็บเกี่ยวข้าวต่อไป ขณะสองสามีภรรยาเก็บเกี่ยวข้าวอยู่
 ชั่วครู่ นางจันทร์เบนหัวงลูก ได้เหลียวมามองที่เปล ปรากฏ
 ว่ามีงูของตัวโตผิดปกติ ได้ขดตัวรวบรัดเปลที่เจ้านอน สอง
 สามีภรรยาตกใจร้องหวัดโวยวายขึ้น เพื่อนชาวนาที่เกี่ยวข้าว
 อยู่ใกล้เคียงก็รีบพากันวิ่งมาดู แต่ก็ไม่มีใครสามารถจะช่วย
 อะไรได้ งูใหญ่ตัวนั้นเห็นคนเข้าใกล้ก็ชูศีรษะสูงขึ้นส่งเสียง
 ชู่คำรามดังอย่างน่ากลัว จึงไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้เปลนั้น
 เลย

ฝ่ายนายขุนนางจันทรผู้มั่งอยู่ในบุญกุศล ยืนนั่ง
 พินิจพิจารณาอยู่ ปรากฏว่างูใหญ่ตัวนั้นมิได้ทำอันตรายแก่
 เด็กบุตรน้อยของตนเลย จึงเกิดความสงสัยว่างูของใหญ่
 ตัวนี้ น่าจะเกิดจากเทพนิมิตบันดาล คิดดังนั้นแล้วก็พากันหา
 ดอกไม้ และเก็บรวงข้าวเผาเป็นข้าวตอกนำมาบูชา และ
 กราบไหว้งูใหญ่ พร้อมด้วยกล่าวคำสัจจะอธิษฐาน ขอให้
 ลูกน้อยปลอดภัย ในชั่วครู่นี้ งูใหญ่ก็คลายขนดลำตัวออก
 จากเปล อันตรธานหายไปทันที นายขุนนางจันทรและเพื่อน
 พากันเข้าไปดูทารกที่ในเปล ปรากฏว่าเจ้าปู่ยังนอนหลับเป็น
 ปกติอยู่ แต่มีแก้วดวงหนึ่งวางอยู่ที่คอในท่าลุ่มใต้ลูกกระ-
 เดอก แก้วดวงนั้นมีสีแสงรุ่งเรืองเป็นรัศมีหลากสี สองสาม
 ภษาจึงเก็บรักษาไว้ คหบดีเจ้าของบ้านทราบความ จึงขอ
 แก้วดวงนี้ไว้เป็นกรรมสิทธิ์ ตาขุนนางจันทรก็จำใจมอบให้
 คหบดีผู้นั้น เมื่อได้แก้วพระยางูมาไว้เป็นสมบัติของตนแล้ว
 ก็รู้สึกพอใจ ต่อมาไม่นานได้เกิดการวิปริต ให้ความเจ็บไข้
 ได้ทุกข์แก่คหบดี และครอบครัวกันอย่างรุนแรงผิดปกติ
 จนไม่มีทางแก้ไขได้จนถึงที่สุด คหบดีเจ้าของบ้านจึงคิดว่า
 เหตุร้ายที่เกิดขึ้นครั้งนี้ คงจะเป็นเพราะยึดเอาดวงแก้วพระ-

ยางุนั้นไว้จึงให้โทษ และเกรงเหตุร้ายจะลุลกลามยิ่ง ๆ ขึ้น
จึงตัดสินใจกันแก้วดวงนั้นให้สองสามภริยากลับคืนไป ต่อ
มาภายในบ้านและครอบครัวของศฤหบดีผู้นั้นก็ได้อยู่เย็น
เป็นสุขตามปกติ ขณะที่นายหญิงจันทร์ได้ครอบครองแก้ว
วิเศษอยู่นั้น ปรากฏว่าเจ้าของบ้านก็มีความเมตตาสงสาร
ไม่ไ้จ้างหนัก การทำมาหากินเลี้ยงชีพก็จำเริญรุ่งเรือง
ขึ้นเป็นลำดับ อยู่สุขสบายตลอดมา

เมื่อกาลล่วงนามาจนเจ้าบุญอายุ ๗ ปี บิดามารดา
ได้นำไปถวายสมภารจงให้เรียนหนังสือ ณ วัดดลวง
เด็กชายบุญศึกษาเล่าเรียนมีความเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าเพื่อนคน
ใด ๆ เมื่อเด็กชายบุญมีอายุ ๑๕ ปี สมภารจงผู้เป็นอาจารย์
ได้บวชให้เป็นสามเณร ต่อมาท่านอาจารย์ได้นำไปฝากท่าน
พระครูสถิตธรรมรังษี ให้เรียนหนังสือมูลกัจจายน์ ณ วัด
สีหยัง (วัดสีคูย้ง อ. ระโนด เวลานี้)

สามเณรบุญเรียนมูลกัจจายน์ อยู่กับท่านพระครูสถิต-
ธรรมรังษี ซึ่งขณะสงฆ์ส่งท่านมาจากกรุงศรีอยุธยา ให้
เป็นครูสอนวิชามูล ๆ ทางหัวเมืองฝ่ายใต้ในสมัยนั้น มี
พระภิกษุสามเณรได้ศึกษาเล่าเรียนกันมา สามเณรบุญ

สติปัญญาเฉลียวฉลาดสอนนิสัยปราชญ์มาแต่กำเนิด ได้
ศึกษาเล่าเรียนวิชามูล ๆ อยู่ไม่นานก็สำเร็จ เป็นที่ชื่นชม
ของพระอาจารย์เป็นอย่างมาก

เมื่อสามเดิรมุ่งเรียนจบวิชามูล ๆ แล้ว ได้กราบลา
พระอาจารย์ไปเรียนต่อยังสำนักพระครูกาเดิม ณ วัดสำมา-
เมือง เมืองนครศรีธรรมราช เมื่อครบอายุบวช พระครู
กาเดิมผู้เป็นอาจารย์ จัดการอุปสมบทให้เป็นภิกษุในพุทธ
ศาสนา ทำญัตติอุปสมบทให้ ฉายาว่า "สามเณรโม" ณ สถานที่
คลองแห่งนี้ โดยเอาเรือ ๔ ลำ มาเทียบขนานเข้าเป็น
แพทำญัตติ ต่อมาคลองแห่งนี้ มีชื่อเรียกกันว่าคลองท่าแพ
จนบัดนี้

พระภิกษุมุ่งเรียนธรรมอยู่สำนักพระครูกาเดิม ๓ ปี
ก็เรียนจบชั้นธรรมบทบริบูรณ์ พระภิกษุมุ่งได้กราบลาพระ
ครูกาเดิมจากวัดสำมาเมืองกลับภูมิลำเนาเดิม ต่อมาได้ขอ
จะโดยสารเรือสำเภานายอินทร์ ลงเรือที่ท่าเมืองจะทง
พระไปกรุงศรีอยุธยาพระนครหลวง เพื่อศึกษาเล่าเรียนธรรม
เพิ่มเติมอีก เรือสำเภาใช้ใบแล่นถึงเมืองนครศรีธรรมราช
นายอินทร์เจ้าของเรือได้นิมนตั้งขันบก ไปนมัสการพระบรม-

ชาติตามประเพณี ของชาวเรือเดินทางไกล ซึ่งได้ปฏิบัติ
 กันมาแต่กาลก่อน ๆ เพื่อขอความสวัสดิ์ดีต่อการเดินทางทาง
 ทะเลแล้วพากันมาลงเรือสำเภาที่คลองท่าแพ เรือสำเภาใช้
 ใบออกสู่ทะเลหลวงเรียบร้อยตลอดมาเป็นระยะทาง ๓ วัน
 ๓ คืน วันหนึ่งท้องทะเลฟ้าวิปริต เกิดพายุฝนตกเม็ดพามั่ว
 ดินคลื่นคนองเป็นบ้าคลั่ง เรือจะแล่นต่อไปไม่ได้ จึงลดใบ
 ทอดสมอสู้อคลื่นลมอยู่ ๓ วัน ๓ คืน จนพายุร้ายสงบเงียบ
 ลงเป็นปกติ แต่เหตุการณ์บนเรือสำเภาเกิดความเดือดร้อน
 มาก เพราะน้ำจืดที่ลาเลยงมาหมดลง คนเรือไม่ม่น้ำจืดดื่ม
 และหุงต้มอาหาร นายอินทร์เจ้าของเรือเป็นเดือดเป็นแค้นใน
 เหตุการณ์ครั้งนั้น หาว่าเป็นเพราะพระภิกษุผู้พลอยอาศัยมา
 จึงทำให้เกิดเหตุร้าย ซึ่งตนไม่เคยประสบเช่นนี้มาแต่ก่อน
 เลย ผู้บันดาลโทษะยอมไม่รู้จักผิดชอบฉันใด นายเรือคน
 นั้นก็นั้น เขาจึงได้ไล่พระภิกษุผู้ลงเรือใช้ให้ลูกเรือนำไป
 ขันผึ่ง หมายจะปล่อยท่านไปคาบมะตากรรม ขณะทีพระ
 ภิกษุผู้ลงนั่งอยู่ในเรือเล็ก ท่านได้ยื่นเท้าลงเหยียบน้ำทะเล
 แล้วบอกให้ลูกเรือคนนั้นตักน้ำขึ้นมาดื่มกินดู ปรากฏว่าน้ำทะเล
 ที่เค็มจัดตรงนั้นแปรสภาพเป็นน้ำที่มรสจืดสนิท ลูกเรือคน
 นั้นจึงบอกขึ้นไปบนเรือใหญ่ให้เพื่อนทราบ พวกกะลาสีบน

เรือใหญ่ จึงชวนกันตักน้ำทะเลตรงนั้นขึ้นไปดื่มแก้กระหาย
 พวกนักศรัทธา ในอภินิหารของพระภิกษุหนุ่มมองคินยังนัก
 ความทราบถึงนายอินทร์เจ้าของเรือ จึงได้คิดมานานพิสุจน์ดู
 ปรากฏว่าน้ำทะเลที่จืดนั้น มีบริเวณอยู่จำกัดเป็น วงกลม
 ประมาณเท่าล้อเกวียน นอกนั้นเป็นน้ำเค็มตามธรรมชาติ
 ของน้ำทะเลจึงส่ง หลูกเรือตักน้ำในบริเวณนั้น ขึ้นบรรจุ
 ภาชนะไว้บนเรือจนเต็ม นายอินทร์และลูกเรือได้ประจักษ์ใน
 อภินิหารของท่านเป็นท้อศรัทธาเช่นนั้น ก็เกิดความหวาด
 วิตกภัยพิบัติที่ตนได้กระทำไว้ต่อท่าน จึงได้นิมนต์ให้ท่าน
 ขึ้นบนเรือใหญ่ แล้วพากันกราบไหว้ขอมาโทษตามที่ตน
 ได้กล่าวคำหยาบต่อท่านมาแล้ว และถอนสมอใช้ใบแล่น
 เรือต่อไปเป็นเวลาหลายวันหลายคืนโดยเรียบร้อย

ขณะเรือสำเภาถึงกรุงศรีอยุธยา เจ้าจอดเทียบท่า
 เรียบร้อยแล้ว นายอินทร์ได้นิมนต์ท่าน ให้ท่านเข้าไป
 ในเมืองแต่ท่านไม่ยอมเข้าเมือง ท่านปรารถนาจะอยู่ ณ
 วัดนอกเมือง เพราะเห็นว่าเป็นที่เงียบสงบดี และได้ไป
 อาศัยอยู่ ณ วัดราชานูวาส ซึ่งตั้งอยู่นอกกำแพงเมืองขณะ
 นั้นพระมหาธรรมราชาครองกรุงศรีอยุธยา

ในสมัยนั้น ประเทศลังกามีพระเจ้าวิภูฏะคามินีครองราชเป็นแผ่นดิน มีพระประสงค์จะได้กรุงศรีอยุธยาไว้ได้พระพรมเดชานุภาพ แต่พระองค์ไม่มีพระประสงค์จะก่อสงครามให้เกิดรบราฆ่าฟันกันและกัน ให้ประชาชนข้าแผ่นดินเดือดร้อน จึงมีนโยบายอีกอย่างหนึ่งที่สามารถจะเอาชนะประเทศอื่นโดยการทำพินัน พระองค์จึงตรัสสั่งให้พนักงานพระคลังเบิกจ่ายทองคำในท้องพระคลังหลวง มอบให้แก่ชายช่างทองไปจัดการหลอมหล่อเป็นตัวอักษรเท่าใบมะขามจำนวน ๘๔,๐๐๐ เมล็ด แล้วมอบให้แก่พราหมณ์ผู้เฒ่า ๗ คน พร้อมด้วยข้าวของอันมีค่าบรรทุกลงเรือสำเภา ๗ ลำ พร้อมด้วยพระราชสาสน์ให้แก่พราหมณ์ทั้ง ๗ นำลงเรือสำเภาใช้ใบแล่นไปยังกรุงศรีอยุธยา เมื่อเรือสำเภาจอดท่ากรุงศรีอยุธยาเรียบร้อยแล้ว พราหมณ์ทั้ง ๗ ได้พากันเข้าเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชาถวายสาสน์

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแห่งกรุงไทยทรงอ่านพระราชสาสน์ความว่า พระเจ้ากรุงลังกาขอทำพระเจ้ากรุงไทยให้ทรงแปลพระธรรมในเมล็ดทองคำและเรียบเรียงตามลำดับให้เสร็จภายใน ๗ วัน ถ้าแปลและเรียบเรียงได้ทันกำหนด

พระเจ้ากรุงลังกาขอถวายข้าวของอันมีค่าทั้ง ๗ จำเรือสำเภา
เป็นบรรณาการแก่พระเจ้ากรุงไทย แต่ถ้าพระเจ้ากรุงไทย
แปลเรียงเมล็ดทองคำไม่ได้ตามกำหนด ให้พระเจ้ากรุงไทย
จัดการถวายดอกไม้เงินและทองส่งเป็นราชบรรณาการแก่
กรุงลังกาทุก ๆ ปี ตลอดไป

เมื่อพระองค์ทรงทราบพระราชสาสน์ อันมีข้อความ
ดังนั้น จึงทรงจัดส่งนายศรีธรรณชัยสังฆการี เขียนประกาศ
นิมนต์พระราชาคณะ และพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
ทั่วประเทศให้เข้ามาแปลธรรมในพระมหานครทันกำหนด
เมื่อได้ประกาศไปแล้ว ๖ วัน ก็ไม่มีใครสามารถแปล
เรียงเรียงเมล็ดทองคำนั้นได้ พระองค์ทรงปริวิตกเป็นอย่างนัก
และในคืนวันนั้นพระองค์ทรงสุบินนิมิตว่า มีพระยาข้างเฝือก
ผู้มาจากทิศตะวันตก ขนย่นอยู่บนพระแท่นในพระบรมมหา-
ราชวัง ได้เปล่งเสียงร้องก้องดังได้ยินไปทั่วทั้งสี่ทิศ ทรง
ตกพระทัยตื่นบรรทมในยามนั้น และทรงพระปริวิตกใน
พระสุบินนิมิตเกรงว่าประเทศชาติจะเสียอธิปไตย และ
เสื่อมเสียพระบรมเดชานุภาพ ทรงพระวิตกกังวลไม่เป็นอัน
จะบรรทมจนรุ่งสาง

เมื่อได้เสด็จออกยังท้องพระโรง สั่งให้โหรหลวง
 เข้าเฝ้าโดยด่วน และทรงเล่าพระสุบินนิมิตให้โหรหลวง
 ทำนาย เพื่อจะได้ทรงทราบว่าร้ายดีประการใด เมื่อโหร-
 หลวงทั้งคณะได้พิจารณาดูยามในพระสุบินนิมิตนั้น ละเอียด
 ถัดวันดีแล้ว ก็พร้อมกันกราบถวายบังคมทูลว่า ตามพระ
 สุบินนิมิตนี้ จะมีพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งมาจากทิศตะวันตก
 อาสาเรียงและแปลพระธรรมได้สำเร็จ พระบรมเดชาานุภาพ
 ของพระองค์จะยั่งยืนแผ่ไพศาลไปทั่วทั้งสี่ทิศ เมื่อพระองค์
 ทรงทราบแล้วก็คลายพระปริวิตกลง ได้บ้าง

ด้วยเดชบุญบันดาลในเช้าวันนั้น บังเอิญศรี-
 รัตนัญชัยไปพบพระภิกษุบุตวัดราชานุวาส ได้สนทนาปราศัย
 กันแล้วก็ทราบว่าท่านมาจากเมืองตะลุง (พัทลุงเวลานี้) เพื่อ
 ศึกษาธรรม ศรีรัตนัญชัยเล่าเรื่องพระเจ้ากรุงลังกาทำพินัน
 ท์ให้แปลธรรม แล้วถามว่าท่านยังจะช่วยแปลได้หรือ พระ-
 ภิกษุบุตตอบว่า ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้ ศรีรัตนัญชัยจึงนิมนต์ท่าน
 เข้าเฝ้า ณ ที่ประชุมสงฆ์ ขณะที่พระภิกษุบุตถึงประตูหน้า
 พระวิหาร ท่านย่างเท้าก้าวขึ้นไปยืนเหยียบบนก้อนหิน
 ศีลาแลง ทันทีนั้นศีลาแลงได้หักออกเป็นสองท่อนด้วย

อำนาจอิทธิฤทธิ์ยิ่งนัก เมื่อเข้าไปในพระวิหาร
พระมหากษัตริย์ ตรัสสั่งพนักงานปูลพรมให้ท่านนั่งในที่อัน
สมควร แต่ก่อนท่านจะเข้านั่งที่แปลพระธรรมนั้นท่านได้
แสดงกิริยาอาการเป็นปัญหาธรรม ต่อหน้าพราหมณ์ทั้ง ๗
กล่าวคือ ทำแรกท่านนอนลงในท่าสี่หะไสยาสน์ แล้ว
ลุกขึ้นนั่งทรงกายตรง แล้วกะเียบไปข้างหน้า ๕ ที่ แล้ว
ลุกขึ้นเดินเข้าไปนั่งในที่อันสมควร พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้ง ๗
เห็นท่านแสดงกิริยาเช่นนั้นเป็นการขบขันก็พากันหัวเราะ
และพูดว่า นี่หรือพระภิกษุที่จะแปลธรรมของพระบรม-
ศาสดา อะไรจึงแสดงกิริยาอย่างเด็กไร้เดียงสา พราหมณ์
พูดดูหมิ่นท่านหลายครั้ง ท่านจึงหัวเราะ แล้วถามพราหมณ์
ว่า ประเทศชาติบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน ท่านไม่เคย
พบเห็นกิริยาอาการเช่นนั้นบ้างหรือ? พราหมณ์เฒ่าลงใจ
ก็นั่งอยู่ต่างนำบาตรใส่เมล็ดทองคำเข้าประเคนท่านทันที

เมื่อพระภิกษุรับประเคนบาตรจากมือพราหมณ์เฒ่า
แล้วท่านก็นั่งสงบจิตอธิษฐานแต่ในใจว่า ขออำนาจคุณบิดา
มารดาครูบาอาจารย์ และอำนาจผลบุญกุศลที่ได้สร้างมาแต่
ปางก่อน และอำนาจเทพดาอันรักษาพระนครตลอดถึง

ทเวดาอารักษศกคสิททหงหลาย ครั้งนี้อาตมาจะแปล
 พระธรรมช่วยกู้บ้านกู้เมือง ขอให้ช่วยคลบนันดาลจิตใจให้
 สว่างแจ้ง ขจัดอุปสรรคที่จะมาขัดขวาง ขอให้แปล
 พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ สำเร็จสมปรารถนา
 เกิด ครั้นแล้วท่านคว่ำบาตรเททองเรียรดลงบนพรหม และ
 นุ่งคุยกับพราหมณ์ตามปกติ

ด้วยอำนาจบารมีอิณินหารของท่าน ที่ได้จุดติลงมา
 ไปรดสัตว์ใน พระพุทธศาสนาประกอบด้วย โชคชะตาของ
 ประเทศชาติที่จะไม่เสื่อมเสียอธิปไตย เทพเจ้าทั้งหลาย
 จึงคลบลัดดาล เรียบเรียงเมล็ดทองคำตามลำดับตัวอักษร
 โดยเรียบร้อยในเวลานั้น ชั่วครู่ที่ท่านก็ได้เหินยวกลับมา
 ลงมือเรียบเรียงและแปลอักษร ในเมล็ดทองคำจำนวน
 ๘๔,๐๐๐ เมล็ด เป็นลำดับโดยสะดวกและไม่ติดขัดประการ
 ใดเลย นับว่าโชคชะตาของประเทศชาติยังคงรุ่งเรืองสืบไป

ขณะที่พระภิกษุปูเรียงและแปลอักษรไปได้มาก
 แล้วปรากฏว่าเมล็ดทองคำตัวอักษรขาดหายไป ๗ ตัว คือ
 ตัว ส วิ ฐา ปุ กะ ยะ ประ ท่านจึงทวงถามเอาที่พราหมณ์
 พราหมณ์ทั้ง ๗ คนยอมจำนน จึงประเคนเมล็ดทองคำที่

คนซ่อนไว้นั้นให้ท่านแต่โดยดี ปรากฏว่าพระภิกษุผู้แปล
พระไตรปิฎกในเมล็ดทองคำสำเร็จบริบูรณ์ เป็นการชนะ
พราหมณ์ในเวลาเย็นของวันนั้น และทันใดนั้นก็ได้ยินเสียง
คนตรีปาทย์ประโคม พร้อมเสียงประชาชนโห่ร้องต้อนรับ
ชัยชนะเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ทว่าพระนครศรีอยุธยาเป็น
การฉลองชัย

สมเด็จพระมหาธรรมราชาทรงพระโสมนัสยินดีเป็น
ที่ยิ่ง จึงทรงตรัสสั่งถวายราชสมบัติให้พระภิกษุผู้ครอง ๗
วัน แต่ท่านไม่ยอมรับ โดยให้เหตุผลว่าท่านเป็นสมณเพศ
ไม่สมควรที่จะครองราชสมบัติ อันผิดกิจของสมณควร
ประพฤติ พระองค์ก็จั้นพระทัย แต่พระประสงค์อันแรงกล้า
ที่จะสนองคุณความดีและความชอบอันใหญ่ยิ่งให้แก่ท่านใน
ครั้งนี้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ทรงแต่งตั้งให้พระภิกษุ
ผู้ดำรงสมณศักดิ์ ทรงพระราชนามว่า “พระราชมุนี
สามิรามคุณูปมาจารย์” ในเวลานั้น

พระภิกษุผู้ หรือพระราชมุนีสามิรามคุณูปมาจารย์
ได้ประจำพรรษาอยู่ ณ วัดราชานูวาส ศึกษาและปฏิบัติ

ธรรมอยู่เป็นเวลาหลายปีด้วยความสงบร่มเย็นเป็นสุข
ตลอดมา

กาลนานมาบ้าง ในพระมหานครศรีอยุธยา
เกิดโรคระบาดอันตรายเช่นอหิวาตกโรค ประชากรราษฎร
ล้มป่วยเจ็บตายลงเป็นอันมาก ประชาชนพลเมืองเดือด-
ร้อนเป็นอย่างยิ่งนัก สมัยนั้นหยุกยกก็ไม่มี นิยมใช้รักษา
ป้องกันด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย พระเจ้าอยู่หัวทรง
พระวิตกกังวนมาก เพราะไม่มีวิธีใดจะช่วยรักษาและ
ป้องกันโรคนี้ได้ และทรงระลึกถึงพระราชมนต์สามมรณ
คุณปมาจารย์ขณได้จึงตรัสสั่งให้ศรีรัตนัญชย์ไปนิมนต์ท่านเข้า
มาเฝ้าทรงปรารภในเรื่องทุกข์ร้อนของพลเมืองที่ได้รับทุกข์
ยากเข็ญ ด้วยโรคระบาดอยู่ขณะนี้ ท่านจึงทำพิธีปลุกเสก
นำพระพุทธรูปแล้วนำไปประพรมให้แก่ประชาชนทั่ว
พระนคร ปรากฏว่าโรคระบาดได้ทุเลาเหือดหายไปไม่ช้า
ประชาชนได้รับความร่มเย็นเป็นสุขตลอดมา ในหลวงทรง
พระปรีดาปราโมทย์เป็นอันมาก ทรงเคารพเลื่อมใสในองค์
ท่านอย่างยิ่ง วันหนึ่งได้ทรงตรัสปรารภกับท่านว่า ต่อไป
หากพระคุณเจ้ามีความปรารถนาสิ่งอันใด ขอนิมนต์แจ้งให้

ทราบความปรารถนานั้น ๆ จะทรงพระราชทานถวาย ขอ
พระคุณเจ้าอย่าได้เกรงพระทัยเลย

การล่วงมานานประมาณว่า พระราชมนู้นี่สามี่ราม
คุณูปมาจารย์ม้วยชราแล้ว วันหนึ่งท่านได้เข้าเฝ้าถวาย
พระพรทูลลาจะกลับภูมิลำเนาเดิม พระองค์ทรงเกรงใจ
ท่านไม่กล้านิมนต์ขอร้องแต่อย่างใด ได้พระราชทานอนุญาต
ตามความปรารถนาของท่าน

เมื่อพระราชมนู้นี่สามี่รามคุณูปมาจารย์ กลับภูมิลำเนาเดิม ครั้นนั้นปรากฏมีหลักฐานว่าไว้ว่า ท่านเดินกลับ
ทางบกจุดค้ำโปรดสั่วเรื่อยมาเป็นเวลาช้านาน จึงถึงวัด
พัทธสิงห์บรรพตพะโคะ ตามแนวทางที่ท่านเดินและพักแรม
ที่ใด ต่อมาภายหลังสถานที่ที่ท่านพักแรมนั้นเกิดเป็นสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนในถิ่นนั้นได้ทำการเคารพบูชามาถึง
บัดนี้ คือ ปรากฏว่าขณะที่ท่านพักแรมอยู่ที่บ้านโกฏฐิในอำเภอ
ปากพนัง เมื่อท่านเดินทางจากไปแล้ว ภายหลังประชาชน
ยังมีความเคารพเลื่อมใสท่านอยู่มาก จึงได้ชักชวนกันขุดดิน
พูนขึ้นเป็นเนิน ตรงกับที่ท่านพักแรมไว้เป็นที่ระลึก รอบ ๆ

เนินดินนั้นจึงเป็นคูน้ำล้อมรอบเนิน และสถานที่แห่งนั้นต่อมา
ก็เกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์จนถึงบัดนี้

เมื่อท่านเดินทางมาถึงหัวลำภูใหญ่ในอำเภอหัวไทร
ในเวลานั้น เป็นสถานที่มหาดทรายขาวสะอาด ต้นลำภูแผ่
กิ่งก้านสาขาร่มเย็นสบาย ท่านจึงพักแรมอาศัยใต้ต้น
ลำภูนั้น ทำสมาธิวิปัสสนา ประชาชนในถิ่นนั้นได้พร้อมใจ
กันมากرابไหว้บูชา และฟังท่านแสดงธรรมอันเป็นหลัก
ควรปฏิบัติของพระพุทธศาสนา ต่อมาประชาชนเพิ่มความ
เลื่อมใสศรัทธาแรงกล้า จึงพร้อมใจกันสร้างศาลาถวายน
หลังหนึ่ง และท่านได้จากสถานที่นั้นไปแล้ว ต่อมาภายหลัง
ไม่นานศาลาหลังนั้นเกิดเป็นศาลาศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนชาว-
บ้านถิ่นนั้นและถิ่นใกล้เคียงจึงชักชวนกันมาทำพิธีสมโภช
ศาลาศักดิ์สิทธิ์หลังนั้นเป็นการระลึกลึงท่าน ถือเอาวัน
พฤหัสบดีเป็นวันพิธีชักชวนกันทำขนมโคมาบวงสรวงสมโภช
ทุก ๆ วันพฤหัสบดี เป็นประจําจนเป็นประเพณีมาจนกระทั่ง
บัดนี้

เมื่อท่านจากหัวลำภูใหญ่ เดินทางมาถึงบางค้อน
ท่านได้หยุดพักแรมพอหายเมื่อยล้า แล้วก็เดินทางต่อไป

จนถึงวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ หลังจากที่ท่านจากไปแล้ว
สถานที่บางก่อนก็เกิดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ปรากฏมาจนบัดนี้

พระราชมนัสสามิรามคณุปมาจารย์ หรือพระภิกษุบุ
กลับถึงวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะครั้งนั้น ประชาชนชื่นชม
ยินดีแซ่ซ้องสาธุการต้อนรับท่านเป็นการใหญ่ ประชาชน
ได้พร้อมกันขนานนามท่านขึ้นใหม่เรียกกันว่า—

“สมเด็จพระเจ้าพะโคะ” ตั้งแต่นั้นมาจนบัดนี้ ต่อมาวัดพัทธ-
สิงห์บรรพตพะโคะ อันเป็นชื่อเดิมก็ถูกเรียกย่อ ๆ เสียใหม่
ว่า “วัดพะโคะ” จนบัดนี้

ตามตำนานกล่าวไว้ว่า วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ
นี้ มีพระอรหันต์ ๓ องค์ เป็นผู้สร้างชน คือ

๑. พระนาโรมุ่ย
๒. พระมหาอโนมทัสสี
๓. พระธรรมกาวา

ต่อมาพระมหาอโนมทัสสี ได้เดินทางไปประเทศ
อินเดีย อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุพระบรมศาสดากลับมา
พระยาธรรมรงค์ เจ้าเมืองจะทิงพระในสมัยนั้นมีความ
เลื่อมใสศรัทธา จัดการก่อสร้างพระเจดีย์องค์ใหญ่สูงถึง

๒๐ ภา ขันถวายแล้วทำพิธีสมโภชบรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ภายในเจดีย์องค์นั้น และคงมีปรากฏอยู่จนบัดนี้

ขณะที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะ หรือพระราชมุนีสามีราม คุณุปมาจารย์ ได้หยุดพักผ่อนน่านพอสสมควร ท่านได้ตรวจดูเห็นปูชนียสถานและกุฏิวิหารเก่าแก่ได้ชำรุดทรุดโทรมลงไปมาก ควรจะบูรณะซ่อมแซมเสียใหม่ ดังนั้นท่านจึงได้เดินทางเข้าไปยังกรุงศรีอยุธยา เข้าเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรมราชาอีกวาระหนึ่ง (ในตำนานมิได้กล่าวไว้ว่าท่านไปทางบกหรือไปทางน้ำ) เมื่อได้สนทนาถามสุขทุกข์กันแล้ว ท่านก็ทูลถวายพระพรพระองค์ ตามความปรารถนาที่จะบูรณะ และปฏิสังขรณ์วัดให้พระองค์ทรงทราบ ครั้นได้ทรงทราบจุดประสงค์ ก็ทรงสรรเสริญเลื่อมใสร่วมอนุโมทนาด้วย จึงตรัสสั่งให้พระเอกาทศรถ พระเจ้าลูกยาเธอ จัดการเบิกเงินในท้องพระคลังหลวงมอบถวาย และจัดหาศิลาแลงบรรจุทุกเรือสำเภากว่า ๗ ลำ พร้อมด้วยนายช่างหลวงหลายนายมอบหมายให้ท่านนำกลับไปดำเนินงานตามความปรารถนาปรากฏว่าท่านได้ทำการบูรณะซ่อมแซมและปลูกสร้าง (วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ) อยู่หลายปีจึงสำเร็จบริบูรณ์

สมเด็จพระเจ้าพะโคะ เข้าไปเฝ้าสมเด็จพระมหาธรรม-
 ราชายังกรุงศรีอยุธยาครั้งนั้น ปรากฏว่าพระองค์ทรงเลื่อมใส
 เคารพต่อท่านเป็นอย่างนัก ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทาน
 ที่ดินนาถวายแก่ท่านเป็นกัลปนา ขึ้นแก่วัดพัทธสิงห์บรรพต
 พะโคะ จำนวน ๕๐ ไร่ พร้อมด้วยประชากรราษฎรที่อาศัย
 อยู่ในเขตที่ดินนั้น มีอาณาเขตติดต่อ โดยถือเอาวัดพัทธ-
 สิงห์บรรพตพะโคะเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

๑. ทางทิศเหนือ ตั้งแต่แหลมชุมพุกเข้ามา
๒. ทางทิศใต้ ตั้งแต่แหลมสนเข้ามา
๓. ทางทิศตะวันออก จดทะเลเงินเข้ามา
๔. ทางทิศตะวันตก จดทะเลสาบเข้ามา

ขณะที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะ กลับจากกรุงศรีอยุธยา
 ได้ประจำพรรษาอยู่ ณ วัดพะโคะ ครั้งนั้นคาดคะเนว่าท่านมี
 อายุกาลถึง ๘๐ ปีเศษ อยู่มาวันหนึ่งท่านถือไม้เท้าศักดิ์สิทธิ์
 ประจำตัว ไม้เท้ามีลักษณะคดไปมาเป็น ๓ คด ชาวบ้าน
 เรียกว่าไม้เท้า ๓ คด ท่านออกจากวัดมุ่งหน้าเดินไปยัง
 ชายฝั่งทะเลเงิน และขณะที่ท่านเดินเล่นรับอากาศทะเล
 อยู่ ณ ได้มีเรือโจรสลัดจีนแล่นเรียบชายฝั่งมา พวก

โจรจีนสลัดเห็นสมเด็จพระเจ้าอยู่ กิดเห็นว่าเป็นคนประหลาด
 เพราะท่านครองสมณเพศ พวกโจรจึงแวงเรือเข้าขนฝง
 นำเอาท่านลงเรือไป เมื่อเรือโจรจีนออกจากฝั่งไม่นาน
 เหตุมหัศจรรย์ก็ปรากฏขึ้น คือเรือลำนั้นจะแล่นต่อไปไม่ได้
 ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่ พวกโจรจีนได้พยายามแก้ไขจนหมด
 ความสามารถ เรือก็ยังไม่เคลื่อน จึงได้จอดเรือนิ่งอยู่ ณ ที่นั้น
 เป็นเวลาหลายวันหลายคืน ที่สุดน้ำจืดที่ลำเรียงมาบริโภคน
 ในเรือก็ได้หมดสิ้น จึงขาดน้ำจืดดื่มและหุงต้มอาหาร พา
 กันเดือดร้อนกระวนกระวายด้วยการกระหายน้ำเป็นอย่างยิ่ง
 สมเด็จพระเจ้าสังเกตเห็นเหตุการณ์ ความเดือดร้อนของพวก
 เรือถึงขั้นที่สุดแล้ว ท่านจึงเหยียบกาบเรือให้ตะแคงต่ำลง
 แล้วย่นท้าวเหยียบลงบนผืนน้ำทะเล ทงนยอมไม่พ้นความ
 สังกัดของพวกจีนไป เมื่อท่านยกเท้าขึ้นจากผืนน้ำทะเล
 แล้ว ก็สั่งให้พวกโจรจีนตักน้ำตรงนั้นมาดื่มชมดู พวกจีน
 แม้จะไม่เชื่อก็จำเป็นต้องลองเพราะไม่มีทางใดจะช่วยตัวเอง
 ได้แล้ว แต่ได้ปรากฏว่าน้ำทะเลเค็มจัดที่ตรงนั้นแปรสภาพ
 เป็นน้ำจืด เป็นทอศจรรยงนัก พวกโจรสลัดจีนได้เห็น
 ประจักษ์ในคุณอภิหารของท่านเช่นนั้น ก็พากันหวาดเกรง

ภัยที่จะเกิดแก่พวกเขาต่อไป จึงได้พากันกราบไหว้ขอมา
โทษแล้วนำท่านลงเรือส่งกลับชนฝั่งต่อไป

เมื่อสมเด็จพระเจ้าพะโคะขึ้นจากเรือเดินกลับวัด ถึง
ที่แห่งหนึ่ง ท่านหยุดพักเหนื่อย ได้เอาไม้เท้า ๓ คดฟิงไว้
กับต้นยางสองต้นอันยืนต้นคู่เคียงกัน ต่อมาต้นยางสองต้น
นั้นสูงใหญ่ขึ้น ลำต้นและกิ่งก้านสาขาเปลี่ยนสภาพจาก
เดิมกลับคด ๆ งอ ๆ แบบเดียวกับรูปไม้เท้าทั้งสองต้น
ประชาชนในถิ่นนั้นเรียกว่า ต้นยางไม้เท้ายังมีปรากฏอยู่ถึง
เวลานี้

สมเด็จพระเจ้าพะโคะ หรือพระราชมนัสสามรามคุณ-
ปมาจารย์ ครองสมณเพศประจำพรรษาอยู่วัดพะโคะ เป็น
ที่พึ่งของประชาราษฎร์มีความร่มเย็นเป็นสุข ได้ช่วยการ
เจ็บไข้ได้ทุกข์ บำรุงสุข เทศนาสั่งสอนธรรมของพระ-
พุทธองค์ ประคองร่มโพธิ์ร่มไทรของปวงพุทธศาสนิกชนได้
ตลอดมา

ตอนนั้นได้รับความกรุณาจากพระอู๋ขงฉายดำ คิสุสโร
สำนักวัดศีลาโลย อำเภोजะทองพระ เป็นผู้เล่าตามนิยาย
ต่อกันมา โดยท่านพระครูวิริยานุรักษ์ วัดตานีนรสโมสร
บันทึกมาให้ผู้เขียน ความดังต่อไปนี้

ในสมัยสมเด็จพระเจ้าพะโคะ ผ่านก้อยู่วัดพะโคะ
ครั้งนั้น ยังมีสามเณรน้อยรูปหนึ่ง เข้าใจว่าคงอาศัยอยู่
วัดใดวัดหนึ่งในท้องที่อำเภอหาดใหญ่เวลานี้ สามเณรรูปนี้
ได้บวชมาแต่อายุน้อยๆ ได้ปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดมี
ความขยันหมั่นเพียร ก่อแต่การกุศลในพระพุทธศาสนา
และตั้งจิตอธิษฐาน จะขอพบพระศรีอริยะอย่างแรงกล้า
อยู่มาคืนวันหนึ่งมีคนแก่ถือดอกไม้เดินเข้ามาหา แล้ว
ประเคนดอกไม้ส่งให้แล้วบอกว่า นี่เป็นดอกไม้ทิพย์ไม่รู้จัก
ร่วงโรย พร้อมกับกล่าวว่า พระศรีอริยะโพธิสัตว์นั้น ขณะ
ได้จุติลงมาเกิดในเมืองมนุษย์ เพื่อโปรดสัตว์ในพระพุทธ-
ศาสนา สามเณรเจ้าจึงถือดอกไม้ทิพย์ออกค้นหาเกิด หาก
ผู้ใดรู้จักกำเนิดของดอกไม้แล้ว ผู้นั้นแหละเป็นองค์พระ
ศรีอริยะที่จุติมา เจ้าจึงพยายามเที่ยวค้นหาคงจะพบ เมื่อ
กล่าวจบแล้วคนแก่คนแก่นั้นก็อันตรธานหายไปทันที

สามเณรน้อยมีความบิตยนิन्दเป็นยิ่งนัก วันรุ่งเช้า
จึงเข้ากราบลาสมภารเจ้าอาวาส ถือดอกไม้ทิพย์เดินออก
จากวัดไป สามเณรเดินทางตรากตรำลำบากไปทั่วทุกหน
ทุกแห่ง ก็ไม่มีใครทักถามถึงดอกไม้ทิพย์ที่ตนถืออยู่นั้น

เลย แต่สามเณรก็พยายามอดทนต่อความเหนื่อยยาก ต้อง
ตากแดดกรำฝนไปเป็นเวลานาน

วันหนึ่งต่อมา สามเณรน้อยเดินทางเข้าเขตวัด
พัทธสิงห์บรรพตพะโคะ ในเวลาใกล้จะมืดค่ำเป็นวันขึ้น
๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวงส่องรัศมีจ้าไปทั่วท้องฟ้า และ
เป็นวันที่พระภิกษุสงฆ์ลงมาทำสังฆกรรมในโบสถ์ สามเณรถือ
ดอกไม้ทิพย์ เดินเข้าไปยืนอยู่ริมประตูโบสถ์ รอคอย
พระสงฆ์ที่จะมาลงอุโบสถ พอถึงเวลาพระภิกษุทั้งหลาย
ก็เดินทยอยกันเข้าโบสถ์ ผ่านหน้าสามเณรไปจนหมด
ไม่มีพระภิกษุองค์ใดทักถามสามเณรเลย

เมื่อพระสงฆ์เข้านั่งที่ในโบสถ์เรียบร้อยแล้ว
สามเณรจึงเดินเข้าไปนมัสการถามพระสงฆ์เหล่านั้นว่า วัน
พระมาลงอุโบสถหมดทุกองค์แล้วหรือ พระภิกษุตอบว่า
ยังมีสมเด็จพระอู่อกองค์วันนั้นไม่มาลงอุโบสถ สามเณรทราบ
ดังนั้น ก็กราบลาพระสงฆ์เหล่านั้น เดินออกจากโบสถ์
มุ่งตรงไปยังกุฏิของสมเด็จพระเจ้า ๆ ทันที ครั้นถึงสามเณรก็
คลานเข้าไปใกล้กัมกรabenมัสการท่านอยู่ตรงหน้าสมเด็จพระ
เจ้า ๆ ได้ประสพดอกไม้ในมือของสามเณรถืออยู่ จึงถาม

ว่าสามเณร นั้นดอกมณฑาทิพย์ เป็นดอกไม้เมืองสวรรค์
 ผู้ใดให้เข้ามา สามเณรรู้แจ้งใจตามที่นิมิต จึงคลานเข้าไป
 ไปใกล้กุ่มลงกราบที่ฝ่าเท้า แล้วประเคนถวายดอกไม้ทิพย์
 นั้นแก่สมเด็จพระเจ้า ๑ ทนต์ เมื่อสมเด็จพระเจ้า ๑ รับประเคนดอกไม้
 ทิพย์จากสามเณรน้อยแล้ว ท่านได้ส่งบอรรณ้อยู่ชั่วคราว
 มิได้พูดจาประการใด แล้วลุกขึ้นเรียกสามเณรเดินตรงเข้า
 ในกุฏิปิดประตูลงกลอน และเงียบหายไปในคืนนั้น มิได้
 ร้องรอยแต่อย่างใดเหลือไว้ให้พิสูจน์ จนเวลาสว่างเลยมาถึง
 บัดนี้ ประมาณสามร้อยปีแล้ว

การหายตัวไปของสมเด็จพระเจ้าพะโคะครั้งนั้น
 ประชาชนเล่าลือกันว่า ท่านได้สำเร็จสู่สวรรค์ไปแล้ว
 ด้วยอำนาจบุญบารมีอันนิทานท่านแรงกล้า ตามที่กล่าว
 เล่าลือกันเช่นนั้น เพราะมีเหตุอัศจรรย์ปรากฏขึ้นในคืนนั้นว่า
 บนอากาศบริเวณวัดพะโคะ ได้มีดวงไฟโตขนาดเท่าดวงได้
 ส่องรัศมีสีต่างๆ เป็นปริมาตรดล ดังพระจันทร์ทรงกลดลอย
 วนเวียนรอบบริเวณวัดพะโคะ ส่องรัศมีสว่างจ้าไปทั่วบริเวณ
 วัด เมื่อดวงไฟดวงนั้นลอยวนเวียนอยู่ครบสามรอบแล้ว
 ลอยเคลื่อนไปทางทิศอากาศเนย์ เงียบหายไปจนกระทั่งบัดนี้

วันรุ่งเช้าประชาชนมาร่วมประชุมกันที่วัด และต่างคนต่างก็เข้าใจว่าสมเด็จพระเจ้า ๆ ท่านสำเร็จสู่สวรรคตไป จึงได้พากันพนมมอขนเหนือศีรษะพร้อมกันเปล่งเสียงว่า สมเด็จพระเจ้าพะโคะโล้ไปเสียแล้วเจ้าข้าเอ๋ย

เมื่อสมเด็จพระเจ้าพะโคะโล้หายไปจากวัดพะโคะครั้งนั้น สมเด็จพระเจ้า ๆ ท่านได้ตั้งของสำคัญไว้เป็นที่สักการบูชาของประชาชนตลอดมาคือ

๑. ดวงแก้วที่พระยาสูงใหญ่ให้ ครั้งเป็นทวารอยู่ในแปล ๑ ดวง และสมภารทุก ๆ องค์ของวัดพะโคะได้เก็บรักษาไว้จนถึงบัดนี้ปรากฏว่า แก้วดวงนี้ไม่มีใครกล้านำออกจากบริเวณวัดพะโคะ เพราะเกรงจะเกิดภัย

๒. ก่อนที่สมเด็จพระเจ้า ๆ จะโล้หายไป ปรากฏว่าท่านได้ขึ้นไปทำสมาธิอยู่บนชะง่อนผาบนภูเขาบาท ได้เอาเท้าซ้ายเหยียบลงบนลาดผาตกเป็นรอยเท้า เป็นที่สักการะบูชาของประชาชนมาจนกระทั่งบัดนี้ (ท่านพระครูวิสัยโสภณวัดข้างใต้ได้ไปนมัสการมาแล้ว)

นิยายเรื่องนี้ ได้รับความกรุณาจาก ท่านพระครูวิสัยโสภณ (ท่านอาจารย์ทิม ฐมฺมธโร) เจ้าอาวาสวัดราชบูร

บุรณะ (วัดข้างใต้) ข้าพเจ้าบันทึกเรียบเรียงและเพิ่มเติม
ตามที่ได้สืบทราบมาดังต่อไปนี้

สมัยที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะ โสโหทัยไปจากวัดพะโคะ
ตำบลชุมพล อำเภोजะตังพระ จังหวัดสงขลา ครั้งนั้นได้มี
พระภิกษุชรรูปหนึ่ง ปรากฏตัวขึ้นที่เมืองรัฐไทรบุรีเวลานั้น
พระภิกษุรูปนี้เป็นปราชญ์ทางธรรม และเชี่ยวชาญทางอิทธิ
อภิหารเป็นยอดเยี่ยม ชาวเมืองไทรบุรีมีความเคารพ
เลื่อมใสมาก ซึ่งสมัยนั้นคนมะลายูในเมืองไทรบุรีนับถือ
ศาสนาพุทธ ต่อมาท่านก็ได้เป็นสมภารเจ้าวัดแห่งหนึ่งใน
เมืองนั้น

มีเรื่องชวนคิดอยู่ว่า พระภิกษุชรรูปนี้ไม่มี
ประชาชนคนใดจะทราบได้ว่า ท่านชื่ออย่างไร ภูมิลำเนา
เดิมอยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครซักถาม จึงพากันขนานนามเรียก
กันว่า “ท่านลังกา องค์ท่านดำ” ท่านปกครองวัดด้วยอำนาจ
ธรรมและอิทธิหารอย่างยอดเยี่ยม เป็นที่พึ่งทางธรรมปฏิบัติ
และการเจ็บไข้ได้ทุกข์ของประชาชน ด้วยความเมตตา
ธรรม ประชาชนเพิ่มความเคารพเลื่อมใสท่านตลอดถึง
พระยาแก้วดำ เจ้าเมืองไทรบุรีสมัยนั้น และท่านมีความ

สุขตลอดมา (ท่านลังกาองค์นั้นจะเป็นสมเด็จเจ้าพะโคะใช่หรือไม่ ขอให้อ่านต่อไป)

เมื่อข้าพเจ้าผู้เขียนยังหนุ่ม ๆ หรือประมาณ ๔๕ ปีมาแล้ว ได้อ่านหนังสือตำนานเมืองปัตตานี ซึ่งรวบรวมโดยคุณพระศรีบุรุษ (สีหะ ณ สงขลา) นายอำเภอชั้นลายครามของอำเภอยะรัง เรียบเรียง มีข้อความตอนหนึ่งว่าสมัยนั้นพระยาแกมดำ เจ้าเมืองไทรบุรี ประสงค์จะหาที่ชัยภูมิดีสร้างเมืองให้เจ๊ะสัตี น้องสาวครอบครอง เมื่อโหราฤกษ์ยามดีได้เวลา ท่านเจ้าเมืองก็เสด็จด้วยอริษฐานปล่อยช้างตัวสำคัญคู่บ้านคู่เมืองออกเดินป่าหรือเรียกว่าช้างอุปการเพื่อหาที่ชัยภูมิสร้างเมือง ท่านเจ้าเมืองก็ยกพลบริวารเดินตามหลังช้างนั้นไปเป็นเวลาหลายวัน วันหนึ่งช้างได้เดินไปหยุดอยู่ ณ ที่ป่าแห่งหนึ่ง (ที่วัดช้างให้เวลานี้) แล้วเดินวนเวียนรอบชน ๓ ครั้ง พระยาแกมดำตอบนนมตทที่จะสร้างเมือง ณ ที่ตรงนี้ แต่น้องสาวตรวจดูแล้วไม่ชอบ พยายามก็อริษฐานให้ช้างดำเนินหาที่ใหม่ต่อไป ได้เดินทางรอนแรมอีกหลายวัน เวลาตกเย็นวันหนึ่งก็หยุดพักพลบริวาร ทางน้องสาวถือโอกาสออกจากที่พักเดินเล่น บังเอิญขณะนั้น

มีกระจงสาวผ่องตัวหนึ่ง วิ่งผ่านหน้านางไป นางอยากจะ
ได้กระจงขาวตัวนั้น จึงชวนพวกพี่เลี้ยงวิ่งไล่ล้อมจับกระจง
ตัวนั้น ได้วิ่งวกไปเวียนมาบนเนินทรายอันขาวสะอาดริม
ทะเล (ที่ตำบลกษेत्रเวลา^๕) ทันใดนั้นกระจงก็ได้อันตรธาน
หายไป นางจะเสียดู^๕รักชอบตรง^๕ทนมามาก จึงขอให้พี่ชาย
สร้างเมืองให้

เมื่อพระยาแก้วดำปลุกสร้างเมืองให้น้องสาว และ
มอบพลบริวารให้ไว้พอสมควรเรียบร้อยแล้ว ก็ให้ชื่อเมือง
นั้นว่า เมืองปะตานี (ปัตตานี) ขณะนั้นพระยาแก้วดำเดินทาง
กลับมาถึงภูมิประเทศที่ข้างบอกให้ครั้งแรก ก็รู้สึกเสียดาย
สถานที่ จึงตกลงใจหยุดพักแรมทำการแผ้วถางป่า และ
ปลุกสร้างขึ้นเป็นวัดให้ชื่อว่า วัดข้างใต้ มาจนบัดนี้ ต่อมา
พระยาแก้วดำ ก็ได้มอบถวายวัดข้างใต้แก่ท่านลังกาครอบ
ครองอัครวัดหนึ่ง

ผู้เขียนขอกล่าวนอกเรื่องเพียงเล็กน้อย เมื่อผู้
ยังไม่ทราบว่า สมัยโบราณกาลนานมานั้น คนมลายูนับถือ
ศาสนาพุทธ พระยาแก้วดำคนมลายู จึงได้สร้างวัดข้างใต้
ขึ้น ผู้เขียนจึงขออ้างหนังสือของพระยารัตนภักดี ซึ่งกล่าว

ไว้ในหนังสือเรื่อง ปัญหาดินแดนไทยกับมลายู ซึ่งท่านพิมพ์แจกในการกุศล หน้า ๘ บรรทัดที่ ๑๖ ในหนังสือนี้กล่าวอ้างตามประวัติศาสตร์ไว้ว่า พ.ศ. ๑๓๐๐ กษัตริย์ครองกรุงศรีวิชัย แห่งปาเล็มบังมีอำนาจแผ่อาณาเขตเข้ามาถึงแหลมมลายู ปกครองแผ่นดินส่วนหนึ่งถึงอำเภอไชยา ได้นำลัทธิพระพุทธศาสนาเข้ามาสั่งสอนในแหลมมลายู และได้ก่อสร้างปูชนียวัตถุทางพระพุทธศาสนาไว้หลายแห่งซึ่งยังปรากฏอยู่บัดนี้ ตามประวัติศาสตร์มลายูกล่าว่า มีผู้พบศิลาจารึกแผ่นหนึ่งบนนครศรีธรรมราช จารึกว่าเมื่อ พ.ศ. ๑๓๑๘ เจ้าเมืองศรีวิชัยได้มาทูลขอพระเจดีย์องค์หนึ่งบนนครศรีธรรมราช และที่สำคัญทางพระพุทธศาสนาอีกแห่งหนึ่งเกี่ยวกับโบราณวัตถุ คือ พระพุทธไสยาสน์ในถ้ำแห่งภูเขา (วัดหน้าถ้ำ) ตำบลหน้าถ้ำ อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา คาดคะเนว่าได้สร้างไว้ในสมัยพระเจ้ากรุงศรีวิชัยระหว่าง พ.ศ. ๑๓๑๘-๑๔๐๐ ต่อมาก็ได้ปฏิสังขรณ์เพิ่มเติมซึ่งยังคงปรากฏอยู่จนกระทั่งบัดนี้ องค์พระยาวถึง ๘๑ ฟุต ๑ นิ้ว ขนาดใหญ่วัดโดยรอบองค์พระ ๓๕ ฟุต และตามตำนานของคุณพระศรีบูรุษกล่าวไว้ว่า สมัยหลายร้อยปีมา

แล้ว คนมลายูนับถือศาสนาพุทธ แต่ได้มาเปลี่ยนนับถือศาสนาอิสลามเสียภายหลัง ผู้เขียนได้อ้างตำนานของท่านผู้มึนเกียรติทั้งสองมายืนยันพอสมควรแล้ว ก็ขอย้อนกลับไปวัดข้างใ้ห้

ทำให้ชวนคิดว่า วัดที่ท่านล้งกายอยู่ถึงเมืองไทรบุรี ระยะทางที่จะมาวัดข้างใ้ให้ก็ไกลมาก ทางเดินก็มีแต่ป่าและภูเขาแสนจะทุรกันดาร ท่านล้งกามีวัยชรากาพมากแล้วจะเดินไปเดินมาไหวหรือ แต่ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าต่อ ๆ กันมาว่า ท่านล้งกาเดินทางไ้มาระหว่างวัดทั้งสองนี้เดินทางเวลาแรมเดือนแบบรุดงค์ ขณะที่ท่านเดินทางนั้นพบที่ใดเหมาะก็พักแรมหาความวิเวก เพื่อทำสมาธิภาวนาใช้เวลาพักนาน ๆ เช่นภูเขาถ้ำลอด ในกิ่งอำเภอสะบ้าย้อย ก็ปรากฏว่ามีสิ่ง ที่ควรเชื่อถือว่า ท่านเป็นผู้ทำไว้ แต่ครั้งเดินทางพักแรมจากนั้นก็ปรากฏอยู่บนเพิงหินบนภูเขาดังเกียบ เทือกภูเขาน้ำตกทรายขาว ทางทิศตะวันออกของลำธารน้ำตก มีพระพุทธรูปแกะด้วยไม้ดำเสาแบบพระยืนสององค์ ชาวบ้านตำบลทรายขาว เรียกพระพุทธรูปนี้ว่า หลวงพ่อตั้งเกียบเหยียบนาทะเลจืด เขาคาดคะเนกันว่าพระพุทธรูปสององค์

นท่านล้งกาเป็นผู้สร้างสมัยที่เดินทาง และอาศัยพักอยู่
 หลวงพ่อสององค์นี้เล่าต่อกันว่าศักดิ์สิทธิ์นัก และเป็นที่
 สักการะบูชาของชาวบ้านในถิ่นนั้นมาถึงบัดนี้ (ผู้เขียนได้ขึ้นไปนมัสการแล้ว)

พระภิกษุชราองค์นี้ ท่านอยู่เมืองไทรบุรี เขาเรียก
 ว่าท่านล้งกา เมื่อท่านมาอยู่วัดข้างไห ชาวบ้านเรียกว่า
 ท่านข้างไหเป็นเช่นนี้ตลอดมา

ขณะที่ท่านล้งกาพำนักอยู่ทั่ววัดในเมืองไทรบุรี วัน
 หนึ่งอุบาสกอุบาสิกา และลูกศิษย์อยู่พร้อมหน้า ท่านได้
 พูดขึ้นในกลางชุมนุมนี้ว่า ถ้าท่านมรณภาพเมื่อใดขอให้
 ช่วยกันจัดการหามศพไปทำการฌาปนกิจ ณ วัดข้างไหด้วย
 และขณะหามศพพักแรมนั้น ณ ที่ใดน้ำเน่าไหลลงสู่พื้นดิน
 ที่ตรงนั้นจงเอาเสาไม้แก่นปักหมายไว้ ต่อไปข้างหน้าจะเป็น
 ที่ศักดิ์สิทธิ์ อยู่มาไม่นานเท่าไรก็ได้มรณภาพลงด้วยโรคชรา
 คณะศิษย์ผู้เคารพในตัวท่านก็ได้จัดการตามที่ท่านสั่งโดย
 พร้อมเพรียงกัน เมื่อทำการฌาปนกิจศพท่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว
 แล้ว คณะศิษย์ผู้ ไปส่งได้ขอแบ่งเอาอัฐิของท่านแต่ส่วน
 น้อย นำกลับไปทำสถูปที่วัด ณ เมืองไทรบุรี ไว้เป็นที่เคารพ
 บูชาตลอดมาจนบัดนี้

เรื่องสมเด็จพระเจ้าพะโคะ กับท่านข้างใต้ หรือ หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด มีบัญชาว่า จะเป็นองค์เดียวกันหรือไม่ คำานานโบราณก็มีได้กล่าวไว้ แต่ผู้เขียน กาดคะเนตามนิมิตต่างๆ เชื่อว่าเป็นพระองค์เดียวกันคือ สมัยท่านมีชีวิตเรียกชื่อท่านหลายชื่อ เช่นพระราชมุนีสามิ รามคุณูปมาจารย์ และ ท่านลังกา ท่านข้างใต้ แต่เมื่อท่าน มรณภาพแล้ว เรียกเขื่อน หรือสถูปศักดิ์สิทธิ์ ที่บรรจุอัฐิ ของท่านว่า “เขื่อนท่านข้างใต้” แต่ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๗ ผู้เขียนได้สร้างพระเครื่องชนิดต่างองค์ท่าน ให้ชื่อว่า ท่าน ข้างใต้ แต่ท่านไม่เอา ท่านบอกให้ชื่อว่า “หลวงพ่อทวด เหยียบน้ำทะเลจืด” ดังมีเรื่องกล่าวต่อไปนี้

๑. ก่อนที่เขื่อน หรือ สถูปจะปรากฏความศักดิ์-
สิทธิ์ครั้งแรก เล่าต่อๆ กันมาว่า มีเด็กชายลูกชาวบ้าน
คนหนึ่งพ่อเขาไล่ตี เด็กนั้นวิ่งหนีเข้าไปในบริเวณวัดข้างใต้
แล้วหายตัวไป ซึ่งขณะนั้นเป็นวัดร้าง เมื่อพ่อของเด็กไล่ตาม
เข้าไปในวัดก็มี ได้เห็นตัวเด็ก เขาได้ค้นหาจนอ่อนใจก็ไม่
พบ จึงกลับบ้าน ชวนเพื่อนบ้านช่วยกันค้นหา ขณะพวก
ชาวบ้านผ่านเข้าเขตวัด ก็เห็นเด็กนั้นเดินยมเข้ามาหาและ

หัวเราะพูดขึ้นว่า พ่อของมันดูร้ายไล่ทุบตีลูกไม่มีความ
 สงสาร ูกเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้จึงเอามันไปซ่อนไว้ พวก
 ชาวบ้านก็ตบตงกกัน เพราะเด็กนั้นพูดแปลกหูผู้ฟัง เป็น
 เสียงของคนแก่ แต่เด็กพูดต่อไปว่า พวกสูไม่รู้จักกูหรือ
 กูชื่อว่าท่านเหยียบนาทะเลจืด ผู้ศักดิ์สิทธิ์เจ้าของเขื่อน
 (สถูป) พวกสูจะลองดักจงเอาน้ำเกลือใส่อ่างมากจะทำใ้ค
 ูมีชาวบ้านผู้หนึ่งปฏิบัติตามคำสั่งนั้น เด็กชายนั้นก็นำ
 ลงเหยียบนาเกลือในอ่างทันที และบอกให้ชาวบ้านชิมน้ำ
 เกลือนั้นดู ได้ประจักษ์ว่า น้ำนั้นมรสจืดเป็นน้ำบ่อ เป็น
 ท่อศจรรย์นัก เด็กนั้นพูดอีกว่า พวกสูยังไม่เชื่อกูก็ให้ก่อ
 ไฟขึ้น ชาวบ้านก็ทำตาม ขณะกองไฟลุกโชนเป็นถ่านแดง
 ดิบแล้ว เด็กประทับทรงท่านเหยียบนาทะเลจืดก็กระโดด
 เข้าไปยืนอยู่ในกลางกองไฟอันร้อนแรงย้มแล้วถามว่า สูเชื่อ
 หรือยัง พ่อของเด็กตกใจ เกรงลูกจะเป็นอันตราย จึงก้ม
 ลงกราบไหว้ขอโทษ เด็กนั้นจึงเดินออกจากกองไฟเป็นปกติ

ครั้นท่านพระครูวิสัยโสภณ (ท่านอาจารย์ทิม
 ธรรมธโร) เข้ามาครองวัดข้างให้ใหม่ ๆ ท่านข้องใจเรื่อง
 วัดของเดิม เพราะถามชาวบ้านไม่มีใครรู้ ถิ่นวันหนึ่งท่าน

ฉันว่า พบคนแก่ยืนอยู่กลางลานวัด ท่านถามถึงเขตวัด ตามความข้องใจ คนแก่นั้นบอกว่า ให้ไปตามท่านเหยียบ น้ำทะเลเจ็ดในเขื่อน คนแก่จึงนำท่านพระครูฯ ไป เห็น พระภิกษุผู้เฒ่าเดินออกมาจากในเขื่อนสามองค์ ปรากฏว่า ๑. หลวงพ่อสี ๒. หลวงพ่อทอง ๓. หลวงพ่อจันทร์ องค์หลังสุดถือไม้เท้าใหญ่ ๓ กด เดินย้อนออกมางัน เพราะความชรามากกว่าองค์ใด ๆ คนแก่จึงบอกว่าคุณนี้ แผละ ท่านเหยียบน้ำทะเลเจ็ด ท่านจึงเอาแขนกอดคอท่าน พระครูฯ นำเดินเข้เขตวัดเก่าให้ทราบทั้ง ๔ ทิศ ตลอดถึง เนินดินซึ่งเป็นโบสถ์โบราณ และบันดาลให้ท่านอาจารย์ฯ ได้เห็นวัตถุต่าง ๆ ในหลุมนิมิตซึ่งเป็นของไม่มีค่า เช่น พระพุทธรูปหล่อด้วยเงิน ๑ องค์ เมื่อจะกลับเข้าไปในเขื่อน ท่านได้สั่งว่าต้องการอะไรให้บอก แล้วเข้าไปในเขื่อนหายไป

“ถ้าว่าเอาอะไรให้บอก คำนี้สำคัญมาก คราว ต่อมาโบสถ์ก็สำเร็จ พระเครื่องก็ศักดิ์สิทธิ์”

ประวัติการสร้าง

พระเครื่อง สมเด็จหลวงพ่อทวด ฯ

ที่ปรากฏองค์ของท่านขึ้นมาในยุคนี้ได้ เพราะ
ความฝัน คือ—

ในวันหนึ่งในปลายเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๕
เวลาใกล้รุ่ง ข้าพเจ้าฝันว่าได้พบกับท่าน ณ ที่แห่งหนึ่ง ซึ่ง
อยู่ไม่ไกลจากวัดข้างใต้เท่าใดนัก ท่านได้มอบบายศรีหนึ่ง
ให้ข้าพเจ้ากิน แล้วสวมมงกุฎศรีษะให้อีก แสดงว่า
ท่านได้รับข้าพเจ้าไว้เป็นศิษย์ เพื่อจะให้ข้าพเจ้าได้รับใช้
งานของท่านในโอกาสต่อไป เป็นการสนองคุณพระอาจารย์
เสร็จแล้วท่านเดินจากข้าพเจ้าไป ทางทิศที่ตั้งของวัดข้างใต้
รุ่งเช้าข้าพเจ้าคิดว่าสฤกษ์ศักดิ์สิทธิ์หน้าวัดข้างใต้ คงจะ
เป็นสฤกษ์ซึ่งได้บรรจุน้ำของท่าน หรือสมเด็จเจ้าพะโคะ
เมอสมัยหลายร้อยมาแล้วเป็นแน่ ข้าพเจ้าปรารถนาจะไป
ทวดเพื่อสอบถามดู แต่ในระยะนั้น ข้าพเจ้ามีธุระกิจจำเป็น

บางประการไม่สามารถจะไปได้ตามความตั้งใจ โอกาส
 ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ ตรงกับวัน
 พุธที่สิบตรี ขน ๑ คำ เดือน ๓

เมื่อพวกเราได้ทำความเคารพ ท่านอาจารย์ทิม
 ธรรมโร เจ้าอาวาสวัดข้างใต้แล้ว ก็ได้สนทนาปราศรัย
 ต่อกัน วันนั้นเป็นวันแรกที่ข้าพเจ้าได้มาเยี่ยมวัดข้างใต้ และ
 ได้รู้จักท่านอาจารย์ ฯ เจ้าอาวาสวัดข้างใต้ ในการสนทนา
 กันตอนหนึ่งข้าพเจ้าได้เรียนถามท่านอาจารย์ ฯ ว่าโบสถ์ที่
 สร้างค้างอยู่นั้น ท่านไม่คิดจะสร้างพระเครื่องไว้แจกจ่าย
 แก่ผู้สละทรัพย์โพนทนาสร้างโบสถ์บ้างหรือ ท่านอาจารย์
 ตอบว่า เคยคิดมา ๒ ปีแล้ว แต่ไม่สำเร็จข้าพเจ้าจึงรับว่า
 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอรับจัดสร้างขนถวาย ท่านก็ยินดีที่
 ข้าพเจ้าจัดทำไว้ ข้าพเจ้าได้เรียนขอให้ท่านอาจารย์เลือก
 แบบพระ ท่านจะเอาปางไหนตามใจท่านชอบ แต่ข้าพเจ้า
 ขอเพียงแต่เลือกสีของพระคือสีดินแดง ทั้งนี้ข้าพเจ้า
 ก็เกิดรู้สึกขนพองสยองเกล้าขึ้นมา ทุกคนในที่นั้นได้เห็น
 เป็นประจักษ์ ข้าพเจ้าจึงพูดต่อไปว่า ปราภฏการณ์เช่นนั้น
 หมดต่อตัวข้าพเจ้า ก็เห็นจะเป็นเพราะหลวงพ่อดุจด ฯ ท่าน

การณั้ศจรรยััน ท่านพระครูฯ นั้งสมาธิตามท่านว่า ใคร
 ทำใ้แบบแปลสภาพเช่นนั้น ท่านตอบว่าสมเด็จเจ้าพะโตะ
 เอง แล้วท่านอาจารย์ฯ ตามถึงคามฝันของผู้เขียนทว่าพบ
 สมเด็จเจ้าฯ ทำพิธิสวมมงคลใ้ ว่าใครเป็นผู้ทำใ้ และ
 ทำใ้เขาทำไม ท่านตอบว่าสมเด็จเจ้าฯ ทำใ้เพราะเขา
 เป็นคนดี และชอบทางนี้ เราจะใ้เขาใ้ช่วยทำงาน
 ใหญ่ (หมายถึงงานสร้างโบสถ์)

เมื่มีข่าวว่าวัดข้างใ้จะสร้างพระเครื่องขน พ็อง
 ชาวพุทธในแถบนั้นต่างคนต่างสนใจเป็นจำนวนมาก ใ้
 บุกว่า ขึ้นเขาซั้กชวณกันไปหาว่านนานาชนิด มาถวายแก่
 ท่านอาจารย์เป็นจำนวนมากมาย ทางวัดก็ใ้เตรียมการรอ
 วันจะทำพิธิอยู่อย่างพร้อมเพรียง และใ้ปฏิบัติตาม
 หลวงพ่อทวดฯ แนะนำผ่านท่านอาจารย์ทุกประการ

นายฮวด ผู้ใหญ่บ้านเหมือน ในตำบลลำพญา
 ใ้มาหาข้าพเจ้าพร้อมด้วย นายชาติ สิมศิริ กำนัน โดย
 บั้งเอิญเมื่อเขาทราบวว่าข้าพเจ้ากำลังหาดินดำเพื่อสร้างพระ
 เครื่อง นายฮวดขอรับอาษาจะขุดและขนเอาดินว่านสีดำ

ซึ่งมีอยู่ ณ เชียงเขาแห่งหนึ่งไปส่งให้ถึงวัด โดยไม่คิดค่ารถ
ค่าแรงแต่ประการใด

คืนวันนั้นเป็นคืนสำคัญตามธรรมเนียมชาติ อยู่เป็นทาง
ซึ่งจะเข้าไต่ภูเขา ชาวบ้านแถวนั้นเรียกกันว่า กากยายักษ์
หมายถึงกากยายักษ์ในเรื่องรามเกียรติ์ ชาวบ้านเอาคืนคำ
นั้นมาตากแห้ง หรือย่างไฟกินแก้โรคผอมเหลือง หรือโรค
โลหิตจาง เขาว่าคืนนั้นก็จะเป็นที่หวงแหนของชาวบ้านแถวนั้น

เมื่อได้เตรียมการพร้อมสรรพ ถึงกำหนดฤกษ์ยาม
แล้วก็เริ่มลงมือพิมพ์ฯ (ผลของการพิมพ์พระเครื่องตลอด
ถึงวันเวลา ซึ่งได้อธิบายมาแล้วข้างต้น)

ตามผู้เขียน ได้จัดการสร้างพระเครื่องหลวงพ่อ
ทวดเหยียบบน اتهเสด็จครุณี เพราะผู้เขียนฝันว่า สมเด็จ
เจ้าพะโคะมาทำพิธีสวมมงคลให้ ผู้เขียนปรารถนาจะตอบ
แทนคุณสมเด็จฯ ท่าน แต่ไม่รู้ว่าคุณสถิตย์อยู่ที่ไหน จึง
เรียนถามท่านเจ้าคุณเทพญาณโมลี วัดตานีนรสโมสร ท่าน
เจ้าคุณกรุณาบอกว่าท่านไม่โลไปไหนตามข่าวลือ อัฐิของ
สมเด็จท่านอยู่ในเขื่อนหรือสถาปหน้าวัดข้างให้ ผู้เขียนจึง
สร้างพระเครื่องเป็นรูปพระภิกษุชราต่างองค์สมเด็จท่าน

และตามนิมิต ณ วัดข้างใต้ ซึ่งปรากฏทราบกันมาดีแล้ว
 ผู้เขียนปรารภกับ ท่านพระครูวิสัยโสภณว่า พระเครื่องนั้น
 จะให้ชื่อว่า พ่อท่านทวดตามความนิยมเรียกของคนถิ่นนั้น
 แต่ ท่านพระครูฯ นั้นสมาธิตามท่าน ท่านว่าไม่เอา ตาม
 ต่อไปว่าจะให้ชื่อว่าสมเด็จเจ้าพะโคะหรือ ท่านว่าชื่อนี้ให้
 เขาเรียกกันทางโน้น(หมายถึงภูมิลำเนาเดิม หรือวัดพะโคะ)
 ถ้ากระนั้นจะช้อย่างไร? วิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของท่านบอก
 ว่า ให้ชื่อ “หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด” จึงให้ชื่อพระ
 เครื่องแต่วันนั้นมา

อนันต์ ฅณานุรักษ์

สถูปของหลวงพ่อทวด ฯ

สถูปศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งบรรจุอัฐิหลวงพ่อทวดเหยียบ
น้ำทะเลเจ็ด สมการองค์แรกของวัดข้างให้ สถูปนี้ตั้งอยู่
ใกล้ซัดกับทางรถไฟสายใต้ระหว่าง หาดใหญ่-สุโข
โก-ลัก ใกล้ซัดที่สุทธระหว่างสถานีนาประดู่ กับสถานีป่าไร่
สถูปนี้มีอายุช้านานมาประมาณ ๓๐๐ ปีเศษ แต่เดิมมีแต่
เสาไม้แก่นบั๊กหมายไว้ ประชาชนจึงเรียกกันว่า เซื่อนท่าน
ข้างให้

ครั้นต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านอาจารย์ทิม
ชมมุขโร (ท่านพระครูวิสัยโสภณ เวลาน) เข้ามาเป็น
เจ้าอาวาสองค์ที่ ๕ ซึ่งเป็นองค์หลังสุดในเวลานั้น ท่านได้
จัดการบูรณะก่ออิฐถือปูนห่อหุ้มเสาไม้แก่น ของเดิมไว้
ภายใน ชาวบ้านจึงเรียกกันว่าบัว (สถูป) หลวงพ่อทวด ฯ
มาจนบัดนี้

ความศักดิ์สิทธิ์ในคุณอภิไศรของสถูป หลวงพ่อ
ทวดฯ นมมาแต่ดั้งเดิมแล้ว แต่เนื่องจากครั้งนั้นยังไม่มี
ทางรถไฟ จึงตกอยู่กลางป่าเปลี่ยว และวัดก็ร้างอยู่
การสักการะบูชาก็มีแต่ชาวบ้านที่อยู่ใกล้เคียงเท่านั้น

ครั้นต่อมาการคมนาคมเจริญขึ้น มีการทำทางรถไฟ
สายใต้ผ่านหน้าวัด และผ่านไปยังสถูปนี้ และมีถนน
ซอยแยกจากถนนหลวงเข้าไปถึงวัด ประชาชนได้รับความ
สะดวกในการไปมา ก็ได้พากันไปสักการะบูชาจากถิ่น
ไกลๆ มีหลายชาติหลายภาษายิ่งทวีมากขึ้น ดังเป็นที่
ประจักษ์อยู่ ณ เวลานี้

อภิไศรของ หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ได้
แสดงให้เป็นที่ประจักษ์แก่ชาวบ้านในครั้งนั้น ก็เป็นข่าว
เล่าลือกันในความศักดิ์สิทธิ์ แพร่หลายไปในหมู่บ้านใกล้เคียง
โดยทั่วๆ กัน ใครมีเรื่องป่วยไข้ได้ทุกข์ใดๆ ก็พากัน
มาสักการะบูชา ขอให้ท่านช่วยดลบันดาลขจัดบำบัดเป่าสิ่ง
ร้ายนั้นสำเร็จสมความประสงค์ ชาวบ้านข้างเคียงจึงเคารพ
นับถือตงแต่นั้นเป็นต้นมา

บัดนี้วัดข้างใต้ ได้เจริญรุ่งเรืองในด้านบูรณะ
ก่อสร้าง ซึ่งมีโบสถ์หลังงาม ค่าก่อสร้างเหยียบ ๘ แสน
บาท วิหารอังกษามค่าก่อสร้างประมาณแสนห้าหมื่นบาท
สำหรับประดิษฐานรูปหล่อจำลององค์หลวงพ่อดำ ๆ ไว้
สักการบูชา และยังก่อสร้างกุฏิสำหรับเป็นที่พักอาศัยของ
สมภารเจ้าอาวาส ซึ่งประมาณค่าก่อสร้าง ถึง ๑ แสน
๕ หมื่นบาท ธรรมศาลา ๑ หลัง ราคา ๔ แสนบาท กุฏิ ๕
หลัง ๒ แสนบาท ร.ร. ๑ เบนตก ๒ ชั้น กว้าง ๘ เมต
ยาว ๕๔ เมต ราคา ๑ ล้านบาทเศษ ส่วนทางด้านปฏิบัติ
สมณกิจก็นับว่า ท่านพระครูเจ้าอาวาสได้ปฏิบัติมั่นอยู่ใน
ศีลธรรม จนประชาชนหลายชาติ หลายภาษาพากันนิยม
เลื่อมใสทั่วไป ดังปรากฏเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้วทุกขณะ
จึงเห็นได้ว่าวัดข้างใต้มีความเจริญแล้วด้วยประการทั้งปวง
สมเกียรติพระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากท่านอาจารย์ทิม ฐมฺมธโร พระครูวิสัย-
โสภณ ผู้ว่าใต้พบกับ หลวงพ่อดำเหยียบน้ำทะเลจัด
ซึ่งเป็นที่เคารพบูชาของประชาชนผู้เลื่อมใสอยู่ในเวลานั้น
วันหนึ่งท่านอาจารย์ทิมก็นึกสนุก จึงเก็บเอากันเทียนที่ตกอยู่

ริมเขื่อน (สลูป) มาคลึงเป็นลูกอม แล้วแจกจ่ายให้แก่
 เด็กวัดไปโดยไม่มี ความหมายอะไร แต่ปรากฏเป็นที่
 อัจฉริยะแก่ท่านว่า เมื่อเด็กได้ลูกอมกันก็ยื่นไปจากท่าน
 แล้ว ก็ได้ใช้ลูกอมขึงนอมไว้ในปาก แล้วลองแทงฟัน
 กันด้วยมีดและพร้ามีคม แต่ฟันแทงกันไม่เข้า เลยถือเป็น
 การสนุกตามประสาเด็ก จนความทราบถึงท่านอาจารย์ ๆ
 ก็ตกใจ เกรงเด็กจะเป็นอันตราย จึงเรียกเด็กมาประชุมสั่ง
 สอนและห้ามการทดลองกันต่อไป

หลังจากนั้นมา ท่านเริ่มสนใจในคำปวารณาของ
 หลวงพ่อทวดว่าจะเอาอะไรให้ขอ ก็พอดีพวกชายหนุ่ม ๆ
 ผู้ชอบทางคกงะพั้นได้พากันมาขอ ให้ท่านอาจารย์สักลง
 กระหม่อมให้ เพื่อมีไว้คุ้มครองตัว ท่านระลึกถึงหลวงพ่
 ทวด ๆ แล้วก็สักให้สุดแล้วแต่มีจะลากพาตัวอักษรไป
 เพราะท่านเองยังไม่ได้ศึกษาในเรื่องนี้ และได้สั่งสอนให้
 พวกศิษย์ที่มาสักประพุดแต่ความดี ปรากฏว่าศิษย์ท่าน
 อาจารย์วัดช้างให้สมัยนั้น เกิดลองดักกันทางคกงะพั้น แล้ว
 ไม่มีศิษย์อาจารย์อื่นสู้ได้เลย (ขณะนั้นก่อนและหลัง
 สงครามครั้งที่ ๒ เพียงเล็กน้อย) หลังจากนั้นมาทางคณะ

สงฆ์ผู้ใหญ่สั่งห้ามพระภิกษุทำการลงกระหม่อม ท่าน
อาจารย์ ๆ จึงได้ระงับงดการสักตั้งแต่บัดนั้นมาจนบัดนี้ แต่
คุณอภิเนहारยังปรากฏอยู่

หลวงพ่อดวงแหวนน้ำทะเลเจด โกรธทหารญี่ปุ่น
สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ครั้งนั้นทางการทหารญี่ปุ่นได้เอา
รถไฟสายใต้ของไทยทั้งขบวน ไปใช้ทำการขนส่งสัมภาระ
เข้ากลันตันโจอมตีสิงคโปร์ รถไฟขบวนนี้ต้องแล่นผ่านหน้า
วัดช้างให้ไปตามราง ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับเขื่อน (สลูป) อยู่
ทุก ๆ วัน ต่อมาวันหนึ่ง ในเดือนมกราคม ๒๔๘๕ เวลา
ประมาณ ๑๕.๐๐ น. รถไฟขบวนนี้แล่นกลับมาจากสุโขทัย-
โก-ลก ถึงหน้าวัดหัวรถจักรเคียงขนานตรงกับสลูปพอดี
ทันนั้น เหตุการณ์อัศจรรย์ที่ยังไม่มีใครพบเห็นก็ปรากฏ
ขึ้น คือรถไฟขบวนนั้นติดตรึงอยู่กับที่ จะเคลื่อนต่อไปอีก
ไม่ได้ เครื่องรถจักรยังคงเดินตามปกติ ล้อเหล็กกำลัง
หมุนอยู่บนรางเหล็กในที่เดิม จึงเกิดความร้อนมาก มี
ประกายไฟแดงพราว ไปทั้งสองข้างขบวนรถนั้น อยู่สักครู่
พนักงานหัวรถจักรและทหารญี่ปุ่นก็จับปัญญา ไม่สามารถ
จะแก้ไขนำขบวนรถเคลื่อนที่แล่นไปได้ จึงให้รถจักรถอย

หลังไปประมาณ ๑ ก.ม. แล้วเร่งฝีจักรเต็มที่แล่นมาใหม่อีก
แต่พอหัวรถจักรเคียงขนานกับสลูบในที่เดิมก็เคลื่อนที่ต่อไป
ไม่ได้อีก รถไฟขบวนนี้จึงทดลองแล่นมาและถอยหลังกลับ
อยู่ตั้งแต่ ๑๕.๐๐ น. จนกระทั่งใกล้จะค่ำก็ผ่านไปไม่ได้
ประชาชนชาวบ้านใกล้เคียงชวบก้นมายืนดูความอัศจรรย์
ครั้งนี้อย่างล้นหลาม

ฝ่ายท่านอาจารย์เจ้าอาวาส ก็ได้ยินเสียงเครื่อง
จักรรถไฟดังสนั่นสะเทือนไปมาอยู่หน้าวัด แต่ชำระไม่ใช่ท่าน
จึงไม่ได้สนใจออกจากกุฏิมาดูอย่างผู้อื่น แต่เมื่อเวลาใกล้
จะค่ำอยู่แล้ว รถไฟขบวนนี้ก็ยังคงวิ่งไปมาอยู่ที่เดิม ท่าน
นึกสงสัย จึงคิดว่าทหารญี่ปุ่นมาทำอะไรอยู่หน้าวัดท่านจึง
ลงจากกุฏิไปดูกับเขาบ้าง เมื่อปรากฏแก่สายตาของท่านว่า
หัวรถจักรติดอยู่เพียงสลูบทุก ๆ ครั้ง ที่ขณะกลับไปมา ท่าน
จึงนึกว่าน่าจะเป็นอภินิหารของท่านหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำ
ทะเลจืด เล่นงานขบวนรถไฟนี้เสียแล้ว ท่านอาจารย์จึง
เดินเข้าไปใกล้สลูบแล้วนึกในใจว่า ถ้าหากหลวงพ่อทวด
ลงโทษ ยึดขบวนรถไฟนี้แล้วก็ขอโทษให้ยกโทษ ปล่อยให้
เขาไปทำงานตามหน้าที่ของเขาเถิด เขาเป็นพวกนอกศาสนา

ไม่รู้จักอะไร อย่าถือโทษเขาเลยและทันทีที่รถไฟก็ค่อย ๆ
 เคลื่อนจากที่เดิม วิ่งไปได้เป็นปกติ และในคืนวันนั้น ท่าน
 อาจารย์นอนพอเคลิ้มใกล้จะหลับ ก็ได้ยินเสียงพูดที่ข้างหู
 เป็นเสียงคนแก่พูดอย่างเกรี้ยวกราดว่า **อายญิบุน** มาดูถูก
 พวกเรา (ชาติไทย) มันข่มเหงเอารถไฟเราไปใช้ ดแต่มี
 ลูก ๆ อยู่บนรถสองตัว มิฉะนั้นก็จะผลัดให้ตกจากราง กู
 ไม่ยอมให้มันเอาไปใช้เป็นอันตราย ท่านอาจารย์ก็ไม่ทราบ
 ว่าอะไร ที่ท่านหลวงพ่อบอกว่าลูก ๒ ตัว อยู่บนรถ ต่อมา
 ประมาณ ๓-๔ วัน ได้มีชายสองคนมาหาท่านที่วัด และ
 ขอดวายตัวเป็นศิษย์ และเล่าให้ท่านอาจารย์ ฟังว่า เขา
 สองคนเป็นพนักงานหวัรถจักร และวันที่ขบวนรถไฟติดอยู่
 หน้าวัดนั้น เขาสองคนเป็นคนไทยอยู่บนรถขบวนนั้น
 นอกจากนั้นเบ็นทหารญิบุนทั้งหมด จึงได้ทราบกันว่า ลูก
 สองตัวก็คือคนไทยสองคนนั่นเอง

ครั้งที่ ๒ ต่อจากขบวนรถไฟญิบุนถูกหลวงพ่อบทวด ๆ
 ยึด ครั้งที่ ๑ มาประมาณเดือนเศษ วันหนึ่งเวลาเช้า มี
 พวกเด็ก ๆ เล่นอยู่หน้าวัดและใกล้ ๆ กับสถูปนั้น ได้พูดเล่า
 กันถึงหลวงพ่อบทวด ๆ ยึดขบวนรถไฟคราวแรก มีเด็กคน

หนึ่งพูดกันว่า วันนั้นหลวงพ่อทวดฯ ยึดรถไฟหรือไม่ยึด
อีกฝ่ายหนึ่งว่าไม่ยึด ฝ่ายที่ว่ายึดก็ได้เก็บเอาก้อนเทียน และ
รูปที่เหลื่ออยู่หน้าสถูปจุดไฟขึ้นบูชา และอาราธนาขอให้
หลวงพ่อทวดฯ ยึดขบวนรถไฟซึ่งกำลังวิ่งมา วันนั้นเวลา
เช้า มีขบวนรถไฟเข้าระหว่างยะลาหาดใหญ่ พอหัวรถจักร
เคียงขนานกับสถูปศักดิ์สิทธิ์ ก็หยุดนิ่งอยู่จะเคลื่อนที่ต่อไป
ก็ไม่ได้อย่างครั้งแรก รถขบวนติดอยู่ ประมาณ ๓๐ นาที
จึงเคลื่อนที่ไปได้ตามปกติ

ครั้งที่ ๓ มีพระอธิการยม หลวงพ่อแดง พระภิกษุ
กาว สำนักวัดบ้าน อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี ได้พา
กันไปวัดข้างใต้ เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๔๕๕ และพักอยู่
ที่วัดหนึ่งคืน รุ่งขึ้นวันที่ ๓ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. พระ
ภิกษุทั้ง ๓ รูป ได้มาขอพบข้าพเจ้าที่บ้าน แล้วเล่าให้ฟังว่า
หลวงพ่อแดงนั้นเคยทราบจากข้าพเจ้าว่า หลวงพ่อทวดวัด
ข้างใต้ ได้กระทำการยึดรถไฟมาแล้วถึง ๒ ครั้ง เหตุนี้
พอตอนเช้าหลวงพ่อแดง จึงเดินออกไปยืนอยู่ข้างสถูป
รอรถไฟเข้า ยะลา—หาดใหญ่ แล้วกล่าวคำปรารภขึ้นว่า
เขาล็อกมันมากกว่า หลวงพ่อทวดฯ มีอภินิหารศักดิ์สิทธิ์มาก

เคยยัดขบวนรถไฟมาแล้ວ້ถึง ๒ ครั้ง ลูกหลานมาจากที่ไกล
 ใครจะขอชมสักครั้ง ชั่วครู่ขบวนรถไฟเมื่อมาถึงหน้าวัดแล้ว
 ก็ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่เฉย ๆ จะทำอย่างไรก็ไม่สามารถ
 เคลื่อนที่ไปได้ แต่ล้อรถจักรก็คงหมุนรอบ ๆ อยู่บนราง
 อย่างคราวก่อน ๆ แสดงให้เห็นว่าน่าจะมีอะไรยัดอยู่ข้างหลัง
 ขบวนรถ หลวงพ่อแดงว่า ท่านเห็นเป็นที่ประจักษ์และ
 ตนเห็นจนชนลูก จึงกล่าวขานว่า ลูกหลานได้ชมแล้ว ขอ
 ให้ปล่อยไปเถิด ขบวนรถไฟจึงได้เคลื่อนไปเป็นปกติ ครั้งนี้
 รถไฟติดอยู่กับที่ประมาณ ๘-๙ นาที

คุณและอภิไถ์ของหลวงพ่อดาว ๗

เท่าที่ปรากฏเห็นประจักษ์แล้ว

เรื่องที่ ๑

ในงานพิธีแจกพระเครื่อง สมเด็จพระหลวงพ่อดาว
เหยียบน้ำทะเลเจ็ดวันแรก มีเด็กชายกับเด็กหญิงหมนสองคน
พี่น้อง ได้รับแจกพระทั้งสองคน เด็กหญิงหมนเมื่อได้รับพระ
แล้วก็เอาพระเครื่องนั้นห่อชายพกกลับบ้าน ซึ่งอยู่ที่บ้านป่าไร่
ต. ป่าไร่ อ. โศภโพรธิ จ. บัณฑิตานี ครั้นถึงบ้านแก้ห่อผ้าจาก
พกให้แม่ดูปรากฏว่า พระรูปนั้นกลายเป็นถ่านไฟไปเสียแล้ว
ส่วนเด็กชายขณะที่เดินกลับบ้าน ได้เอาพระเครื่องโยนขึ้น
แล้วใช้มือรับเช่นเดียวกับโยนก้อนหินเล่นตามประสาของเด็ก
แต่รับไม่ทันพระจึงตกลงบนพื้นดิน เขาจึงก้มลงเก็บพระ
ด้วยมือ ทันทีนั้นเด็กชายผู้นั้นก็ยืนแกว่งมือตลกใจร้องให้ขึ้น
พ่อเขาจึงลงมาดูเห็นลูกยืนแกว่งมือร้องให้อยู่ จึงเข้าไปจับมือ
แคะออกดู ปรากฏว่ามีพระหลวงพ่อดาว อยู่ในกำมือ

พ่อและแม่ของเด็กทั้งสองเชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เกิดจาก
 อภินิหารของหลวงพ่อทวดฯ บันดาลให้เกิดขึ้น เขาทั้งสอง
 จึงนำลูกทั้งสองคนมาพบท่านอาจารย์เจ้าอาวาสที่วัดข้างให้
 ประมาณเวลา ๒๑.๐๐ น. แล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านทราบ
 ท่านอาจารย์จึงแนะนำให้เขาพาเด็กทั้งสอง ไปกราบไหว้ที่สถูป
 ของหลวงพ่อทวดฯ และกล่าวคำขอโทษเสีย ค็นนั้นข้าพเจ้า
 กลับบ้านเวลา ๒๐.๓๐ น. จึงมิได้ประสพด้วยตนเองแต่ได้
 รับคำบอกเล่าจากท่านอาจารย์ฯ

นายอนันต์ คณานุรักษ์ บันทึก

เรื่องที่ ๒

นายไสว ปลื้มสำราญ ครูประจำโรงเรียน
 ตำบลบ้านไร่ ได้พบกับข้าพเจ้าที่วัดข้างให้ และเล่าให้ข้าพเจ้า
 ฟังว่าคืนวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๔๙๗ เวลากลางคืน ภรรยา
 ของเขาถูกตะขาบกัด มีอาการเจ็บปวดทรมานทรมายไม่ได้สติ
 เวลาค่ำคืนเช่นนั้นจะหายาที่ไหนก็ไม่ได้ นายธำรงบุตรชาย
 คนโต จึงนิมนต์พระเครื่องหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด
 วางลงในน้ำพอเปียกแล้วเอาตั้งลงบนแผ่นลานประมาณ ๒ —

๓ นาที แล้วก็หายปวดทันที นายไสวบอกว่าเขาได้ประสพ
 อภินิหาร ของหลวงพ่อทวดๆ ในครั้งแรกจึงเลื่อมใส วันนั้น
 ผมจึงมาขอพระเครื่องอีก

เรื่องเอาพระเครื่องรักษาคนถูกตะขาบกัดมีมากมาย
 ปรากฏว่าศักดิ์สิทธิ์นัก แต่ผู้เขียนเห็นว่าไม่จำเป็นจะบันทึก
 ลงทุก ๆ คน เพราะยังมีเรื่องอื่น ๆ อีกมาก

นายอนันต์ วัฒนารักษ์ บันทึก

เรื่องที่ ๓

เมื่อปลายเดือนเมษายน ๒๔๙๗ ในค่ำวันหนึ่งเวลา
 ประมาณ ๑๙.๐๐ น. ข้าพเจ้าออกจากบ้านเพื่อจะไปซื้อของ
 บางอย่าง ที่หน้าโรงพยาบาลปัตตานี ก่อนจะออกจากบ้าน
 ข้าพเจ้าได้พนมมือที่หน้าหิ้งพระ ระลึกถึงหลวงพ่อทวด
 เทียบหน้าทะเลจิต อธิษฐานในใจว่า ขอให้หลวงพ่อทวดคุ้มครอง
 กรองบ้านและบุตรด้วย แล้วก็ออกจากบ้านไป เวลาประมาณ
 ๒๒.๐๐ น. จึงกลับบ้าน ขณะที่ข้าพเจ้าเดินกลับเข้าบ้านนั้น
 ได้มองไปที่ประตูชั้นล่างอาศัยแสงสว่างข้างแรมสลัว ๆ เห็นรูป
 คนดำทมิฬยืนอยู่ ณ ที่นั้น ข้าพเจ้าสะดุ้งตกใจนึกกว่าคนร้าย

จึงเสียวกลับหลังเอาค้อนฟันมาตีไว้ แล้วร้องถามไปว่าใคร
 แต่เงาคำรูปคนคงยืนโยกตัวโงนเงนอยู่ไปมา ณ ที่เดิม
 ในขณะอีกใจนั้นข้าพเจ้าก็ระลึกขึ้นได้ว่า อ้อ หลวงพ่อทวดนี่
 เอง ข้าพเจ้าจึงโยนค้อนฟันทิ้งแล้วยกมือขึ้นพนมไหว้แล้วเดิน
 เข้าไปหาเงาคำรูปนั้น เมื่อเดินเข้าไปในระยะใกล้ เงานั้น
 ก็สลายตัวจากรูปคน คล้ายๆ กับควันบุหรื ค่อยๆ จางหายไปที
 ละน้อยจนหมด นี่ก็คืออิณินหารของหลวงพ่อทวด ฯ ซึ่งข้าพเจ้า
 ได้ประสบด้วยตนเอง

๘
 เสด็จ ณ นคร

แผนกช่างเทศบาลเมืองปัตตานี

๑๕ พฤษภาคม ๒๔๕๗

๘
 เรืองที่ ๔

เมื่อปลายเดือนเมษายน ๒๔๕๗ นางมาลี ภรรยา
 ของนายล้วน สมประสงค์ กรรมกรรถไฟ โรงกุนาประคู้
 เจ็บท้องจะคลอดบุตรมาสองวันแล้ว แต่คลอดไม่ออก ผู้เจ็บ
 มีอาการหนักมาก เนื่องจากความยากจน จึงไม่สามารถจะนำ
 ไปทำการคลอดที่โรงพยาบาลได้ เพราะไม่มีเงินว่าจ้างหมอ

จึงต้องนอนรอวาระสุดท้ายอยู่ บังเอิญเพื่อนร่วมงานของ
 นายล้นรู้เรื่องนี้ เขาจึงบอกให้นายล้นนำเอาพระเครื่อง
 หลวงพ่อทวดฯ มาวางลงในขันน้ำ แล้วจุกธูปเทียนบูชาขอ
 เป็นน้ำมนต์เสกาะแล้วเอาน้ำมนต์ให้นางมาลีดื่มและพรหม-
 ศีรษะ ต่อมาชั่วครู่ นางมาลีผู้เจ็บคลอดก็เกิดมีกำลังและลม
 เบ่งคลอดลูกออกมาได้ แต่ปรากฏว่าเด็กนั้นได้ตายเสียนาน
 แล้ว

นายชาติ สิมศิริ

กำนัน ตำบลนาประทุ ผู้เล่าเรื่อง

เรื่องที่ ๕

เมื่อปลาย พ.ศ. ๒๔๙๘ มีผู้หญิงไทยอิสลามคนหนึ่ง
 คลอดบุตรเอามือออกมาก่อน แต่ติดอยู่เพียงนั้น เวลาผ่าน
 มา ๓ วัน ๒ คืน บุตรจึงตายอยู่ในท้อง คนเจ็บหมดกำลัง
 และลมเบ่ง อาการเข้าเขตอันตรายญาติคนเจ็บมาตามภรรยา
 ข้าพเจ้าซึ่งเป็นนางผดุงครรภ์แผนปัจจุบัน เมื่อภรรยาของ
 ข้าพเจ้าได้ไปตรวจดูแล้ว ก็ทราบว่าจะไม่มีทางใดจะช่วยได้
 จึงแนะนำญาติของผู้ป่วยให้นำส่งโรงพยาบาลปัตตานี แต่เขา

ไม่ยอมนำไปได้แต่ขอร้องให้ภรรยาของข้าพเจ้าช่วยแต่อย่าง
เดียว เมื่อไม่มีทางใดที่จะใช้วิชาความรู้ช่วยได้แล้ว เขาก็ระลึก
ถึงพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ซึ่งเขาเชื่อมั่นเป็นที่ประจักษ์
มาแล้ว เขาจึงอาราธนาให้ท่านช่วยเสกตะลูกในครั้ง^๕นี้ให้ด้วย
พอจบคำอธิษฐานในใจก็ร้องครวญครางขึ้น ภรรยาข้าพเจ้า
จึงจับมือเด็กนั้นเขย่าเบา ๆ ทันที^๕นั้นเด็กก็เปลี่ยนเอากัน
ออกมา เขาเห็นที่เป็นเช่นนั้นเพราะถูกหลักซึ่งจะช่วยด้วย
วิชาความรู้ได้ จึงจัดการเอาเด็กออกจากท้องแม่ได้โดยง่าย
ตาย ภรรยาข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเป็นด้วยคุณอภินิหารของหลวง
พ่อทวดฯ ท่านคลบ้นตาลให้แน่ เพราะประสพมาแล้วเป็นที่
ประจักษ์

เรื่อง ๖

มีอีกรายหนึ่งเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ เวลากลางคืนผู้หญิง
จีนมาที่บ้านข้าพเจ้า และบอกว่าเขาปวดท้องจะคลอด
(ผู้หญิงจีนคนนั้นฝากท้องกับภรรยาข้าพเจ้า) ข้าพเจ้าว่าเขายัง
คลอดไม่ได้ เพราะภรรยาข้าพเจ้าไปทำคลอดที่อื่นยังไม่กลับมา
เขาว่าเจ็บเต็มทนจะคลอดอยู่แล้ว ข้าพเจ้าสนใจจึงรีบเข้า

ห้องพระ กราบบูชาหลวงพ่อดวงๆ แล้วกล่าวว่า ขอให้
 หญิงจีนคนนี้อ่าฟังกลอค และขอให้ทางโน้นกลอกลง่ายและ
 ให้ภรรยาข้าพเจ้ากลับเร็วๆ เกิด ประมาณ ๑๐ นาที ภรรยา
 ข้าพเจ้าก็กลับมาได้นำหญิงจีนเข้าห้องประมาณ ๕ นาที
 ก็กลอคอย่างง่ายดาย

เมื่อภรรยาเสร็จธุระ ข้าพเจ้าถามเขาว่าทำไมจึงได้
 กลับเร็ว ทางโน้นกลอคแล้วหรือ เขาตอบว่ากลอคแล้ว
 ขณะเขาล้างมือและทำความสะอาดอยู่นั้น ได้ยินเสียงปลา
 กระชิบที่ข้างหูอยู่ว่าจงรีบกลับ เขาสนใจในคำกระชิบนั้น
 จึงรีบกลับทันที เจ้าของบ้านขอร้องให้นั่งพักเขาก็ไม่ยอม
 นั่ง นี้ก็เกิดจากอำนาจอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อดวงๆ ที่ภรรยา
 ข้าพเจ้าได้ประสพมาทั้งสองเรื่อง

เปี่ยม จุลวัณน์ ธ.บ.

ทนายความจังหวัดปัตตานี

เรื่องที่ ๗

ข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคหืดหอบมาช้านาน ได้รักษา
 ด้วยยาแผนใหม่และแผนโบราณมามาก แต่ก็ไม่หาย ข้าพเจ้า

มีวัยชราแล้วคิดว่าคงจะมีชีวิตอยู่ไม่เกิน พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นแน่
 อยู่มาวันหนึ่งอาการหืดหอบกำเริบมากขึ้น ไม่มีทางใดจะจับ
 ทุกข์ทรมานให้โรคนั้นหายได้ บังเอิญนึกถึงหลวงพ่อทวด
 เทียบหน้าทะเลจึงคิดเขาเล้าลือกกันว่ามิคุณ **อภินิหารศักดิ์สิทธิ์** นั้น
 จึงบอกให้นางนัยภรรยาของข้าพเจ้า ซึ่งเขาเป็นนักวิปัสสนา
 จักคอกไม้รูปเทียนเครื่องบูชา แล้วนิมนต์พระวิญญูญาณของ
 หลวงพ่อทวดฯ เข้าประทับทรงนางนัย เวลาชั่วครู่ต่อมา
 นางนัยก็ทรง ข้าพเจ้าจึงได้พรรณาดังเรื่องที่ได้รับ ความทุกข์
 ทรมาน ทางโรคหืดและหอบพร้อมทั้งขอยา ท่านอยู่ในทรง
 ได้บอกยาสมุนไพรให้พร้อมด้วยคาถาปลุกเสก ให้ข้าพเจ้าต้ม
 กินเป็นยาประจำ แล้วท่านสั่งว่าถึงจะต้มยานี้ให้ผู้อื่นกินก็ได้
 และมิ่งอย่าเรียกร้องเอาคำยาจากเขาแพง ๆ จงนึกถึงการกุศล
 เป็นสำคัญ ข้าพเจ้าจึงจัดการหายามาต้มกิน หม้อที่ ๑ อาการ
 บัวยักทุเลาลง หม้อที่ ๒ นัยาไม่ทันจะจืด อาการหืดหอบ
 ที่เคยเป็นก็หายเป็นปกติมาจนบัดนี้ เพื่อน ๆ รู้ข่าวก็ขอให้
 ข้าพเจ้าต้มยานี้ให้กินรักษาโรคหืด ปรากฏว่าหายมาหลายคน
 และข้าพเจ้าขอรับรองว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงซึ่งเกิดขึ้นแก่
 ตัวข้าพเจ้าเองและมีผู้เห็นกันมา

นายสุนทร หะวีกेत

ต. เจาะปริง อ. สายบุรี

เรื่อง ๔

วันหนึ่งในต้นเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ ร.ต.ท. ไพจิตร เกตุวิลัย และจ่านายสิบวีระ กองบังคับการตำรวจภูธร ภาค ๙ จังหวัดสงขลา ได้มาราชการที่จังหวัดปัตตานี และไปเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้าน การสนทนาตอนหนึ่ง จ่าวีระแจ้งเรื่องอภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อทวดฯ ให้ฟังว่าเขาเป็นโรคหืดหอบเรื้อรังมานาน รักษาามากแล้วก็ไม่หาย

วันหนึ่งอาการหืดหอบแรงขึ้น เขาเสนอจะทุกข์ทรมานบังเอิญได้นึกถึงคำเล่าลือว่า พระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ มีความศักดิ์สิทธิ์ขลังนัก อารานาทำน้ามนต์กินแก้โรคทุกชนิดได้ เขาเข้าใจว่าเนื่องจากพระเครื่องประกอบขึ้นด้วยว่าน ๑๐๘ จึงมีสรรพคุณเช่นนั้น เขาคิดว่าโรคหืดหอบของเขานั้นใช้แรงน้ามนต์แช่พระเห็นจะไม่มีแรงพอ ควรจะกินเนื้อพระเครื่องทั้งองค์ คงจะได้ผลแน่เขาจึงนำพระเครื่องเข้าในคร้วซึ่งทุก ๆ คนในบ้านไม่มีใครรู้ เขาจึงตำพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ จนละเอียดดีแล้วละลายน้ำกินจนหมด โดยเขาคิดว่าได้กินผงว่านในองค์พระจะได้แก้โรคร้ายของเขา แต่ปรากฏว่าโรคร้ายก็ไม่ทุเลาลงเลย กลับต้องทนทุกข์ทรมานมาเป็นแรม

เดือน ต่อมาวันหนึ่งเขามาราชการที่จังหวัดปัตตานี ได้รับ
 คำแนะนำจาก นายสามารถ ะหะวิเกตุ บอกให้เขาไปขอยาแก้
 โรคหืดหอบ จากนายสุนทร ะหะวิเกตุ มาร์กษาโรคนี

หลังจากนั้นมาไม่นานจำวีระ ได้ไปหานายสุนทรเพื่อ
 ขอยานายสุนทรจึงให้นางนุ้ยภรรยาเชิญหลวงพ่อทวดๆ ทรง
 เสกยาให้เมื่อหลวงพ่อทวดๆ ทรงในนางนุ้ยแล้วก็ลุกขึ้นยืน
 เดินตรงเข้ามาที่จำวีระ ทรงแสดงกิริยาเกรี้ยวกราดมาก ทำท่า
 จะทุบตีและชี้หน้าจำวีระ แล้วพูดว่า มึงนะใจคำกินกูเข้าได้
 (หมายถึงว่าจำวีระกินพระเครื่อง) แสดงกิริยาซึ่งโกรธจำวีระ
 อยู่ชั่วครู่ จำวีระถึงงั้นเพราะไม่รู้เรื่องอะไรได้แต่พนมมือไหว้
 นายสุนทรจึงแนะนำว่า ผู้ที่ทรงนั้นคือหลวงพ่อทวดๆ
 จำวีระนึกถึงเรื่องที่เขาเอารูปท่านหลวงพ่อทวดๆ คำแล้วกิน
 ยิ่งเพิ่มความตกใจมากขึ้นในการกระทำของเขาครั้งนี้ จึงก้มลง
 กราบขอขมาโทษในสิ่งที่ผิดพลาดล่วงเกินท่านมาแล้วนั้น
 นางนุ้ยผู้ประทับทรงจึงพูดว่า เอละกูจะยกโทษให้มึงต่อไป
 มึงอย่าทำเช่นนั้นเป็นอันขาด และปลุกเสกยามอบให้จำวีระ
 ไปต้มกิน จำวีระแจ้งแก่ข้าพเจ้าว่าเขาได้ต้มยากินหลายหม้อ
 อาการป่วยจึงได้หายเป็นปกติ จนถึงบัดนี้ (ขณะที่มาเยี่ยม

ข้าพเจ้า) จำไว้ระไค้ขอพระหลวงพ่อทวดฯ จากข้าพเจ้าหนึ่ง
องค์ ข้าพเจ้าถามว่ายังมีหรือ เขาตอบว่าแต่ก่อนมีหนึ่งองค์
เขาคำกินเสียแล้ว ข้าพเจ้าจึงให้เขาไปบูชา ๑ องค์ นายสุนทร
หะวิเกตุ ได้บอกตั้นยาขนานนี้ของท่านหลวงพ่อทวดฯ ให้แก่
ข้าพเจ้า แต่ไม่ให้คาถาปลุกเสก คือ ๑. ตันเข้ตมอญเหยีย
ทั้ง ๕, ๒. รากไม้เท้ายหม่อม ๓. รากเค็ดเกล้า ๔. ราก-
เขียดเขา ๕. รากปรางหวาน ๖. รากพุดซ้อน ๗. รากพุดชนิด
ไม่ซ้อน ๘. รากชมภูยาหมี (รากตันฝรั่ง) ๙. รากสาวหยุด

หากผู้ใดจะทดลองยานัตถ์แก้หืดหอบ ก็ให้ระลึกลง
หลวงพ่อทวดฯ เจ้าของยา โดยมีรูปเทียนอาราธนาให้ท่าน
ปลุกเสกและขอความประสิทธิ์จากท่าน เวลาจะคัมยาทุกครั้ง
ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะได้ผล

นายอนันต์ คณานุรักษ์ บันทึก

๕ ๕ เรื่องที่ ๕

เหตุเกิดที่บ้านหนองกรก อ. โคกโพธิ์ จ. บัณฑิต
ในคืนวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๔๙๗ เวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น.
นายแดงกับภรรยากลับจากทำงาน มากินข้าวแล้วเตรียมเข้า

ห้องนอน พอใกล้จะหลับ ได้ยินเสียงกริ่ง ๆ อยู่ในชวงโหล
 บนห้องพระ ซึ่งมีพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ขอมมาจากวัดข้าง
 ให้ใหม่ ๆ และได้เก็บไว้บนชวงโหลใบนั้น เขาคิดว่าหนูได้กลิ่น
 น้ำนม จึงลงไปคาบพระ แล้วกระทบกับชวงจึงเกิดเสียงดัง
 ชน นายแดงจึงลุกขึ้นจุดตะเกียงส่องดูก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ
 จึงล้มตัวลงนอนต่อไปจนถึงเวลา ๒๒.๐๐ น. เขากับภรรยา
 ตกใจตื่นขึ้นทันทีเพราะเสียงปืนดังขึ้นที่สนามเรือนสามนัด
 นายแดงนึกได้ทันทีว่าตนถูกผู้ร้ายปล้นบ้าน จึงตื่นรีบจับมีด
 ไล่ฟันพวกพวกรื้อนขาดเป็นช่อง แล้วรอดหนีไปทางช่องใต้ถุน
 เรือนฝ่ายภรรยากำลังตกตลิ่งไม่ได้สติ จึงลุกขึ้นไปจะเปิด
 ประตูให้พวกโจร ขณะที่พวกโจรกำลังกระแทกบานประตูอยู่
 พอเขายื่นมือจับกลอนประตู ก็มีมือประหลาดมาผลักหน้าอก
 เขากันกระแทกพื้น เขานึกถึงหลวงพ่อทวดทันที จึงลุก
 ไปที่หน้าห้องพระพนมมืออ้อนวอน ขอให้หลวงพ่อทวดช่วย
 คุ้มครองรักษา ฝ่ายพวกโจรก็ออกกำลังพังประตูห้องอยู่โครม
 ครามสนั่นสะเทือน เขากลับจนไม่สามารถจะทนอยู่ได้ จึงพนม
 มือกล่าวขอให้หลวงพ่อทวดฯ ช่วยคุ้มครองบ้านให้ลูกหลาน
 คุ้มภัยเถิด กล่าวจบแล้วลอดหนีทางช่องตามสามีไป ปรากฏว่า

พวกโจรใช้ปืนยิงติดตามมาข้างหลังแต่ไม่ถูก พวกโจรเมื่อ
 โดมพังประตูไม่ออกจึงพากันหนีเข้าไป.

นายชาติ สิมศิริ

กำนันตำบลนาประตู เล่าเรื่อง

วันหนึ่งข้าพเจ้าพบกับพนักงานสอบสวนอำเภอ
 โศกโพธิ์ เขาว่าผมได้ไปสอบสวนพร้อมกับนายอำเภอได้ตรวจ
 คุความแข็งแรงของบานประตูห้องนอน ของนายแดงแล้ว
 ปรากฏว่าเก่าแก่และแบบบางมาก ใช้แรงผลักดันคนเดียวก็พัง
 เพราะประตูมีบานเดียว และสอบถามคนแก่ที่อยู่นอกห้อง
 ได้ความว่าพวกโจร ๖ คน โดมพังประตูอยู่นานประมาณ ๒๕
 นาที เจ้าพนักงานสอบสวนคนนั้นบอกข้าพเจ้าว่า มันเป็น
 เรื่องน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

นายอนันต์ วัฒนารักษ์ บันทึก

เรื่องที่ ๑๐

คืนวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๙๗ เวลาประมาณ
 ๑๙.๐๐ น. นายชวี นิลกำแหง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๓ ต. ลำพะยา
 จังหวัดยะลา ได้เอาพระเครื่องหลวงพ่อทวดใส่ไว้ในกระเป่า

เสียแล้วลงจากเรือนไปวัดลำพะยา เพื่อฟังพระแสดงธรรม
 วันนั้นเดือนขึ้น ๑๕ ค่ำ พระจันทร์เต็มดวงส่องแสงสว่าง
 เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. พระแสดงธรรมเสร็จแล้วก็กลับบ้าน
 ขณะเดินมาพบคนร้าย ๓ คนเป็นที่เขารู้จักดีและจำได้ดี
 เพราะแสงสว่างของดวงเดือนผู้ร้ายคนหนึ่งวิ่งมาใกล้เขา แล้ว
 ใช้ปืนสั้นยิงเขาในระยะใกล้จิตรวม ๕ นัด ๓ นัดแรกไม่ถูก
 กระสุนนัดสุดท้ายถูกข้างตะโพกของนายชวัลมลง ผู้ร้ายเข้าใจ
 ว่าเขาถูกกระสุนปืนตายเสียแล้ว จึงได้พากันหนีไปนายชวัลม
 ลุกขึ้นครูดรอยที่ถูกกระสุน ปรากฏว่ากางเกงทะเลตุ้มแรงกระ-
 สุนปืน แต่ที่ตะโพกไม่มีบาดแผล เขาจึงรอดชีวิตมาได้
 ก็เพราะอำนาจหลวงพ่อทวด ๆ กุ่มครอง เขายังพูดให้ผู้ไป
 สอบถามฟังว่าถ้าหลวงพ่อทวดไม่กุ่มครองผมคงตายแน่
 เพราะมันยิงผมในระยะเผาขน

นายชาติ สิมศิริ นายทวี จิตต์กุล นายวิศิษฐ์
 กณานุรักษ์ ได้ไปตามปากคำนายชวัลมด้วยตนเองทั้งสามคน

เรื่องที่ ๑๑

กองวิทยาการ กรมโลหกิจ

๒๓ ตุลาคม ๒๔๙๙

นายอนันต์ คณานุรักษ์ ทนบก

คงจำผมได้เมื่อคราวไปเยี่ยมที่บ้านบ้ตธานี และรับ
แจกพระเครื่องหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด จากคุณมา ๔
องค์

บัดนี้ผมมีจิตเลื่อมใสศรัทธา อยากจะร่วมสร้างโบสถ์
ณ วัดข้างใต้ และปฏิสังขรณ์เจดีย์ที่บรรจุอัฐิหลวงพ่อทวดฯ
จึงได้ส่งเงินมาพร้อม จ.ม. นี ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาท)
ในนามคุณเป็นผู้รับ ขอได้รับเงินนี้และดำเนินการทำบุญตาม
ที่ผมศรัทธาด้วย

ขอแสดงความนับถือจากผม

ขุนโลหภูมิพิทยาการ

เรื่องที่ ๑๒

เป็น จ.ม. ของท่านขุนโลหภูมิพิทยาการ ถึงข้าพเจ้า
จะบันทึก ๒ ความว่า เรื่องเกี่ยวกับพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ
สำหรับผมได้รับความคุ้มครองจากท่านเป็นอย่างดี ผมนำท่าน

คิดตัวไปเสมอ ปรากฏว่าได้มีอภินิหารที่ท่านได้ช่วยคุ้มครอง
ภรรยาของผม คือเวลาภรรยาของผมไปไหนมาไหนได้นำพระ
เครื่องคิดตัวไปเสมอ วันหนึ่งนั่งรถยนต์ที่บ้านจะไปธุระ
พอลงถนนสี่แยกรถเกิดเครื่องดับทันที สตาร์ทก็ไม่ติด ทันที
นั้นก็มียนต์อีกคันหนึ่งวิ่งตัดหน้าผ่านไปและเกิดชนกับรถ
ยนต์อีกคันหนึ่งที่วิ่งสวนมา ทำให้รถยนต์คันนั้นแลบชน
ทางทำให้เกิดเสียหายมาก เมื่อรถเขาชนกันแล้ว รถของภรรยา
ผมก็สตาร์ทติดวิ่งได้ต่อไปเป็นปกติ ผมคิดว่าหลวงพ่อทวดฯ
ท่านคงแสดงอภินิหารคุ้มครองไว้ รถผมจึงปลอดภัยจากการ
ถูกชน และก็มีบ่อย ๆ ที่ผมขับรถไปมักจะแคล้วคลาดจาก
อุบัติเหตุทุคนานาประการเสมอ ส่วนโชคกลางนั้นพอประมาณ

รักและนับถือ

ขุนโล่ห์ภูมิพิธานุการ

เรื่องที่ ๑๓

กองบังคับการตำรวจภูธรภาค ๘ นครศรีธรรมราช

เรียนคุณอนันต์ ท.เคารพ

ความศักดิ์สิทธิ์ และอภินิหารของพระเครื่องหลวง
พ่อทวดนั้นผมมั่นใจเหลือเกินว่าต้องเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ

ทั้งหลาย ทุกครั้งที่ผมมีกิจธุระ ได้อารานาท่าน ผมรู้สึกขนลุกทั้งตัวและไต่กลิ่นน้ำมันจันทร์ (ในองค์พระเครื่องไม่มีน้ำมันจันทร์ผสม) ผมถือว่าท่านรับคำอารานาของผม ๆ จึงอยู่เย็นเป็นสุข และปลอดภัยด้วยประการทั้งปวง ผมเคารพและบูชาองค์ท่าน ด้วยใจมั่นคงและความบริสุทธิ์ใจจริง ๆ

ด้วยความรักและเคารพ
ร.ต.ท. เลื่อน อินทสุวรรณ

เรื่องที่ ๑๔

ศาลากลางจังหวัดนครราชสีมา

๑๔ สิงหาคม ๒๔๙๙

เรียนคุณอนันต์ ที่เคารพ

หลังจากผมรับพระเครื่องหลวงพ่อทวดไว้แล้ว ประมาณ ๖-๗ วันภรรยาของผมป่วยมาก จึงนิมนต์องค์พระลงแช่ทำน้ำมนต์แล้วให้เขาดื่ม พร้อมกับแพทย์มาฉีดยาระงับประสาท บัวยตอนเย็นเวลาค่ำก็หายป่วย รุ่งขึ้นไปไหนมาไหนได้เป็นปกติ แต่ก่อนเขาเคยเจ็บหนักมาแล้วครั้งหนึ่ง ต้องนอนป่วยอยู่หลายวัน การที่หายป่วยเร็วในครั้งนี้ ผมเชื่อว่า

เป็นค้ำยันอำนาจอิทธิพลของหลวงพ่อทวดช่วยเป็นแน่ เพราะ
การฉ้อฉลของแพทย์นั้น ก็เพียงระงับประสาทให้นอนหลับ
เท่านั้น การที่เขาหายป่วยต้องเป็นอำนาจอิทธิพลของท่าน
เป็นแน่ หลังจากนั้นมาจนถึง ๑๐ กว่าวันแล้ว ภรรยาของ
ผมไม่มีอาการปวดศีรษะอย่างที่เคยเป็นเลย

เคารพอย่างสูง

ผสม จิตชุ่ม

ผู้พิพากษาศาลนครราชสีมา

เรื่องที่ ๑๕

โรงเรียนเสนาธิการทหารบก

๗ พฤศจิกายน ๒๔๙๙

เรียนอาจารย์ ที่เคารพยิ่ง

คณะของผมชื่นชมยินดีที่ได้รับพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ จากอาจารย์อย่างยิ่ง ได้มีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง อยากจะเรียนตามอาจารย์ว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงเป็นไปเช่นนั้น กล่าวคือ ในตอนบ่ายหลังจากคณะของผมรับพระจากอาจารย์ที่บ้านบั้งตานี้แล้ว ออกเดินทางโดยรถยนต์ถึงที่

พักแรม ณ โรงเรียนสตรี จ.ยะลา พลตรีหม่อมหลวงคำณ
 สุทัศน์ ณ อยุธยา ผู้บังคับการโรงเรียนเสนาธิการทหารบก
 ได้มอบพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ที่เหลือจากแจกในคณะให้
 กับพันโท (เวลานั้นเป็นพันเอก) สิทธิ จิราโรจน์ ซึ่งเป็น
 ผู้อำนวยการของคณะ ก่อนจะเข้านอนท่านได้เก็บพระไว้
 ในกระเป๋าเดินทาง แล้วตั้งไว้ใต้เตียงบนหัวนอน และพากัน
 นอนเวลา ๔ ทุ่ม เวลาประมาณตีสอง ท่านรู้สึกหนาวจึงลืม
 ตาขึ้น ปรากฏว่าได้นอนอยู่บนกระเบื้องกันสาด ซึ่งไม่ทราบ
 ว่าออกไปได้อย่างไร ท่านออกไปนอนอยู่ด้านสุดของกันสาด
 หากพลิกตัวนึกเดี๋ยวก็จะพลัดตกลงพื้นดินแน่และอาจจะได้รับ
 บาดเจ็บ ท่านรู้สึกตกใจมาก ปลุกคนโน้นคนนี้ยุ่งไปหมด
 เล่าเรื่องให้เพื่อน ๆ นายทหารฟังเสียงสั่นละล่ำละลักพูดไม่ค่อย
 จะรู้เรื่อง เพราะความตื่นตกใจมากเกินไป นายทหารทุกคน
 พากันวิจารณ์ต่าง ๆ นานา สรุปแล้วทุกคนเชื่อแน่ว่า ต้อง
 เกี่ยวกับพระเครื่องหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด เป็นแน่
 แต่ไม่ทราบว่าท่านจะลงโทษในเรื่องใด หรือแสดงว่าแม้แต่
 เวลานอนหลับก็ให้ความคุ้มครอง ให้ปลอดภัยจากการตกจาก
 หลังคากันสาด ผมจึงตัดสินใจถามมา ผมรู้สึกว่าเกิดเรื่องขึ้น

ขึ้นมาได้ผลดีมาก ทำให้พวกผมทุก ๆ คนเกิดความเลื่อมใสใน
องค์หลวงพ่อดวงฯ ขึ้นอย่างปลาต **จึงเรียนมาให้ทราบ**

ด้วยความเคารพนับถือ

พันเอก **ประสิทธิ์ เวชสวรรค์**

หลังจากรับ จ.ม. ของพันเอก**ประสิทธิ์**แล้ว ก็ได้
รับ จ.ม. ของพลตรี**ประสิทธิ์ จีโรจน์ ตั้ง**

โรงเรียนเสนาธิการทหารบก

๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๙

เรียนคุณอนันต์ ที่เคารพ

เรื่องอภินิหารของหลวงพ่อดวงฯ เหยียบน้ำทะเลจืดฉัน
ว่าคงได้รับทราบแล้ว เพราะเกิดกับตัวผมเอง คือผมเป็นผู้
อำนวยการศึกษา ของนายทหารโรงเรียนชุดที่ไปทั้งหมด วัน
นั้นผู้บังคับการโรงเรียนรับพระจากคุณมาแล้วออกรถเดินทาง
ถึงจังหวัดยะลา ท่านผู้บัญชาการมอบพระให้ผมทั้งหมด เพื่อ
แจกจ่ายแก่นายทหารในเย็นวันนั้น พอเวลาคำนายทหาร
ชุมนุมพร้อมกัน ผมจึงจ่ายพระให้ทุก ๆ นาย แต่บางคนไม่

ยอมรับเพราะเหตุใดผมไม่ทราบ พระจึงคงเหลืออีก ๑๐ องค์กร
 ผมจึงเอาห่อพระใส่ไว้ในกระเป๋าเดินทาง ซึ่งตั้งอยู่ปลายเตียง
 เคียงนอน เมื่อใส่พระแล้วผมจึงเลื่อนมาตั้งใต้เตียงตอนหัว
 นอน คิดว่าคงไม่เป็นการลบหลู่พระแต่อย่างใด ที่ไหนได้
 ผมตื่นขึ้นปรากฏว่า ผมนอนอยู่ชายคากันสาค้านซ้ายสุด ถ้า
 พลิกตัวที่เกี่ยวกับกตกลางพื้นดินจะได้รับบาดเจ็บ ผมไม่เคย
 นอนละเมอเลยประตูห้องนอนก็ปิด ผมรู้สึกผิดปกติจึงขอ
 ขมาอภัยต่อท่าน จากนั้นก็หลับสบาย นายทหารทราบข่าว
 จึงขอพระเพิ่มอีก กรุณาส่งสัก ๕๐ องค์กร จะได้แจกจ่ายแก่
 นายทหารต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

พลตรี สิทธิ จิรโรจน์

เรื่องที่ ๑๖

๒๘๓ ถนนอำนาจสงคราม พระนคร

๑๖ พฤศจิกายน ๒๔๙๙

เรียนอาจารย์ ที่เคารพ

สำหรับอภินิหารพระเครื่องหลวงพ่อดาวดึงส์ นั้นได้
 ปรากฏขึ้นแก่ผมครั้งหนึ่ง ก็ตั้งแต่ผมกลับจากทัศนาวจร

ภาคใต้พร้อมด้วยคณะนายทหารแล้ว ผมเก็บพระไว้บนหลังพระ
ที่บ้านมิได้เอาติดตัวไปไหนเลย วันหนึ่งผมเอาพระหลวงพ่
ทวดฯ ไปให้ช่างเลี่ยมเพื่อห้อยคอ จึงพกใส่กระเป๋าเสื้อไป
ผมขับรถมอเตอร์ไซค์พ่วงข้าง เล่นออกจากตรอกด้วยความ
เร็ว ไม่ทันเห็นรถแท็กซี่เรโนล์มาทางซ้ายเกิดปะทะกับตัว
ผมเอง ลูกชายผมนั่งในพ่วงข้าง **ไม่เป็นอะไรเลยแม้แต่น้อย**
แต่รถเลโนล์เสียหายมาก ผมคิดว่า**ต้องเสียหายหลายร้อยบาท**
ครั้นถามคนขับรถเขาบอกว่า**ไม่เอาอะไร** ขอให้แต่งรถให้เขา
เท่านั้น ผมจึงพาไปที่ทำการขนส่งทหารบก ออกปากเพื่อน ๆ
เท่านั้นเขาได้ช่วยกัน**ทำเป็นการใหญ่** ซ่อมชั่วโมงครึ่งก็
เรียบร้อย ผมเสียค่าไอลียงไป**ไม่กี่ถ้วย** ผมเชื่อว่าเป็น
อิทธิหารของหลวงพ่ทวดฯ แน่ ๆ **คุณอะไร ๆ** ก็สะดวกไปเสีย
หมด และปลอดภัยทั้งผมและบุตร เป็นที่**อัศจรรย์**จากผม
และเพื่อน ๆ อย่างยิ่ง จึงได้เรียนมาให้ทราบ

ด้วยความเคารพ

พันโท กิตติศักดิ์ นวงาม

เรื่องที่ ๑๗

โรงเรียนเสนาธิการทหารบก

๗ พฤษภาคม ๒๔๙๙

เรียนท่านอาจารย์ ที่เคารพยิ่ง

เมื่อผมกลับจากทัศนศึกษาภาคใต้พร้อมกับคณะ ก็ได้หยุดพักชั่วคราว โอกาสนั้นผมได้ไปเยี่ยมบ้านที่จังหวัดพิจิตร และในการเดินทางไปเยี่ยมบ้านของผมคราวนี้ ได้ประสบอุบัติเหตุของหลวงพ่อทวด ๆ อย่างหนึ่ง กล่าวคือ ผมได้พาครอบครัวไปหมด ลงจากรถไฟเวลาประมาณ ๕ โมงเย็น โชคร้ายเหลือเกิน เพราะเมื่อวานนี้ฝนตกหนักถนนรถยนต์เดินไม่ได้ ผมจำเป็นต้องเดินกลับจากสถานีเป็นระยะทางถึง ๔ ชั่วโมง ซึ่งถนนเป็นทางเกวียนและต้องผ่านทุ่งนา ในเวลาค่ำคืนฝนตั้งเค้าทำท่าจะตกหนักอีก ผมเริ่มเป็นทุกข์ใจ เพราะถ้าฝนตกลูก ๆ ของผมจะต้องเปียกฝน อาจเจ็บป่วยกันเป็นแน่ เพราะเครื่องกันฝนก็ไม่มีพอ หมกบังญาเสียแล้วก็นึกถึงหลวงพ่อทวด ๆ ได้เลยขออาราธนาท่านให้ช่วยบดเป่าลมฝนให้ ผมเดินต่อมาสักครู่ท้องฟ้าอันดำมืดและฟ้าที่กำลังคำรามอยู่ไม่ขาดเสียงนั้น เริ่มแจ่มใสขึ้นจนท้องฟ้าสว่าง

มองเห็นดวงดาว ผมแทบไม่เชื่อเลยว่าจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะท้องฟ้าแทบจะถล่มลงมาอยู่แล้วทั้งพายุก็โหมลงมาอย่างแรง คล้ายๆกับว่าแทบจะสุกกลิ่นที่จะไม่ให้ฝนตก ทั้งมีละอองฝนลงมาบ้างแล้ว ผมเริ่มวิตกมากยิ่งขึ้น แต่ที่สุกฝนก็ไม่ตก ในเวลานี้ส่วนตัวผมมีความเชื่อมั่นในอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อทวดๆ ท่านเหลือเกิน

ด้วยความเคารพอย่างสูง
พ.อ.ประสิทธิ์ เวชสวรรค์

เรื่องที่ ๑๘

ร.ร. เสนาธิการทหารบก

๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

เรียนอาจารย์ ที่เคารพ

อาจารย์ครับ ผมมีเรื่องเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์หลวงพ่อทวดๆ ที่ผมได้ประสพมา และอยากจะเล่าให้อาจารย์ฟัง กล่าวคือเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๐๐ ทางโรงเรียนได้พาคณะอาจารย์ออกเดินทาง ไปตรวจภูมิประเทศทางภาคอีสานโดยทางรถยนต์พร้อมกับนำนักเรียนนายร้อยชุดปัจจุบันไปทำการ

ฝึกภาค วันที่ ๑๑ ตุลาคม เป็นวันเดินทางออกจากขอนแก่น
จะไปพักแรมที่ จ. นครราชสีมา เมื่อรถยนต์แล่นมาถึงสถานี
บ้านไผ่ ประมาณ ๘ ก.ม. รถคันที่ผมนั่งมาด้วยนั้นเกิดพลิก
คว่ำลงอย่างแรงเพราะรถแล่นลงตามทางลาดต่ำ และวิ่งไป
ด้วยความเร็วสูง รถจะต้องเลี้ยวโค้งเป็นมุมฉาก เพื่อตัด
ข้ามทางรถไฟ เนื่องจากคนขับไม่เคยทาง จึงไม่ทราบลักษณะ
ของโค้ง จึงขับรถด้วยความเร็ว ๕๐ ถึง ๖๐ ก.ม. ต่อชั่วโมง
เลยพลิกคว่ำอย่างไม่เป็นท่าลงตรงนั้นเอง รถพลิกคว่ำลงข้าง
ทางอันเป็นที่ลาดต่ำมากสีล้อชี้ฟ้าไปเลย กรอบเอาพวกเราไว้
ในกระบะรถนั้นเอง ขณะรถทำท่าจะพลิกคว่ำนั้นผมตกใจมาก
ร้องตะโกนโดยไม่รู้สีกตัวว่า “หลวงพ่อดูช่วยด้วย”

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ รถนั้นน่าจะพลิกคว่ำต่อไป
ตามทางลาดต่ำอีกหลายทอด แต่ก็ไม่พลิก น่าอัศจรรย์ที่สุด
ก็คือพวกเราคลานออกมาจากใต้กระบะรถที่ระคน ๆ ด้วยความ
ปลอดภัยไม่มีใครเป็นอะไรเลยก็ว่าได้ เพราะอย่างมากที่สุด
มีแผลฟกช้ำดำเขียวเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น

พวกขับรถโดยสารมาพบเข้าหยุดถามว่า “ตายกี่คน”
จึงบอกเขาว่าไม่เป็นไร เขาบอกว่าเมื่อรถคันใดพลิกตรงน^{นี้}

จะไม่มีคนตายนั้นไม่เคยมี เมื่อพวกเราตรวจดูรถที่คว่ำแล้วก็
 ปรากฏสิ่งที่น่าแปลกใจอีกว่า ที่รถไม่พลิกลงตามลาดอีกต่อไป
 เป็นเพราะถังน้ำมันเบนซินขนาด ๒๐๐ ลิตร ๓ ถัง ที่บรรทุก
 อยู่ในรถคันนี้ มีอยู่ ๒ ถัง ตกลงไปรองรับขอบกระบะรถคัน
 ลาดต่ำข้างหน้า ๑ ถัง ข้างหลัง ๑ ถัง อีกถังหนึ่งกระเด็น
 กลิ้งไปไกลจากพวกเรา มิฉะนั้นคงจะทับพวกเราแบนไป
 หหมดแน่ น่าคิดว่ามีอภินิหารอะไรที่เอาถังน้ำมันไปรองรับ
 ขอบกระบะรถมิให้รถพลิกต่อไป ถึง ๒ ถัง และตั้งรับไว้ในที่
 อันเหมาะสมเช่นนี้ ทำให้พวกเราปลอดภัยได้น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก
 นายทหารทุกคนก็ทึ่งกันว่าในจำนวนพวกเราคงมีของดีแน่ ๆ
 และในขณะรถวิ่งเร็วได้เฉลบลมาหลายครั้ง ผมตกใจอาราธนา
 ให้หลวงพ่อดูช่วยทุกครั้ง และขณะรถพลิกคว่ำครั้ง
 ผมก็กำลังตกใจร้องตะโกนว่า “หลวงพ่อดูช่วยด้วย”
 นี่แหละครับเรื่องที่ผมประสพมา

เคารพยิ่ง

พันเอก ประสิทธิ์ เวชสวรรค์

(ขณะนี้เป็นอาจารย์วิทยาลัยกองทัพบก)

เรื่อง ๑๙

กองบินน้อยที่ ๗ สัตตหีบชลบุรี

๘ ตุลาคม ๒๔๙๘

เรียนอาจารย์ ด้วยความเคารพ

ผมขอเล่าเรื่องอัศจรรย์เกี่ยวแก่อภินิหารหลวงพ่อทวด
เหยียบน้ำทะเลจืด มาให้อาจารย์ทราบคือ

ผมต่อเรือยนต์ให้ พลเรือตรี หม่อมเจ้ารังษิยากร
ใช้ในสัตตหีบ ๑ ลำ ต่อมาท่านให้นักบินกับช่างเครื่องนำ
เรือนี้เข้ากรุงเทพฯ โดยมีเรือยนต์ของตำรวจเป็นพี่เลี้ยงคุ้ม
กันระหว่างทางเพราะเป็นเรือใหญ่ ส่วนเรือที่ผมต่อยาว
เพียง ๑๘ ฟุตเท่านั้น การนำเรือจากสัตตหีบ เข้ากรุงเทพฯ
จะต้องแล่นฝ่าคลื่นลมไปกลางทะเลราวๆ ๑๔ ชั่วโมง จึงจะ
ถึงกรุงเทพฯ ก่อนนำเรือเล็กเดินทางผมเป็นห่วงเกรงว่าจะ
เกิดอันตรายเสียกลางทะเล ผมจึงอาราธนาหลวงพ่อทวดฯ
และขออำนาจพรมเรือ ขอให้แคล้วคลาดปลอดภัย ต่อมา
หลายวันนักบินและช่างเครื่องกลับมาถึงสัตตหีบ ได้เล่าให้ผม
ฟังว่า เมื่อเรือทั้ง ๒ ลำแล่นไปถึงเกาะสีชัง ท้องทะเลเกิด
พายุและฝนตกหนักระลอกคลื่นใหญ่โตมาก นักบินและช่าง

เครื่องเห็นภยจะเกิดขึ้นเช่นนั้น ก็เตรียมตัวถอดเสื้อและ
 กางเกงนอกออกเหลือแต่กางเกงใน นั่งชูชีพมันอยู่ เรือทั้ง
 สองลำได้โตะคลื่นและพายุมากลางทะเลอย่างแรง เป็นเวลา
 นานถึง ๒-๓ ชั่วโมง จึงสงบปรากฏว่าละลอกคลื่นสาตขึ้น
 ท่วมเรือ แต่น้ำไม่ได้เข้าในลำเรือจึงปลอดภัย ส่วนเรือ
 ตำรวจซึ่งเป็นเรือฟลีตยงคุมครองเรือเล็กต้องเสียหายคือเพลลา
 ไบพัตหัก ทางเสือบิตไม่สามารถเล่นต่อไปได้เรือเล็กจึงต้อง
 กลับเป็นเรือฟลีตยง เรือลำใหญ่ลากจูงเข้าสู่กรุงเทพฯ พิจารณา
 ดูเอาเองเดอะครับว่า อภินิหารของพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ
 มีอภินิหารอย่างไร

ด้วยความเคารพนับถือ

บุญเกิด กุเกียรติ

เรื่องที่ ๒๐

จ. นราธิวาส

๑๙ มิถุนายน ๒๔๙๙

เรียนคุณอนันต์ คณานุรักษ์ ที่นับถือ

ผมได้เดินทางไปเยี่ยมญาติที่จังหวัดชุมพร เมื่อวันที่

๒๘ เมษายน ปีนี้ ผมได้มอบพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ให้

แก่เด็กของผมนคนหนึ่งชื่อ นายเขียว เขารับพระจากผมไปแล้ว
 ใ้เอาพระไปแขวนไว้กับเสาหลัก ห่างจากตัวประมาณ ๗,๘
 วา เขาเตรียมจะยิง ผมมองเห็นจึงร้องห้ามว่าอย่า แต่ทันใดนั้น
 เขาน้าวไกปืนเสียงดังแฉะ เขาน้าวไกครั้งที่สองอีกที กระสุน
 จึงระเบิดขึ้น ปรากฏว่าเป็นแตกหักเป็นสองท่อนทันที แต่
 นายเขียวไม่ได้รับอันตรายใดๆ เขาสูญเสียปืนกลับไป ๑
 กระบอก ข่าวนี้เล่าลือกันมากในจังหวัดชุมพร เพราะมีผู้รู้
 เห็นมากคนจึงเล่ามาให้คุณทราบ

ด้วยความนับถือ

ขุนเจนเวชศาสตร์

เรื่องที่ ๒๑

พลตำรวจ รวย คำรักษ์ อายุ ๒๔ ปี ประจำการ
 ค่ายอิงคยุทธบริหาร (บ่อทอง) จังหวัดปัตตานี ทางการตำรวจ
 ส่งตัวไปสมทบกับกองตรวจ เพื่อปราบผู้ร้ายในจังหวัดพัทลุง
 ในคืนวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๙ พล. รวย ได้แยกจาก
 พวกออกไปตรวจทางเรือใน ตำบลดอนพนางตุง ใกล้หมู่บ้าน
 ทะเลน้อย อ. กวนขนุน มีนายศรีและนายเสริฐสองพี่น้อง
 ช่วยเป็นผู้พายเรือร่วมไปด้วย เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. พบ

เรือลำหนึ่งล่องสวนทางมาตามลำน้ำ และส่องไฟฉายมาที่เรือ
 พล ๆ รวย พล ๆ รวย จึงตะโกนบอกว่า “เรากำลังจวัก” เรือ
 นั้นได้ล่องลำใกล้เข้ามา พล ๆ รวย จึงส่องไฟฉายดูบ้าง ปรากฏ
 ว่าชายฉกรรจ์อยู่ในเรือลำนั้น ๖ คน มีปืนลูกซองวางอยู่ที่
 ท้องเรือ ๒ กระบอก พล ๆ รวย เห็นผิดปกติก็ระวังตัว
 แต่เรือก็ได้ล่องเข้ามาเทียบชิดกัน พล ๆ รวย ตัวคนเดียว
 เห็นว่ามีทางเสียเปรียบหากมีเหตุเกิดขึ้น จึงใช้มือทั้งสองข้าง
 ผลักคันเรือลำนั้นให้ออกห่างไป แต่ทันใดนั้น พล ๆ รวย
 ตำรวจ ก็ถูกยิงจากชายกลุ่มนั้นด้วยปืนสั้น ๑ นัด กระสุนปืน
 ได้ถูกที่หัวซ้าย พล ๆ รวยสลบตกน้ำไปเพิ่งมารู้สึกตัว เมื่อขึ้น
 มานั่งอยู่ริมน้ำ แต่กำลังงออย่างหนัก เพราะประสาทและ
 สมองได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนัก บินเล็กยาวของ
 พล ๆ รวย ก็หายไปพร้อมกับเรือทั้งสองลำ

ข้าพเจ้าถามว่าใครเอาตัว พล ๆ รวย ขึ้นจากน้ำในเมื่อ
 กำลังสลบอยู่ เขาตอบว่า ไม่ทราบ ข้าพเจ้าถามว่ามีใครอยู่
 ใกล้เคียงที่นั่นบ้าง เขาตอบว่า ไม่มีใครเขานั่งอยู่คนเดียว
 ข้าพเจ้าถามว่าเขารอดชีวิตจากกระสุนที่สำคัญแต่ไม่เข้า และ
 สลบจมอยู่ในน้ำอีกทั้งสองครั้ง นี้เป็นเพราะอะไรและมีอะไร

ติดตัวอยู่บ้าง เขาตอบว่า ผมมี พระเครื่องหลวงพ่อทวด
 เหยียบนาทะเลเจ็ด ได้ขอจากท่านอาจารย์ทิมฯ ที่วัดข้างให้
 อยู่ในกระเป่าเสื้อ ๑ องค์ ผมจึงเชื่อแน่ว่า หลวงพ่อทวดฯ
 ได้กรุณาคุ้มครองชีวิตผมไว้จึงรอดตายมาได้ทั้ง ๒ ครั้ง

หลังจากข้าพเจ้าสอบถามปากคำ พลฯ รวย ดำรักษ์
 ประมาณ ๑๕ วัน ข้าพเจ้าพบกับ พ.ต.ท. วิจิต รักษนาเวศ
 ผกก. ต.ช.ต. เขต ๘,๙ เรียนถามเรื่องของ พลฯ รวย กรุณา
 ตอบว่า เรื่องของ พลฯ รวยนั้นเป็นความจริง ในเรื่องถูกผู้
 ร้ายยิง ท่านผู้กำกับซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา พลฯ รวย ท่านได้
 รับรายงานไว้แล้ว บิน พลฯ รวย ก็เพิ่งได้คืนจากผู้ร้ายเมื่อ
 เร็วๆ นี้

นายอนันต์ กณานุรักษ์ บันทึกลง

เรื่องที่ ๒๒

วัดคอนแยม สงขลา

๔ มิถุนายน ๒๔๙๙

เรียน คุณอนันต์ กณานุรักษ์ ทนบัตร

เมื่อเดือน ๖ ขึ้น ๑๕ ค่ำ ฉันไปเทศน์มหาชาติ ที่
 วัดตะเคียนทอง อ. ยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี ตอนกลับแวะเยี่ยม

คุณที่บ้านไม่พบ เด็กบอกว่าไปเหมืองแร่ ฉันจึงกลับสงขลา
วันรุ่งขึ้นไปเทศน์มหาชาติที่วัดใน เมืองไทรบุรีอีก ขณะนั่ง
รถอยู่นั้นก็นึกถึงพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ตั้งแต่คุณให้มา
ยังไม่เคยได้ชมอภินิหารของท่านเลย ได้รับฟังแต่ข่าวเขาเล่า
ลือกันมากมายเท่านั้น ครึ่งนี้ฉันคิดว่าจะลองดูบ้าง จึงนึก
อาราธนาในใจว่า ขออย่าให้คนรถเก็บค่าโดยสารเลย เมื่อ
ถึงหน้าวัดฉันบอกคนรถ ให้เขาหยิบบั้งจ่ายค่ารถในยาม คน
รถว่านิมนต์ครับไม่ต้องแล้วเขาก็ขับรถจากไป คนรถก็ยังไม่
รู้จักกับฉันเลย ฉันโดยสารรถมามาก เคยเสียค่าโดยสารทุก
ครั้ง ๆ นี้จึงแปลกใจ

ต่อมาถึงเดือน ๗ ขึ้น ๑๑ ค่ำเขานิมนต์ฉันไปเทศน์
ที่เมืองไทรบุรีอีก เมื่อลงจากรถโดยสารสายหนึ่งและจะรอรถ
โดยสารอีกสายหนึ่งที่ฉันจะไป ฉันยืนคอยรอรถบัสอยู่ที่หน้า
วัดบากามาตาในเมืองไทรบุรี เพื่อจะไปปลายละมัย รถบัส
ผ่านไป ๔ คัน คนนั่งแน่นทุกคัน เวลาที่เย็นมากแล้วถ้า
พลาดรถก็ไปไม่ได้ ฉันร้อนใจมากเกรงจะเสียงานของเขาจึง
ระลึกถึงหลวงพ่อทวดฯ ขึ้นมาได้ จึงอธิษฐานในใจว่าขอให้
หลวงพ่อทวดฯ กลับันศาลให้รถยนต์คันหนึ่งคันใดมารับสักที

เถอะจะได้ไปทันรถเมล์สายไปปลายละมัย ฉันท้อยอยู่ประมาณ
 ๕-๖ นาที ก็มีรถเก๋งคันหนึ่งเจ้าของผู้ขับก็ไม่เคยเห็นหน้า
 กันมาก่อนเลย แล่นมาจอดตรงหน้าที่ฉันทันยืนอยู่เขาถามว่าจะ
 ไปไหน ฉันทบอกความประสงค์แก่เขา เขาว่าขึ้นรถเถอะจะ
 พาไปส่ง เมื่อเขาส่งถึงที่แล้วก็ไม่เรียกร้องอะไรจากฉันทเลย
 ฉันทรู้สึกอัศจรรย์อย่างยิ่ง จึงแจ้งมาให้คุณทราบและควรร
 บันทึกไว้

พระภิกษุ ประลอง จุลมุกสิก

เรื่องที่ ๒๓

บั้ง

๑๑ มีนาคม ๒๔๙๘

กำนัน คุณอนันต์ ทันบ่อ

นานแล้วไม่ได้ส่งข่าวอะไรติดต่อกัน แต่ยังมีระลึกถึง
 ความใจดีของคุณที่ได้ส่งพระเครื่องหลวงพ่อทวด ๆ ไปให้ผม
 ตามความประสงค์ ตั้งแต่ผมรับพระไว้แล้วยังไม่มีอะไรเกิด
 ให้เป็นที่อัศจรรย์ นอกจากผมอาราธนาท่านทำน้ำมนต์และ

เวลาต้มยาน้ำมันคั้นนั้นผมได้รักษาคนป่วย ซึ่งเป็นผู้หญิงมลายู
 ได้ผลดีมาก เขารักษาด้วยยาแผนใหม่มาก แต่ก็ไม่หาย
 ผมจึงใช้ยาต้มและน้ำมันคั้นหลวงพ่อทวด ๆ รักษาไม่กี่วัน
 อาการป่วยก็หายลงตามลำดับ ขณะที่ผมเขียนจดหมายนี้เขาก็
 เกือบสบายดีอยู่แล้ว ต่อไปผมตั้งใจว่าจะรักษาคนป่วยด้วยยา
 สมุนไพรประกอบคือน้ำมันคั้นหลวงพ่อทวด ๆ รักษาคนไข้
 ต่อไป จึงแจ้งมาให้ทราบ

xonabtooyangsoo

ตันม้าขุน (เดิมเป็นชาวภูเก็ต)

เรื่องที่ ๒๔

เพื่อนรักของข้าพเจ้าผู้หนึ่ง (ขอสงวนนาม) ได้มา
 เยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้าน ท่านผู้นี้ไม่มีความสนใจในเรื่องโชคลาภ
 ใดๆ แต่ข้าพเจ้ามีความรักและเจตนาดี จึงได้มอบพระเครื่อง
 หลวงพ่อทวด ๆ ให้ไป ๑ องค์ และกำชับว่า แม้ว่าท่านยังไม่มี
 ความสนใจ แต่ผมขอร้องให้เชื่อผมไว้เถอะ จะไปไหนมาไหน
 ให้ติดกระเป๋าสื่อไว้ วันหลังจะทราบผลเอง อยู่มาวันหนึ่ง
 ท่านได้พบกับข้าพเจ้า และเล่าเรื่องอัศจรรย์ที่ท่านประสบมา
 โดยไม่น่าจะเป็นไปได้ คือ ครึ่งหนึ่งท่านกลับจากจังหวัดภูเก็ต

จะมาจังหวัดปัตตานีเป็นการด่วน จึงโดยสารเครื่องบินเมลล์
 กลับมา ขณะเครื่องบิน ๆ มาได้ครึ่งทาง ก็ประสบกับพายุและ
 ฝนอย่างแรงนักบินให้สัญญาณไฟแดงแจ้งความไม่ปลอดภัย ถ้า
 เครื่องบินถูกพายุแรงโคลงตัวอย่างกับเรือถูกคลื่นใหญ่ นักบิน
 จะนำเครื่องบินหนีพายุจึงเซ็คหัวขึ้นสูงจะให้พ้นพายุ แต่กลับ
 ซ้ำร้ายยิ่งกว่าเดิม เพราะประสบพายุแรงยิ่งขึ้น อากาศมืดดำ
 มองไม่เห็นทิศทางเลย ท่านวิตกและนึกถึงหลวงพ่อทวด^๕
 ได้ จึงเอามือตบกระเป๋าสี้อยู่ก็พบว่า^๕มีอยู่ ท่านจึงกล่าวในใจ
 ว่า ขอให้หลวงพ่อทวดฯ แสดงปาฏิหาริย์บดเป่าพายุร้ายให้
 สงบลงเถิด ทันทีนั้นอากาศก็สว่างมองเห็นพื้นดิน ท่านจำได้
 ว่าเครื่องบินกำลังบินอยู่เหนืออำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
 นี้เอง ข้าพเจ้าจึงซักว่า ขณะที่ท่านขอให้หลวงพ่อทวดฯ ทำ
 ปาฏิหาริย์บดเป่าพายุ^๕นั้นนานประมาณ สิบบุหรีหมกไปสักครึ่ง
 มวนได้ไหม พายุจึงสงบ (ข้าพเจ้าคิดว่าสิบบุหรีครึ่งมวนนั้น
 เครื่องบิน ๆ เร็วอาจจะพ้นพายุได้) แต่ท่านหัวเราะแล้วตอบ
 ว่า พายุสงบทันที^๕เอง และท่านว่าก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ซึ่ง
 น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็ได้เป็นไปแล้วเป็นที่ประจักษ์

นายอนันต์ ฅณานุรักษ์

บันทึกและรับรองว่าเป็นจริง

เรื่องที่ ๒๕

ผู้สงวนนามท่านหนึ่ง เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เมื่อท่านได้รับพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ไปจากข้าพเจ้าแล้ว ท่านจะไปไหนก็พกพระใส่กระเป๋าเสื้ออยู่เสมอ ต่อมาจึงได้เลี่ยมห้อยคอเป็นประจำ ต่อมาวันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน ๒๔๙๘ ท่านได้ทำการประชุมอบรมลูกน้อง ขณะนั้นฝนตกหนักฟ้าก็คำรามกลบเสียงที่ท่านพูด ท่านจึงให้ลูกน้องนำรถจี๊ปเข้ามาใกล้แล้วเดินเครื่องทำไฟเข้ากับ เครื่องขยายเสียง เพื่อจะได้พูดให้ดังขึ้นขณะที่พูดไปได้สักครู่ฟ้าก็ผ่าลงมาใกล้ ๆ บริเวณนั้น กระแสร์ไฟฟ้าได้ช้อตเข้าเครื่องขยายเสียงและขณะนั้นท่านจับไมโครโฟนอยู่ กระแสร์ไฟฟ้าได้ช้อตเข้าตัวท่าน ปรากฏว่าหัวใจได้หยุดเต้นไปประมาณ ๒ นาที ท่านรู้สึกว่ามีอำนาจ ลึกลับมาปะทะหน้าอกท่าน ให้มือที่จับไมโครโฟนหลุดห่างออกมาได้ ท่านรู้สึกตัวจึงตบคู้ที่หน้าอก ก็พบพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ที่ห้อยคอยอยู่ รู้สึกขนลุกซ่าไปทั่วตัว และอาการที่ทำให้ท่านใจสั่น และอ่อนระทวยนั้นก็กลับคืนที่เป็นปกติ และได้ทำการอบรมลูกน้องจนจบหลังจากนั้นท่านต้องรักษาตัวกับนายแพทย์ที่ปัตตานี ถึงสามเดือน โรคกระทบ

กระเทือนของท่านที่ถูกไฟฟ้าช็อตครั้งนั้นจึงหายเป็นปกติ
ข้าพเจ้าไปเยี่ยมถึงบ้านท่าน ท่านจึงเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง

นายอนันต์ คณานุรักษ์ บันทึก

เรื่องที่ ๒๖

ครั้งที่ ๒ ซึ่งปรากฏการณ์น่าอัศจรรย์แก่ท่านผู้นอก
คือวันหนึ่งท่านได้เตรียม การซ่อมยิงเข้าเพื่อ ฝึกความแม่นยำ
ของลูกน้อง เมื่อตั้งเข้าเสร็จท่านได้ทดลองยิงก่อนตามเคย
ท่านผู้นั้นแม่นปืนดีมาก แต่วันนั้นท่านยิงไปแม้แต่แผ่นเข้าก็ยิง
ไม่ถูก ท่านจงใจ คิดว่าล้ากลองปืนท่านเสีย แต่ทันทีนั้น
ลูกน้องที่นั้นแอบคูกอยู่ก่อนแล้ว เห็นปรากฏเช่นนั้นเขาดีใจ
มาก จึงวิ่งเข้ามาหาท่านแล้วพูดขึ้นว่า ท่านยิงไม่ถูกแน่ ขอ
เชิญตามผมไปดู ปรากฏว่าที่หลังแผ่นเข้านั้น มีพระเครื่อง
หลวงพ่อทวดฯ ห้อยอยู่ โดยการกระทำของลูกน้องของท่าน
เพื่อพิสูจน์อธิษฐานหลวงพ่อทวด ท่านบอกว่า ผมเห็นท่าน
แล้วตกใจ ต้องก้มกราบขอขมาโทษต่อท่านหลวงพ่อทวดฯ
ไปเลย

นายอนันต์ คณานุรักษ์ บันทึก

เมื่อพ้นไปแล้วได้พากันเที่ยวหลังดู ปรากฏแต่ความมืดของ
 กลุ่มหมอกท่านจึงถามนักบินว่าถึงที่ไหน นักบินบอกว่าถนน
 สายเบตงยะลา ท่านสั่งว่าเอาลงไปได้ เมื่อเครื่องบินลงสู่
 พื้นดิน ที่จังหวัดนราธิวาสเรียบร้อยแล้วนักบินยังคงติดใจ
 คำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งว่า ให้มองหาช่องออกจากกลุ่ม
 หมอกที่เบตง จึงเรียนถามข้อสงสัย ท่านบอกว่า อ้าวขอให้
 หลวงพ่อทวด ๆ ช่วยปาฏิหาริย์กำจัดหมอกให้แก่เรา ท่านกล่าว
 ยืนยันกับข้าพเจ้าว่า ผมมีพระหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด
 ไว้บูชาคุ้มครอง แม้ผมมือเปล่าก็กล้าวิ่งเข้าแย่งปืนกลมือจาก
 พวกโจรจีนได้

ผู้ขอสงวนนามทั้งสองท่านนี้ ข้าพเจ้ารับรองว่าเป็น
 ความจริง หากท่านผู้ใดจะขอทราบนาม จดหมายถึงข้าพเจ้า
 ได้จะตอบให้ทราบ

นายอนันต์ ฤกษ์รักษ์ บันทึกลับ

เรื่องที่ ๒๘

ท่านพระครูวิสัยโสภณ เจ้าอาวาสวัดข้างใต้ กรุณา
เล่าเรื่องให้ข้าพเจ้าบันทึก เรืองมอญว่า

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ วันเดือนปี จำไม่ได้ ได้มีคนไทย
นับถือศาสนาอิสลามอยู่ อ. จนะ จ. สงขลา ได้มาพักที่วัด
พร้อมกับเพื่อนซึ่งเป็นชาวไทยพุทธ ได้เล่าเรื่องที่ตนถูกผู้อื่น
อาฆาตปองร้าย และได้ขอพระเครื่องหลวงพ่อทวดๆ ไปไว้
คุ้มกัน ท่านพระครูได้ให้ไว้ ๑ องค์ ต่อมาประมาณเดือน
เศษ ชาวไทยอิสลามผู้นี้ พร้อมด้วยเพื่อนชาวไทยพุทธ และ
อิสลามอีกหลายคนได้มาหาท่านพระครูที่วัดข้างใต้ แล้วเขา
ได้เล่าให้ฟังว่าเมื่อเขาได้รับพระเครื่องหลวงพ่อทวดๆ ไปไว้
ประจำตัวแล้ว วันหนึ่งเขามีธุระกิจออกจากบ้านเวลาเย็น
ขณะเดินผ่านทุ่งนาและเข้าป่าละเมาะ ได้มีผู้อาฆาตเขา ๒ คน
ยืนรออยู่พอเห็นเขาเดินมา คนร้ายทั้งสองคนได้ระดมยิงเขา
ทันทีคนแรกยิงผ่านศีรษะ คนที่สองยิงถูกหน้าท้องเขาล้มลง
แต่ปรากฏว่ากระสุนลูกปลายไม้เข้า มีแค่เสื้อผ้าที่สวมอยู่ขาด
ทะลุ ผู้ยิงเข้าใจว่าเขาตายเสียแล้วจึงวิ่งหนีไป

เขาลุกขึ้นตรวจดูไม่เห็นมีบาทแผล และจำคนร้าย
 ได้ดี จึงรีบเดินทางไปแจ้งต่อกำนันพร้อมด้วยบาทแผล ที่มี
 รอยช้ำเป็นจุดแดง ๆ ที่หน้าท้อง

หลายวันต่อมากำนันได้ขอร้องให้เขาเลิกอาฆาตต่อ
 กันต่อหน้าสถูปอันศักดิ์สิทธิ์ ที่บรรจุน้ำของหลวงพ่อ
 ทวด ๆ ที่วัดข้างให้ เขาบอกพระครูว่า นี่แหละครับพวกที่ยิง
 ผม เขาเข้าไปยังพวกที่ดักยิงเขา พวกนั้นก็ยอมรับผิดต่อท่าน
 พระครู และว่าต่อไปจะเลิกคิดร้ายต่อกันแล้ว

นายอนันต์ วัฒนารักษ์ บันทึก

เรื่องที่ ๒๙

คุณทวี จิตต์กุล ต. นาประดู่ ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า
 เมื่อปลายเดือนมีนาคม ๒๕๐๓ มีตำรวจตระเวนชายแดนของ
 สหพันธ์รัฐมลายู ๔ คน ในจำนวนนี้เป็นมลายู ๓ คน เป็น
 คนอินเดีย ๑ คน ได้มาลงรถไฟที่สถานีนาประดู่ เขาถาม
 คุณทวีว่า วัดข้างให้ไปทางไหน คุณทวีถามเขาว่ามีธุระอะไร
 ที่วัดหรือเขาตอบว่าจะไปขอพระเครื่อง ๆ คุณทวีจึงได้ถาม
 ต่อไปอีกว่ารู้มาจากใครว่าวัดข้างให้ มีพระเครื่อง ๆ

ผู้อาวุโสในจำนวนนั้น ได้เล่าให้คุณกวีฟังว่า วันหนึ่ง
 เพื่อนตำรวจของเขา ได้เกิดปะทะยิงต่อสู้กับพวกก่อการร้าย
 โจรจันทันชายแดนไทย เพื่อนคนนั้นถูกโจรจันยิงด้วยปืนกล
 ล้มลง แต่ไม่ปรากฏบาดเจ็บ เพื่อน ๆ และเขาได้ถามว่า เขา
 มีอะไรที่ปืนกลจึงยิงไม่เข้า เพื่อนคนนั้นจึงพระหลวงพ่อทวดฯ
 ออกจากกระเป่าเสื้อให้ดูและบอกว่า พระนี้ตำรวจไทยที่ชอบ
 พอกับเขามอบให้ หลังจากนั้นมาพวกเขาทั้งสี่คนอยากจะได้
 พระบ้าง แต่ไม่รู้ว่าจะไปเอาที่ไหน บังเอิญวันหนึ่งพวกเขา
 ได้พบกับ ตำรวจตระเวนชายแดนฝ่ายไทยจึงได้สนทนากัน
 และได้สอบถามถึงสถานที่ ๆ แจกพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ
 ก็ได้รับคำแนะนำจากตำรวจไทยผู้นั้นโดยละเอียด จึงได้เดิน
 ทางมายังวัดข้างใต้ พวกเขาทั้ง ๔ คน ได้โอกาสเมื่อว่างงาน
 จึงรีบมาทันที คุณกวีจึงแนะนำทางให้พวกเขาเดินทางจาก
 สถานีนาประคู้และแวะทางซ้ายมือเข้าวัดข้างใต้ต่อไป

วันหลังข้าพเจ้าไปวัดข้างใต้ เรียนถามท่านพระครู
 วิสัยโสภณว่า ผมทราบว่าตำรวจสหพันธ์รัฐมลายา ๔ คน มา
 หาท่านจะขอพระจริงหรือ ท่านตอบว่าได้ให้ไปแล้วคนละองค์

นายอนันต์ คณานุรักษ์ บันทึก

๕ ๕
เรื่องที่ ๓๐

วันหนึ่งเมื่อต้นเดือน มิถุนายน ๒๕๐๓ ได้มีชาย
 ผู้หนึ่งมาหาข้าพเจ้า และแนะนำตัวเองว่าชื่อ สัมพันธ์ โสตะ-
 จินดา อยู่โรงพิมพ์นครไทย ถนนศิริอามาศย์ พระนคร ได้
 มีกิจธุระไปที่ อ.เบตง จ.ยะลา เขาได้ทราบข่าวเกี่ยวกับ
 อภินิหารของพระเครื่องหลวงพ่อดาวจากเพื่อนๆ ว่า ต.ช.ค.
 จำนวน ๑๕ คน ได้ออกทำการตรวจโจรจีนในป่า โดยแยก
 กันเป็นหมู่ๆ ไปเป็นแนวหน้ากระดาน ขณะเดินไปในป่า
 เป็นเวลานาน พวกที่เดินทางริมสุด ได้เดินหลงทางเฉียด
 เข้าๆ มาตัดหน้าพวกที่อยู่แนวกลาง แล้วได้หาที่กำบังหยุดหนึ่ง
 พักอยู่ในสุมทุมพุ่มไม้ โดยมีไปไม้กำบังพอลางๆ ส่วนพวกที่
 อยู่แนวกลางเดินมุ่งตรงไปข้างหน้า ได้มองเห็นคนอยู่ในพุ่ม
 ไม้ชั้นอยู่กลางๆ จึงได้เพ่งมองอย่างตั้งใจ เพื่อที่จะได้รับทำลาย
 เหล่าโจรจีนโดยเร็ว จึงได้มองเห็นเพื่อนตำรวจหมูนั่นเป็น
 โจรจีนไป และได้ทำการระดมยิงด้วยปืนยิงเร็ว ๒ กระบอก
 ประมาณ ๑๕ นัด แต่กระสุนปืนทุกๆ นัดไม่ระเบิด ฝ่ายผู้ที่
 ถูกยิงซึ่งนั่งอยู่ใต้พุ่มไม้นั้น เมื่อได้ยินเสียงปืนดังแชะๆ ครั้ง
 แรกเข้าใจว่าเป็นเสียงของกิ่งไม้ที่ถูกลมพัด แต่เมื่อได้ยินเสียง

ทั้งนี้ ๆ ก็ลุกขึ้นชะโงกหน้าออกมาดู ฝ่ายผู้ยิงเมื่อได้เห็นชัดว่า
เป็นพวกเดียวกัน ก็ตกใจถึงกับเป็นลมล้มลง เมื่อเป็นที่
เข้าใจกันดีแล้ว ก็ถามเพื่อนว่า มีอะไรดีจึงยังไม่ระเบิดทั้ง ๆ
ที่ยิงถึง ๑๕ นัด จึงได้ช่วยกันค้นตัวตรวจดูทั่ว ก็พบว่ามิ
หลวงพ่อทวดฯ อยู่ในกระเป๋าสี ๑ องค์

ข่าวนี้คุณสัมพันธ์ว่า ทางเบตงรู้จักกันมาก จะปิดบัง
กันอย่างไรก็ไม่มิด เขาอยากมีไว้บ้าง พรรคพวกจึงแนะนำ
ให้เดินทางมาขอจากข้าพเจ้า และได้ให้ไว้ ๑ องค์ หลังจาก
นั้นมาข้าราชการ อ.เบตงได้มาขออีก ๓ คน ได้เล่าเรื่องนี้ให้
ข้าพเจ้าทราบ และบันทึกไว้ ต่อมาประมาณ ๑๐ วัน ข้าราชการ
ชั้นหัวหน้าแผนก ๑ คน เป็นผู้ที่รักใคร่ชอบพอกับ
ข้าพเจ้าได้มาเล่าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟังที่บ้าน ท่านว่าเป็นเรื่อง
อภินิหารของหลวงพ่อทวดฯ ขณะนั้นชาว อ.เบตง เลื่อมใสกัน
มากยิ่งขึ้น.

นายอนันต์ คณานุกรักษ์

เรื่องที่ ๓๑

ท่านพระครูวิสัยโสภณเจ้าอาวาสวัดข้างใต้เล่า
เรื่องอภินิหารหลวงพ่อทวดฯ ทางเสดาะให้ฟังว่า

วันหนึ่งชาว อ. ปะนะระะ จ. บัตตานี ได้มาหาท่านที่
วัด ประมาณ ๑๐ คน เขาพากันมาแก้บนหลวงพ่อทวดฯ ที่
สถูปหน้าวัดและขอพระฯ พวกเหล่านั้นเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า
วันหนึ่งชายที่มาในพวกนั้นคนหนึ่ง ได้ไปวิดน้ำเพื่อจับปลา
น้ำจืด เมื่อน้ำแห้งแล้วชายคนนั้นก็ไต่ลงไปจับปลาได้ตัวหนึ่ง
เขาจึงเอาปลาตัวนั้นเข้าปากคาบเอาไว้ เพื่อจะจับปลาตัวอื่น ๆ
ต่อไปแต่ปลาตัวนั้นเกิดคั้นหลุคเข้าไปในปาก และติดอยู่ที่คอ
จะเอาออกก็ไม่ได้ เพื่อน ๆ ก็ไม่สามารถจะช่วยเหลือได้ ทำ
เอาชายผู้นั้นต้องทรมานอยู่หลายวันเกือบเสียชีวิต ยิ่งนานวัน
ปลาหมอตัวนั้นตายและส่งกลิ่นเหม็นอย่างแรง ผู้ที่ไปเยี่ยมก็
ไม่สามารถนั่งอยู่ได้ เพราะความเหม็น ถึงวันที่ ๕ มีเพื่อน
ต่างตำบลมาเยี่ยม และได้บอกความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อ
ทวดฯ ในทางใช้น้ำมนต์เสดาะ จึงได้ให้ญาติของผู้ป่วยจัด
การขอน้ำมนต์ โดยเอาพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ แห่ลงไป
ในน้ำแล้วกล่าวคำบนบานขึ้นให้ท่านช่วย จึงเอาน้ำมนต์รด

ลงบนศีรษะ และหยอดเข้าไปในปาก ต่อมาชั่วครู่คนป่วย
 เกิดมีอาการไอและจามอย่างแรง ปลาหมอกที่ติดอยู่ในคอจึง
 หลุดออกมาทันที ทุกๆ คนซึ่งอยู่ในที่นั้นเห็นเป็นที่อัศจรรย์
 ในอิณินหารของหลวงพ่อทวดฯ ยิ่งนัก

เมื่อคนป่วยสบายดีมีกำลังแล้ว เขาพร้อมด้วยญาติ
 พี่น้องและเพื่อนๆ จึงได้เหมารถยนต์มาเก็บนดงที่ได้กล่าว
 มาแล้วและขอหลวงพ่อทวดฯ กลับไปคนละองค์

นายอนันต์ วัฒนารักษ์ บันทึก

เรื่องที่ ๓๒

อำเภอสุโขทัย

๙ มิถุนายน ๒๕๐๓

เรียนคุณอนันต์ ที่เคารพ

ผมย้ายมาจาก จ. นครราชสีมา มาอยู่ อ. สุโขทัย เมื่อ
 ผมมาอยู่ใหม่ๆ ได้ฟังใครๆ เขาเล่าลือกันว่าหลวงพ่อทวดฯ
 วัดช้างให้ มีความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก เป็นที่แพร่หลายกันมาก
 แต่บางคนไม่มีโอกาสไปขอจากวัด แต่ก่อนผมเคยไปรับราช-
 การอยู่ที่ อ. โคกโพธิ์ ซึ่งนับว่าได้อยู่ใกล้วัดช้างให้ ทั้งผมก็

เป็นศิษย์ของหลวงพ่อทวดฯ อยู่ด้วย อยู่มาวันหนึ่งในเดือน
 ตุลาคม ๐๒ คุณสมศรี ภรรยาของปลัดเปลื้อง เลิศแก้ว ซึ่ง
 เป็นปลัดอำเภอที่สุโขทัย เกิดมีความเลื่อมใสอยากจะได้
 พระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ ไว้เลี่ยมห้อยคอ ๑ องค์ ความจริง
 แกมีพระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ แบบบูชาอยู่แล้ว แต่อยาก
 ได้พระเครื่องอีก แกจึงขอร้องให้ผมนำไปขอยกจากวัดช้างให้
 แต่ผมยังไม่มีเวลาว่าง จึงผลัดวันประกันพรุ่งเรื่อยมา ต่อมา
 จนถึงเดือนธันวาคมในปีเดียวกัน วันหนึ่งแกได้วิ่งอะอะมาจาก
 บ้าน และในมือกำของอย่างหนึ่งไว้ เมื่อพบผมแล้วแกก็
 บอกว่า “ไม่ต้องไปวัดช้างให้แล้ว” พลองแบ่มือให้ผมดูก็เห็น
 พระเครื่องหลวงพ่อทวดฯ วางอยู่บนมือ แกเล่าให้ผมฟังว่า
 พระเครื่ององค์นี้ไม่ทราบมาไหน ได้ตั้งอยู่บนหิ้งพระภายใน
 บ้านของแก ผมสังเกตเห็นแกดีใจมาก ใคร ๆ ซึ่งอยู่ในที่นั้น
 ลงความเห็นกันว่าคงจะเป็นอภินิหารของหลวงพ่อทวดฯ
 ปาฏิหาริย์มาให้แก่บูชาเป็นแน่ เพราะแกมีเจตนาอันแรงกล้า
 ปรารถนาจะรับท่านไว้บูชา

ต่อจากนั้นมาเมื่อเดือนเมษา ๐๓ เด็กชายดี บุตร
 คนเล็กของคุณสมศรี ๖ อายุ ๘ ขวบ ได้รับทานอาหารเข้า

บังเอิญกระดูกไก่ติดคอหุบปากลงไม่ได้ กลืนน้ำลายก็ไม่ได้
 บิดาจึงพาไปหานายแพทย์เพื่อจะให้จัดการคีบเอาออก แต่
 นายแพทย์ไม่สามารถคีบให้ได้เพราะกระดูกไก่ติดอยู่ลึกมาก
 ไม่เห็น จึงต้องนำลูกกลับบ้าน เมื่อผมทราบได้ไปเยี่ยมที่
 บ้านและแนะนำให้แกจัดการบูชาขอ^{น้ำ}มนต์ของหลวงพ่อ
 ทวดๆ แกก็ไต่กระทำตาม แล้วเอาน้ำมนต์นั้นให้ลูกชายดื่ม
 ทีละหยดๆ เพราะดื่มมากไม่ได้ และรอดศีรษะให้

ปรากฏว่าอีก ๑ ชั่วโมงต่อมา เด็กชายนั้นก็หุบปาก
 และกลืนน้ำลายได้เป็นปกติ ผมเห็นว่าเนื่องจากอิทธิฤทธิ์ของ
 หลวงพ่อทวดๆ ประสิทธิ์ และขลังเป็นที่ประจักษ์เช่น นี้จึง
 เล่ามาให้คุณทราบ.

ด้วยความนับถือ

นายสงวน รัตนอุดม

หอสมุดแห่งชาติกาญจนาภิเษก สงขลา

พิมพ์ที่ หจก. การพิมพ์พระนคร ๙๒-๙๖ ถนนบูรณศาสน์ (แยกถนนบุญศรี) กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
นางอารี จ้อยทรัพย์เปี่ยม ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๒๖ โทร. ๒๒๑๒๓๓๗, ๒๒๒๑๖๗๔

วัดข้างให้

มูลนิธิสมเด็จพระมหาลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด

มูลนิธิพระครูวิสัยโสภณ (อาจารย์ทิม ฐมฺมโร)

โรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกนักธรรม — บาลี

โรงเรียนพุทธศาสนาวัดอาทิตย์

โรงเรียนหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด (ประถมศึกษา)

โรงเรียนราชมนูรีรังษฤษฏี (หลวงพ่อทวด) มัธยมศึกษา

เชิญบริจาคสมทบทุนมูลนิธิ

หรือสมทบทุนนักเรียนมรยาทดี

แต่ขาดแคลนทุนทรัพย์

ติดต่อได้ที่—

เจ้าอาวาสวัดข้างให้